XXVI. évfolyam, 25. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. június 18.

Ludas Matyi

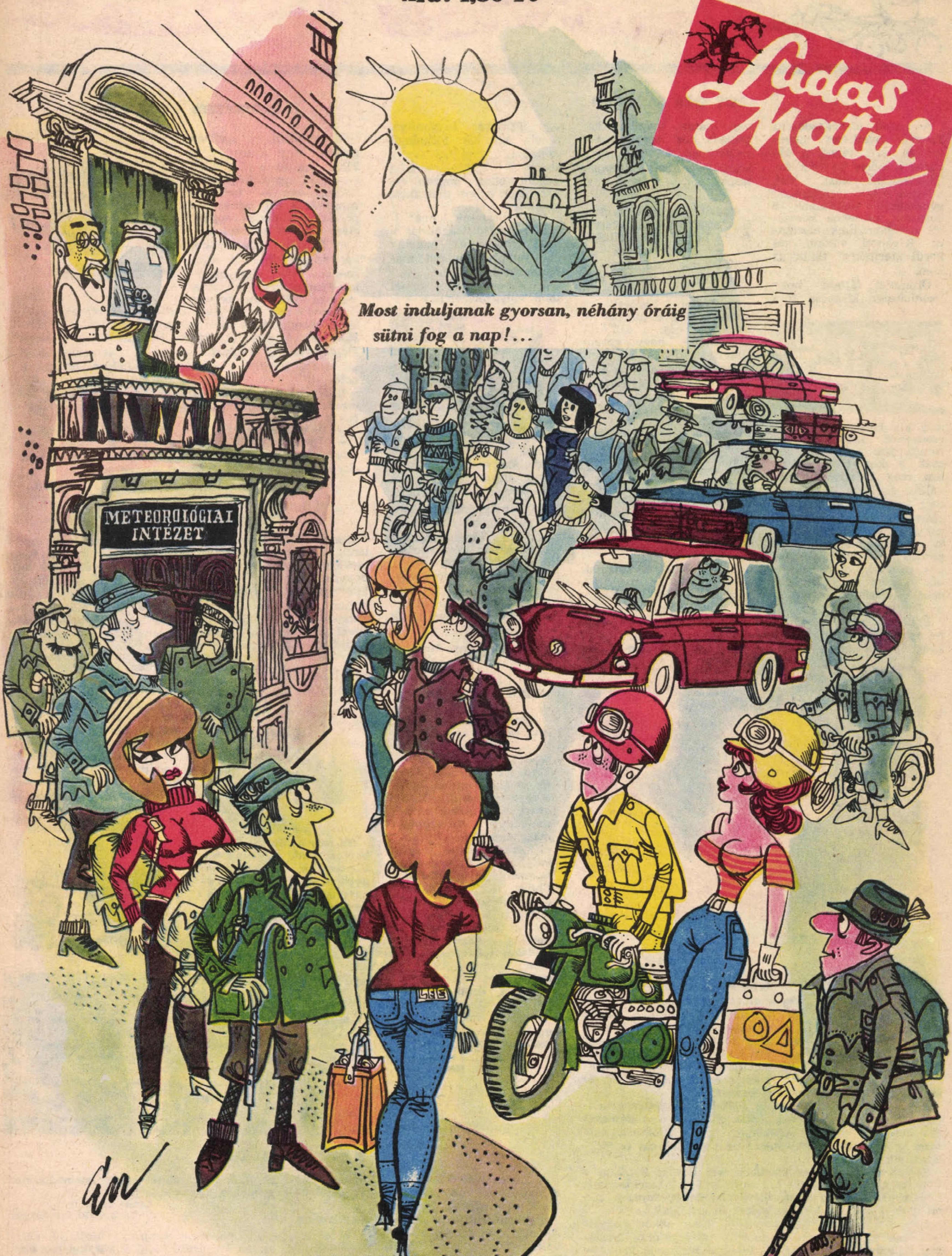
METEOROLÓGIAI INTÉZET
PORTÁS

Most induljanak gyorsan, néhány óráig sütni fog a nap!...

NYÁR 1970

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

EGY ÓRA SASADON

A Sasad Mezőgazdasági Termelőszövetkezet nevével és termékeivel a főváros minden pontján találkozhatunk: húst, tojást, tejterméket, zöldséget, gyümölcsöt szállítanak a boltokon, piacokon keresztül mindannyiunk asztalára. Kíváncsi voltam, mi kerül „terítékre" tőlük az idén.

Örömmel láttam, hogy tizenhatezer kiskacsa fürdik, kis kerek tóban, pecsenyének készül a baromfiboltba... S ez még csak a kezdet, mondták, lesz még néhány turnusváltás, és őszig kilencvenezer kacsát bocsátanak szárnyra, kimondottan azzal a szándékkal, hogy kiki megsütögethesse a maga kis pecsenyéjét... Aztán rántani való csirkéből is lesz vagy hatvanezer, tojásból is potom nyolcmillió darab.

És hogy ennyi jóval el ne rontsuk a gyomrunkat, nyár végétől naponta hatvan mázsa savanyú káposztát hoz forgalomba a szövetkezet tartósító részlege, méghozzá: műanyag tasakban.

* * *

Tavaly nyáron vettek egy hűtőpultot a Műszaki Árut Értékesítő Vállalattól, a Bartók Béla úti szaküzletük számára, 51 ezer forintért. A gép már az első napokban rakoncátlankodni kezdett, s azóta is sok a panasz rá. Az eladó cég, a MŰÁRT kijelentette, hogy garanciát nem ad a gépre, mert ő sem kapott attól a külföldi cégtől, amelyiktől vásárolta.

Kicsit meglepő dolog, hiszen manapság már egy 150 forintos vasalóra is adnak garanciát! Azt a luxust viszont maga Dárius sem engedhetné meg magának, hogy megvegyen 51 000-ért egy olyan gépet, amelynek a hibáiért senki sem vállalja a felelősséget!

* * *

Haragszanak a sasadiak a naptárra, azt mondják, rosszul van megszerkesztve. Leginkább pedig *január* hónapra van panaszuk: nincs benne olyan valamire való névnap, az egy Piroskát leszámítva, amely egy kis forgalmat csinálna a virágboltokban. Ilyenkor aztán mindig gondot okoz, hogyan értékesítsék a sok melegházi szegfűt.

Két javaslatuk lenne:

1. Csoportosítsanak át a naptárszerkesztők néhány „húzósabb" névnapot más hónapokról januárra.

2. Kereszteljenek minél több lánygyermeket a kedves szülők Gyöngyvér, Melánia, Veronika, Sára, Zelma, Vanda, Adél és Mártonka névre. (Ezek a nevek ugyanis januárban szerepelnek a naptárban.)

Én megtoldanám ezt egy saját javaslattal:

3. Ne ragaszkodjanak holtszezonban is az arisztokratikus, magas árhoz, adják olcsóbb, elfogadhatóbb áron a szegfűt, meglátják, jóval több elfogy majd belőle. Ha nem hiszik — próbálják ki!

Radványi Barna

MEGLEPETÉS A TISZÁBAN

Mostanában gyakran szállok meg Szegeden, a Tisza Szállóban. Legutóbb — midőn egy kollégámmal laktam ott — kellemes meglepetés ért minket: a portás, a kulccsal együtt, elém tett két blokkot is.

— Tessék parancsolni, két reggelijegy. Az étteremben lehet elfogyasztani. Fizetni nem kell érte, a szoba árában benne van.

Másnap reggel elfogyasztottuk a két reggelit. Kellemes hangulatban mentünk a portára, hogy rendezzük tartozásunkat, és akkor ért minket a második meglepetés. Az előzőnél lényegesen kellemetlenebb. A szoba ára ugyanis a szokásos 120 helyett 160 forint volt.

Kiderült, hogy a 20 forintos reggeli elfogyasztása mindenképpen kötelező, reggeli nélkül nem kap szobát a vendég.

— És mióta van ez így? — kérdeztem.

— Április 1. óta — válaszolt a portás.

Mit fűzzek hozzá? Az ötlet magán viseli április elsejei születésnapjának összes jegyeit.

Gy. S.

ELEKTROMOS TITOK

Villanykályhával fűtök. Egy barátom, aki szintén elektromos fűtésre akar áttérni, megkérdezte tőlem, hogy 1969-ben összesen mennyit fizettem ki villanyszámlára.

No, ez egyszerű dolog — gondoltam —, és felhívtam a Díjbeszedő Vállalat Baross téri fiókját, és feltettem a fenti kérdést.

— Erre nem adhatunk választ — hangzott a telefonban —, mert ez titok!

— De kérem — feleltem —, a saját nevemen álló villanyóra után általam fizetett díj összege előttem csak nem lehet titok?!

— Csak a bíróságnak adhatunk választ — volt a felelet.

— Hát csak nem kívánják azt, hogy bepereljem saját magamat?

— Sajnálom, ez az utasításunk.

És letették a kagylót...

B. Z.

MEGHARAGUDTAK TALÁN?

A házkezelőségnél már 1960 óta panaszolom, hogy az erkélyem felett hibás az ereszcsatorna, eső esetén két emelet magasságból zuhog a víz az erkélyemre. Tíz év alatt ez a hiba tönkretette az erkélyajtót a küszöböt, a lezúduló víz befolyt a lakásomba, s tönkrement a parkett nagy része, de még az alattam levő lakás is beázott.

A ház központi fűtéses, de 1957-ben szénfűtéses hengert állítottak be a fürdőszobába. A füstcső az éléskamrán keresztül vezet a kéménybe, egy alkalommal már tüzet is okozott, a tűz nyomai az ablakfán ma is meglátszanak.

Ebben a két ügyben évenként két levelet küldtem a VII. kerület Dob u. 2. sz. alatt levő házkezelőségnek. Leveleimre több ígéretet, illetve határidőt kaptam, sőt mi több: 3 éve egy lécet szögeltek az erkélyajtó aljára.

Kudarcaim nem keserítettek el, csak akkor kedvetlenedtem el egy kicsit, amikor a két legutóbbi levelemet válaszra sem méltatták. Pedig a biztonság kedvéért ajánlottan küldtem el. Csak nem haragudtak meg az állandó „zaklatásért"?

Jankovics János
Bp. VII., Tanács krt. 3/a.

PÉNZ A PADLÁSON

Tavaly, az őszi vásáron, vettem egy KV—6 típusú butángáz vízmelegítőt. A készüléket a VASÉRT Vállalat (Üllői út 32.) bemutató termében vettem át. Ehhez olyan feltételeket szabtak, hogy a kéménybe mást nem lehet bekötni, vagy egyéb égő kályhát a helyiségben használni nem szabad. Ehhez a készülékhez csak butángáz fali fűtőtestet szabad használni, de ezt Magyarországon nem lehet kapni. A készüléket tehát nem tudom használni. Ahogy megvettem, felvittem a padlásra, azóta is ott hányódik. Én kisfizetésű MÁV-dolgozó vagyok, nem dobhatok a padlásra 2200 forintot.

Kárpáti Imre
Bp. XXII., Mező u. 45.

CSAK RÖVIDEN!

Könnyűbúvár szeretnék lenni, s nagyon szeretnék idevágó szakkönyvekben búvárkodni. Ám ahány könyvesboltban megfordultam, Pesten és vidéken, mindenütt azt mondták: öt évvel ezelőtt kellett volna jönnöm, akkor volt ilyen könyvük, azóta sincs. Vajon ki tudna segíteni rajtam?

Kürtösi László
Komárom,
Szent László u. 3.

Ha már a Marcellák szót kaptak, hadd szóljunk mi, Vladimírok is, hasonló ügyben: nekünk sincs névnapunk. Rólunk se feledkezzenek meg a naptárkészítők, fogadjanak be a naptárba bennünket is!

Svatos Vladimír
Budapest

Régi vágyam egy tojásszeletelő. Amióta a tojás ilyen rendkívül olcsó lett, még erősebb bennem a vágy, de hiába, a hőn óhajtott szeletelőnek sehol sem tudok nyomára bukkanni, hiába járok annyit utána!

Kocsis Sándorné
Bp. XI., Schneider u. 37.

Április 25-én vásároltam egy gáztűzhelyet, de még mindig nem tudom használni, mert a Dunaújvárosi Gázszolgáltató Vállalat emberei nem jöttek ki hozzám, hogy a gázt bekössék. Ezúton is üzenem nekik: szívrepesve várjuk őket!

Gosztola István
Előszállás

„ZÖLDÖVEZET"

Tatabánya VI. telepén, a Borbély utca végén, van egy természetes „zöldövezet", amely jelenleg nem más, mint szeméttelep. Egész télen nem vitték el a szemetet, sőt még tavasszal sem! A környéken — háromszáz méteres körzetben — van egy iskola, egy kollégium, óvoda és soksok lakás. Nyáron rengeteg a légy és a rágcsáló. Építsenek ide egy szép parkot, játszóteret — vagy legalább egy fedett szemétgyűjtőt!

Ott Ede
Tatabánya

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas már két ízben is foglalkozott a nyilvános telefonállomásokon elhelyezendő panaszládák ügyével.

A panaszládák gyártására vonatkozóan sikerült megállapodást kötnünk a Rákosvölgye Mg. Tsz-szel. Vállalták, hogy a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság területén levő, forint bedobásra működő távbeszélő-készülékekhez szükséges összes panaszládát két hónap alatt elkészítik, így a ládák felszerelését ez év harmadik negyedében megkezdhetjük.

László Lajos ig. h.
Budapesti Távbeszélő Igazgatóság

A Ludasban megjelent bírálatra válaszolva közöljük, hogy a Műjégpálya környékén a járda és a szegélykövek kijavítását június 30-ig elvégeztetjük.

Katona Józsefné vb-titkár
Bp. XIV. kerületi Tanács

STRANDON

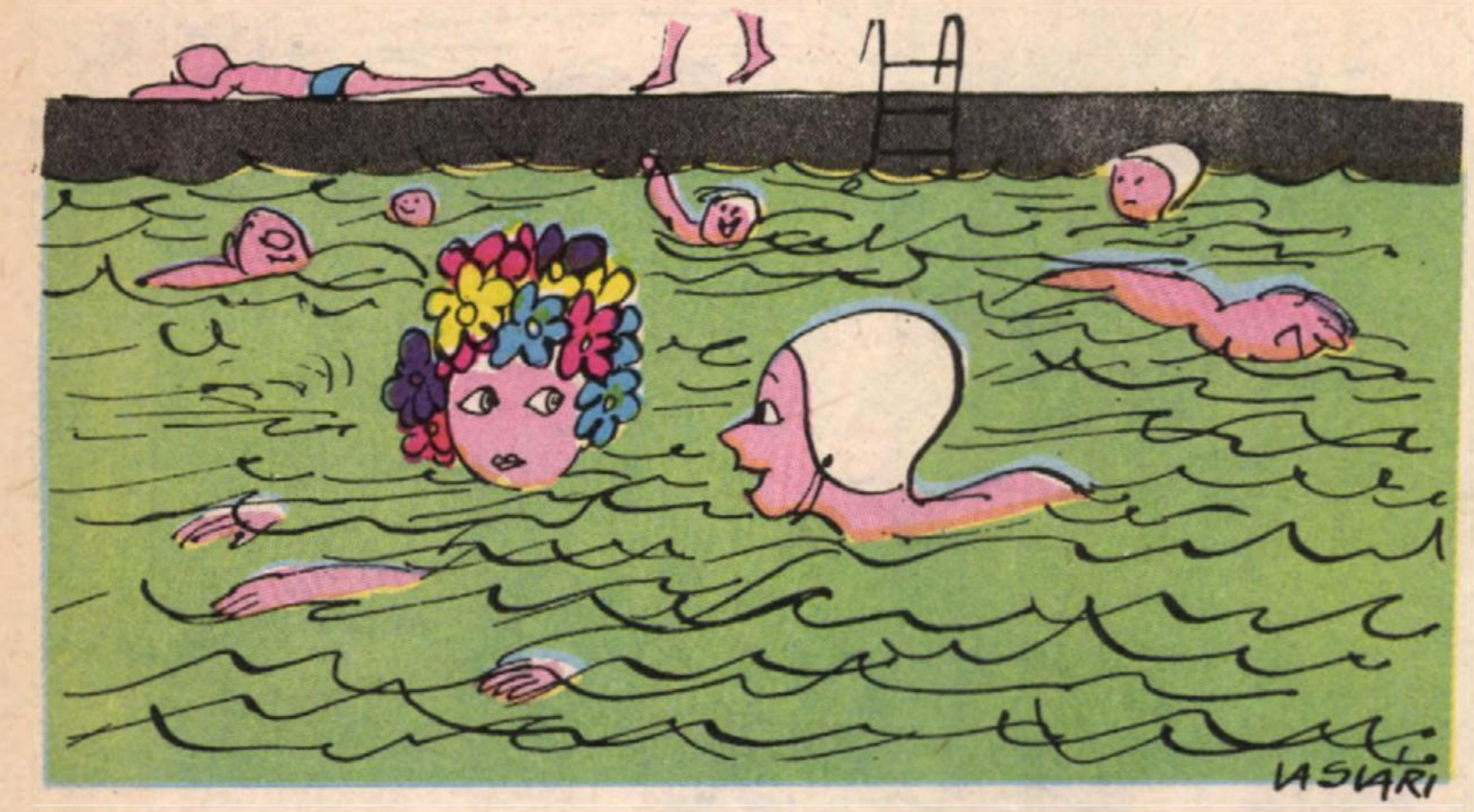

– Évelő a fürdősapkád, drágám?

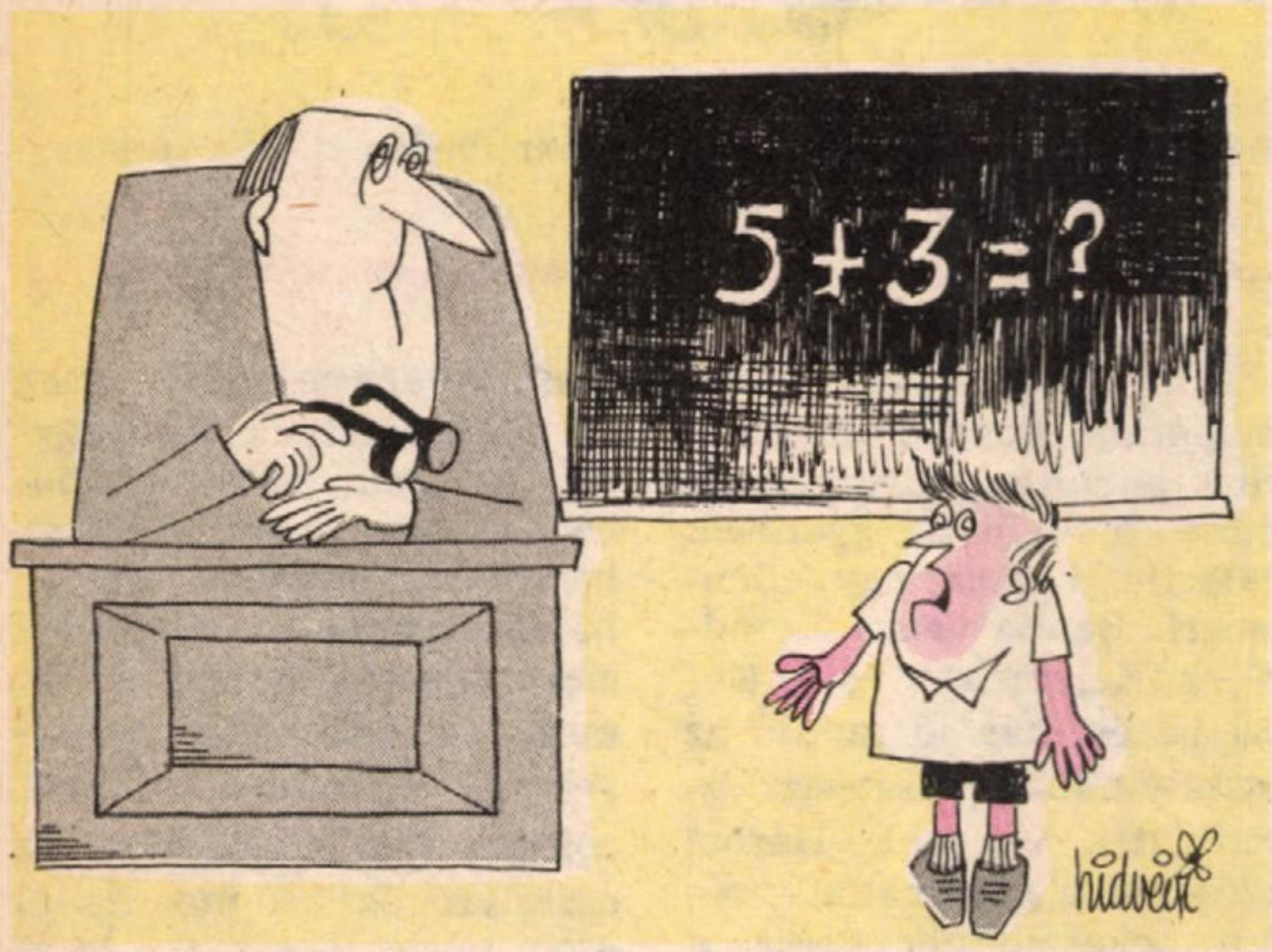

TALÁLÉKONY GYEREK

– Tanító bácsi, szabad a gazda!

KIVONULÁS KAMBODZSÁBÓL

Várnai György rajza

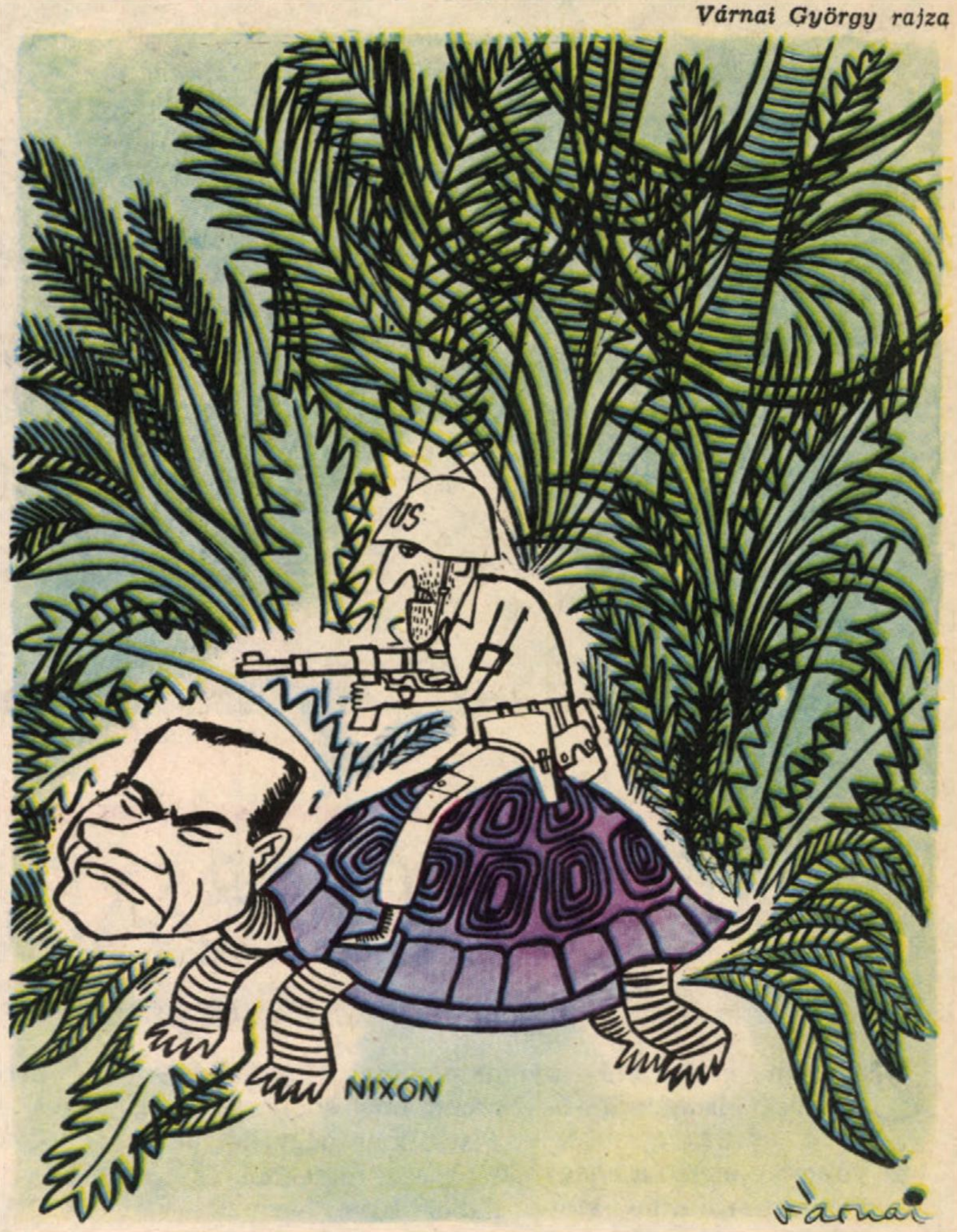

ÉSZAK-ÍR IMAKÖNYV

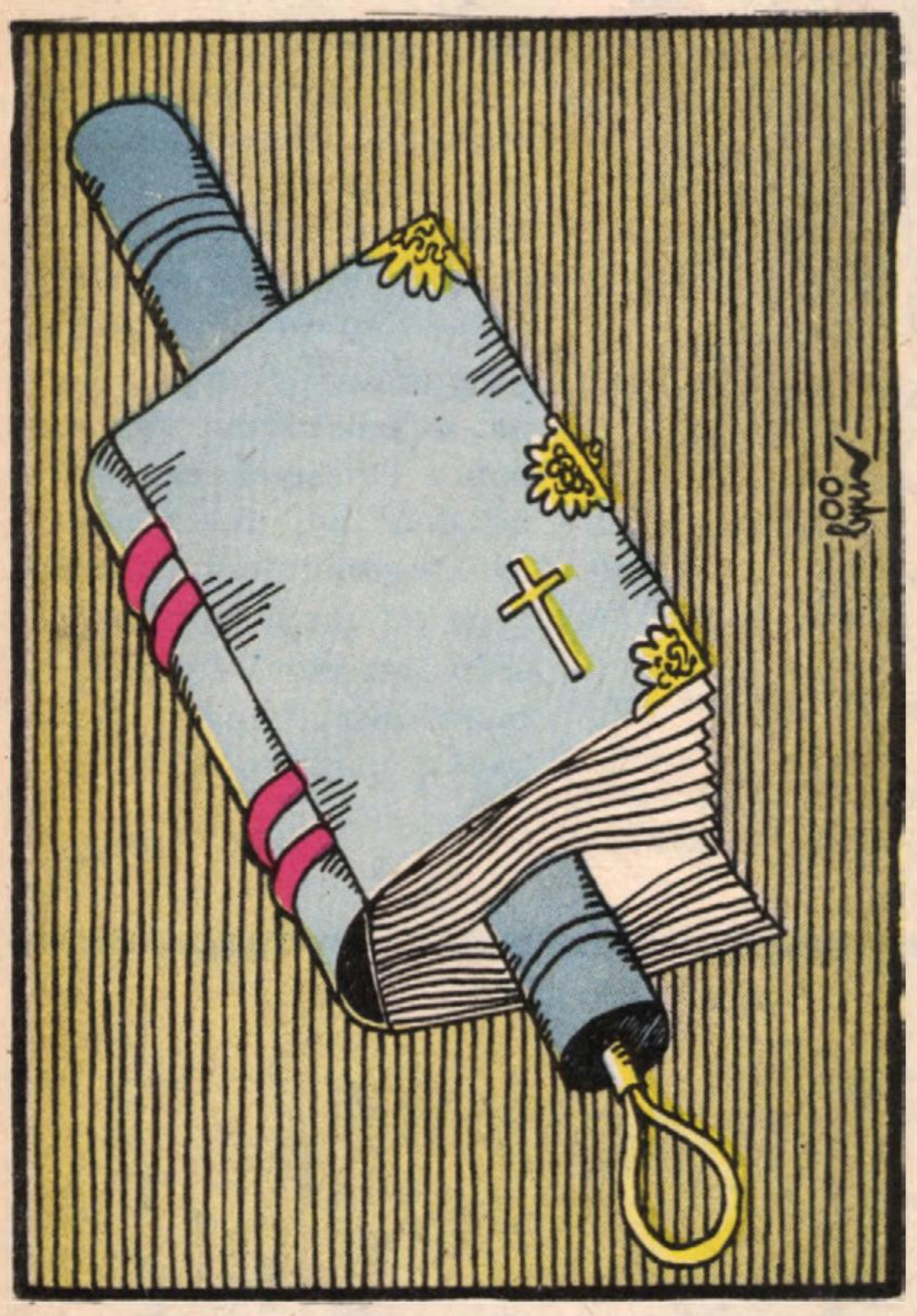

ÍGY MÁR ÉRTHETŐ

A hamburgi Sternben olvastuk:

Egy párizsi étteremben a külföldi vendég fejcsóválva futja át az elébe tett számlát:

– Párizs igazán a világ legdrágább városa!

A pincér hallgat, a vendég tovább dohog:

– Bezzeg nálunk valaki annyit ihat, amennyi belefér és egy fillérjébe sem kerül, ingyen alhatik a legelegánsabb szállodában, ráadásul, amikor felébred, egy 100 dollárost talál a párnája alatt!

A pincér hitetlenkedve hallgatja:

– Monsieur, ez valóban megtörtént önnel?

A külföldi válasza:

– Nem velem, a feleségemmel!

JAVASLAT MOZI ÜGYBEN

Van közönségfilm, amihez bemennek az emberek, és van művészfilm, amihez kevésbé mennek be. No, persze a művészfilm is lehet közönségsiker, de ilyesmi csak nagyon ritkán fordul elő.

Mi itt a teendő?

Fogalmam sincs, de azért lenne egy javaslatom. A mozikat két csoportra kellene osztani. Lennének olyan mozik, ahol csak közönségfilmeket láthatnának a nézők, és lennének olyan mozik, ahol kizárólag művészfilmeket vetítenének.

Namármost.

Véleményem szerint a közönségfilmeket játszó mozikra egy fillért sem kellene költeni. Hullik a vakolat? Kit érdekel! Beázott a mennyezet? Ki figyel oda?! Piszkos az előcsarnok? Mit számít az! Elhanyagoltak a mellékhelyiségek? Oda se neki! A közönség akkor is bemegy. Sőt. Sorba áll a jegyért. Nem zavarja őket az sem, hogy az idős, ideges jegyszedőnők túlságosan szigorúak. Nem törődnek azzal sem, hogy a nézőtér levegője dohos, a székek recsegnek és kényelmetlenek, a plafon pedig veszedelmesen repedezik. A közönségfilm becsalogatja a nézőket. Még akkor is, ha a mozi jobban hasonlít egy raktárhoz, lovardához, lomtárhoz, csűrhöz, hombárhoz, mint egy mozihoz.

A művészfilmeket játszó mozik viszont legyenek nagyon elegánsak. Elmondom, milyennek képzelem őket. Az ajtóban csinos, fiatal lányok — húszon alul —, akik mosolyogva fogadják a látogatókat. (Megjelenés sötét ruhában.) Az előcsarnok legkondícionált. Rejtett világítás. Kényelmes fotelek. Frakkos pincér szolgálja fel a hűsítőket.

Ilyen moziba szívesen elmenne az ember. Még a legművészibb filmekhez is.

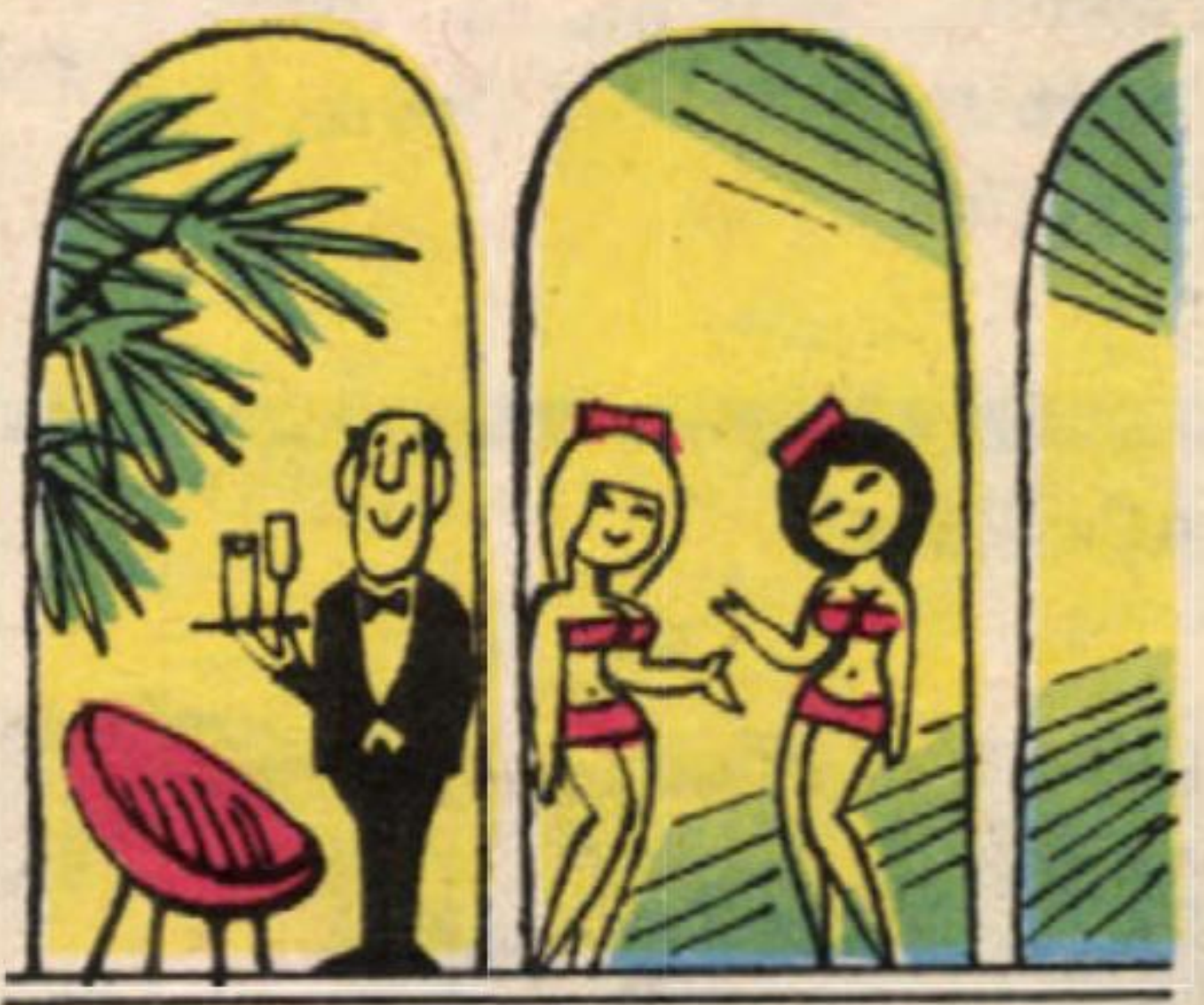

Az előcsarnokból nyílik a mozi-presszó, vagy mozi-bár, ahol halk zene szól. Itt is csinos, fiatal lányok szolgálnak fel, gyorsan és nesztelenül. Lenne könyvtár — filmszakkönyvekkel — és előadóterem, ahol vitadélutánokat tartanának, neves kritikusok bevonásával, a filmművészet új útjairól. Ugyancsak az előcsarnokból nyílik a minigolfpálya és a játékterem, tele különböző játékautomatákkal.

Ilyen moziba tódulnának a nézők. Még a művészfilmekhez is.

Mi lenne még a moziban? Mozgólépcső és állandó kiállítás. Esetleg étterem. Faburkolatú falakkal, pálmákkal, az asztalokon gyertyák. El tudok képzelni a moziban egy úszómedencét is, ahol a nézők — mozi előtt vagy mozi után — vidáman lubickolnának. Az uszodában férfi- és női fodrászat, masszőr és masszőz állna a kedves vendégek szolgálatára.

Ilyen mozi vonzaná a látogatókat. Garantálom, hogy sorba állnának a jegyekért. Még a művészfilmekhez is.

Pláne, ha még tévé-terem is lenne, no még egy kis kártyaszoba, hogy a várakozás ne legyen olyan unalmas... Ja, és lenne kényelmes nézőtér is... Erről majdnem elfelejtkeztem!... És széles, nagyon széles vászon... Még jó, hogy eszembe jutott: egy moziba ez is kell...

Ilyen mozi egészen biztos sikert aratna és lovasrendőrök tartanák fenn a rendet. A művészfilmek nem futnának többé üres házak előtt. Ehhez persze pénz kell. Nem is kevés, De könnyebb egy-két mozit szuper-luxus mozinak átépíteni, mint száz mozit tatarozni, újjáépíteni.

Ha a művészfilm ennek ellenére unalmasnak bizonyulna, a mozinéző egy föld alatti rejtett folyosón elhagyhatná a nézőteret.

Hova vezetne ez a folyosó?

A kis piszkosba, ahol közönségfilmet vetítenek

Mikes György

A CÖLIBÁTUS MEGSZŰNÉSE UTÁN

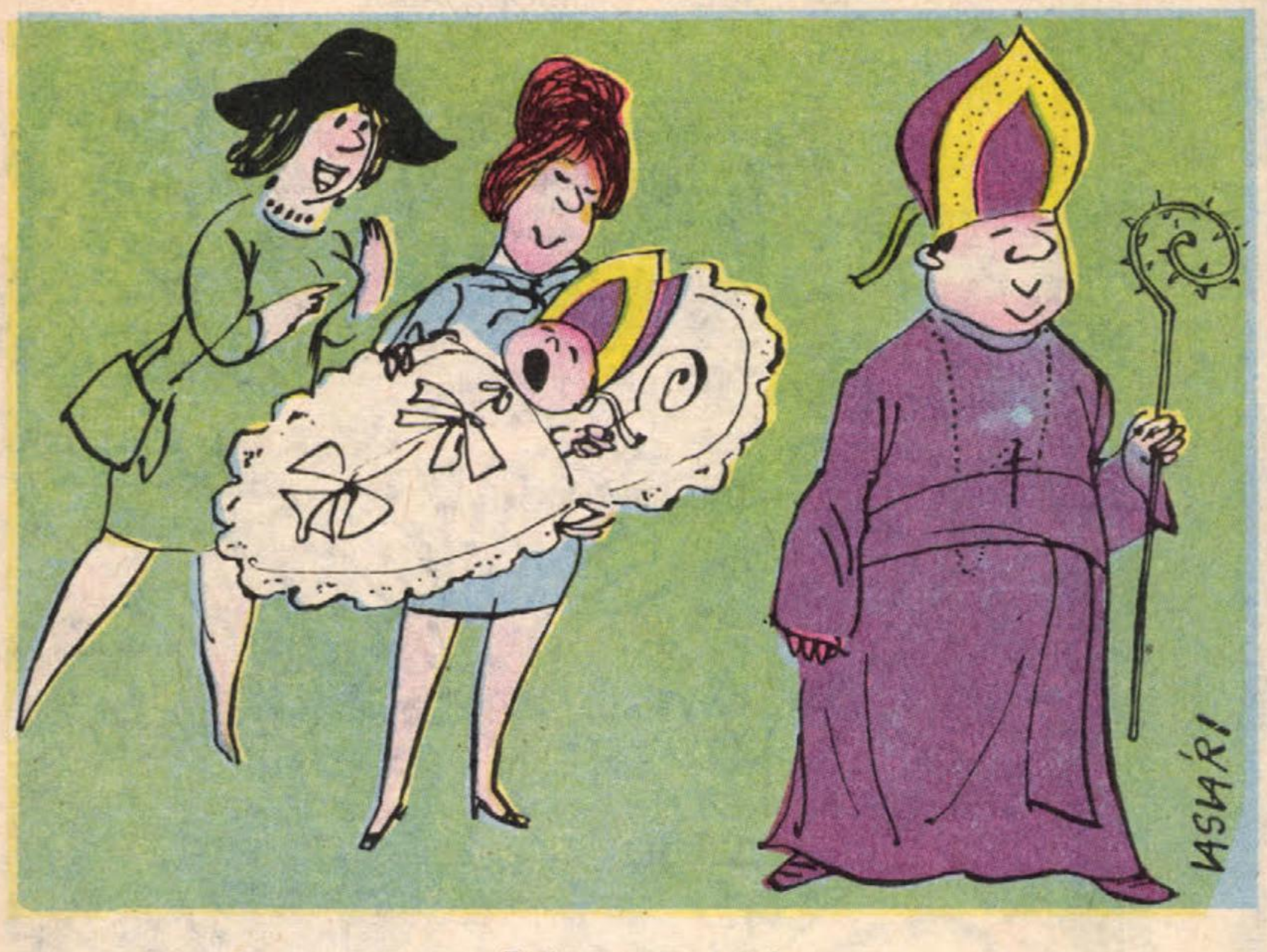

Egészen az apja!

MODERN VILÁG

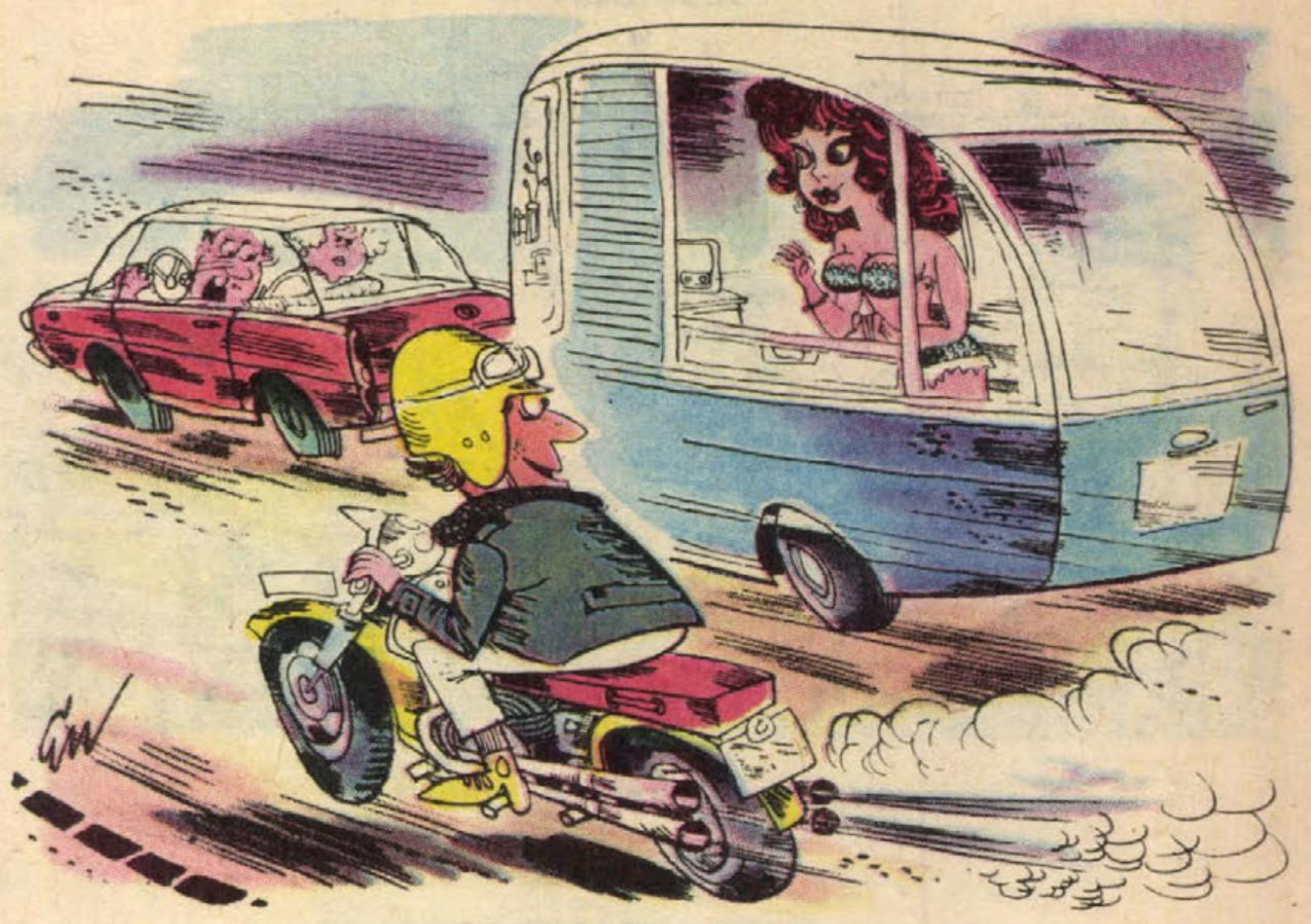

– Nem tetszik nekem, hogy ez a fiatalember folyton a ház körül legyeskedik!

ELLENGALERI

(LACIKA MONOLOGJA)

Letettem anyu elé az év végi bizonyítványomat, és nagyon büszke voltam, mert a négy egész hét tized átlag szép eredmény. Az osztályban csak egy lánynak volt jobb a bizije az enyémnél, a fiúk közül meg senkinek sem.

Apu nem jött még haza, amit én nagyon sajnáltam, mert ilyenkor anyu mindig kitalál valamit ellenem. Anyu ugyanis nagyon szigorú szülő. Most is hosszasan nézte az osztályzataimat, aztán azt mondta, ö meg lenne velem elégedve, de nem tud belenyugodni abba, hogy nekem magatartásból megint hármasom van, pedig otthon, ezt őszintén mondja, nem vagyok rossz gyerek. Aztán megkérdezte tőlem, hogy a Szentes Pistinek milyen az átlaga, és milyen jegyet kapott magatartásból, mert az példásan jó gyerek. Megmondtam anyunak, hogy Pistinek is négy hét az átlaga, de matekból és fizikából csak hármasa van, viszont magatartásból ötöse, és én inkább vagyok jó matekos, mint jó fiú. Most magyaráztam meg már századszor anyunak, hogy én nem járatom le magamat a suliban ötös magatartással. Nálunk a srácok ugyanis utálják, ha a *jó* tanuló *jó* gyerek, és nem haverkodnak vele, de azt a *jó* gyereket se szeretik, aki *rosszul* tanul. Azt a gyereket viszont nagyon szeretik, aki *rossz* gyerek a suliban, otthon pedig lehet akármilyen jó is, de *jó* tanuló. Én ilyen vagyok, és engem ezért szeretnek a srácok, mindig játszanak velem, és ezért választottak meg galerivezérnek.

Erre anyu nagyon mérges lett, és azt mondta, hogy ezzel ne dicsekedjem, mert a galeri csibészekből áll, és alig várja, hogy apu hazajöjjön. Megmondja neki, hogy galerivezér lett a fiából, amit ő, azaz anyu is csak most hall először tőlem. Ezen nem csodálkozik, mert már megszokta, hogy elhallgatom előtte az én viselt dolgaimat. Aztán csak a nagy meglepetés éri miattam.

Anyu egyre hangosabban szidott engem, ekkor megmondtam, hogy a mi galerink a suliban nem olyan, mint a felnőtt gyerekek galerija, hanem egy ellengaleri. Benne van a Szendrő, a Kelemen meg a Kótai is, és más jó tanuló az osztályunkból. Összesen tizenketten vagyunk. Három idős nénit patronálunk, télen bekészítettük nekik a tüzelőt, befűtöttünk a kályhájukba és bevásároltunk nekik a közértben és mindenben segítettük őket. Ezért vagyunk mi ellengaleri és ennek vagyok én a vezére.

Még mielőtt anyu erre valamit is felelt volna, megérkezett apu, akinek anyu elmondta a hármast magatartásból, meg az ellengalerit is. Apu egyáltalán nem volt felháborodva, mint anyu az előbb, hanem azt mondta, hogy a hármast nem az ellengaleriért kaptam, hanem azért, mert az órák alatt fecsegek és átbeszélek a srácokhoz. Ezt Magdi néni, az osztályfőnökünk mondta el neki éppen most, de azt is mondta, hogy én különben derék fiú vagyok, csak egy kicsit fegyelmeznem kellene magamat.

Ezt én nem ígérem meg, mondtam apunak, mert akkor jobb jegyet kapnék hármasnál magatartásból, és nem lehetnék az ellengaleri vezére. Azt viszont megígértem apunak, hogy ha a szünidőben egy hónapra elmegyek egy gyárba dolgozni, akkor annyira fegyelmezem magam, hogy ott majd nemcsak ötszáz forintot fizetnek a munkámért, hanem ötöst is kapok magatartásból...

Földes György

A VILÁGŰRBEN

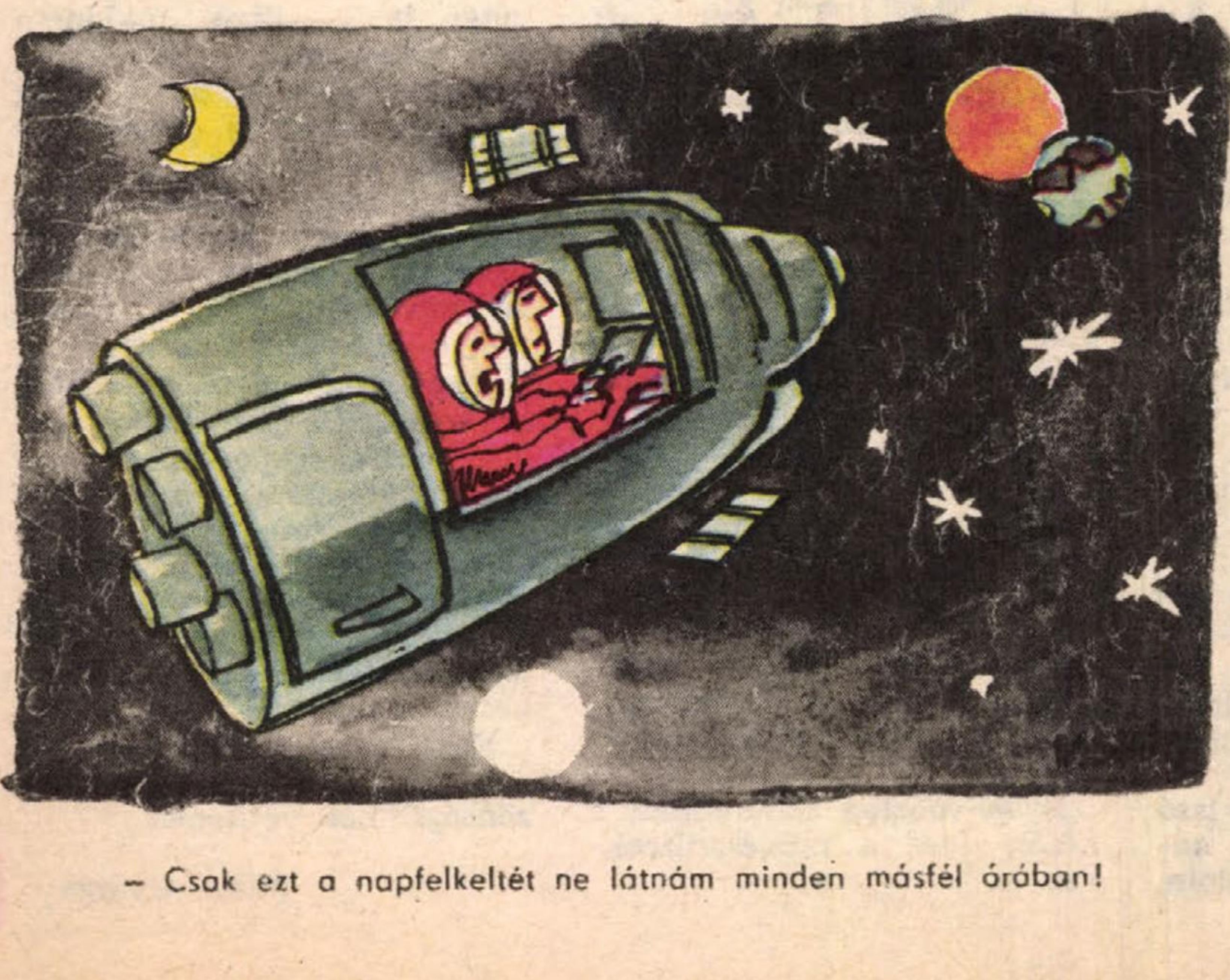

– Csak ezt a napfelkeltét ne látnám minden másfél órában!

SZAKEMBER

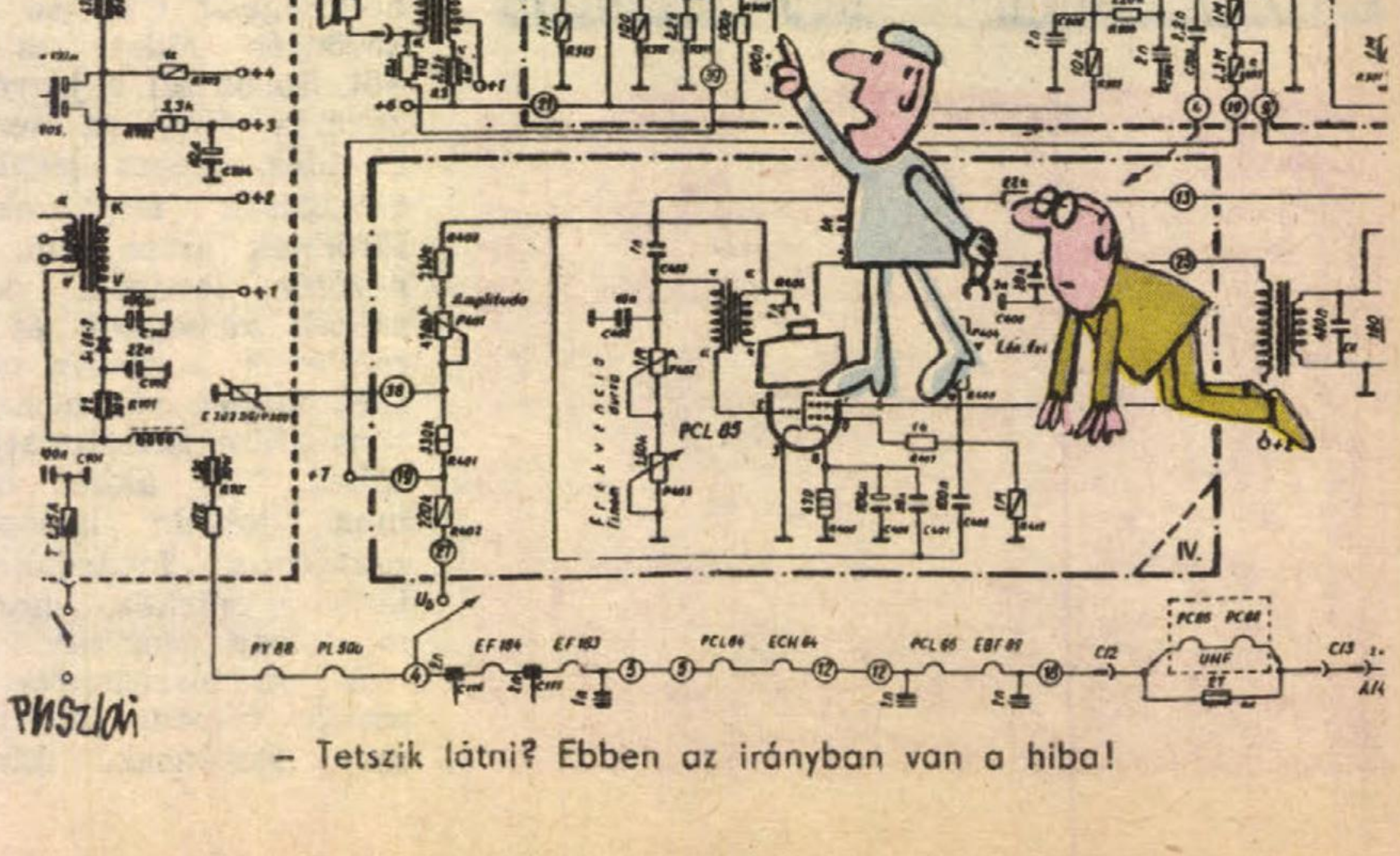

– Tetszik látni? Ebben az irányban van a hiba!

FIGYELMES ANYUKA

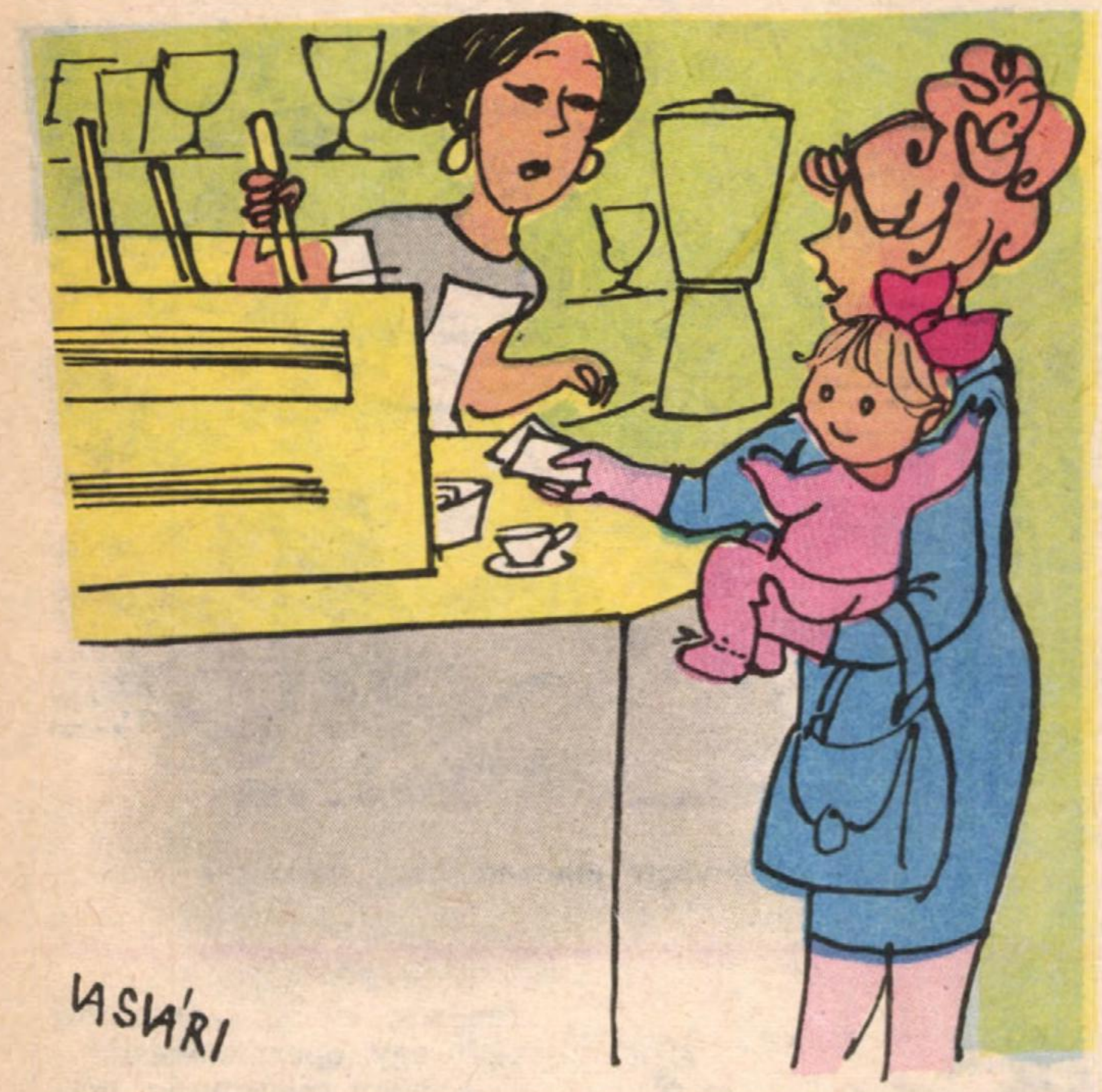

– Két duplát kérek...

FORMATERV

Dallos Jenő rajza

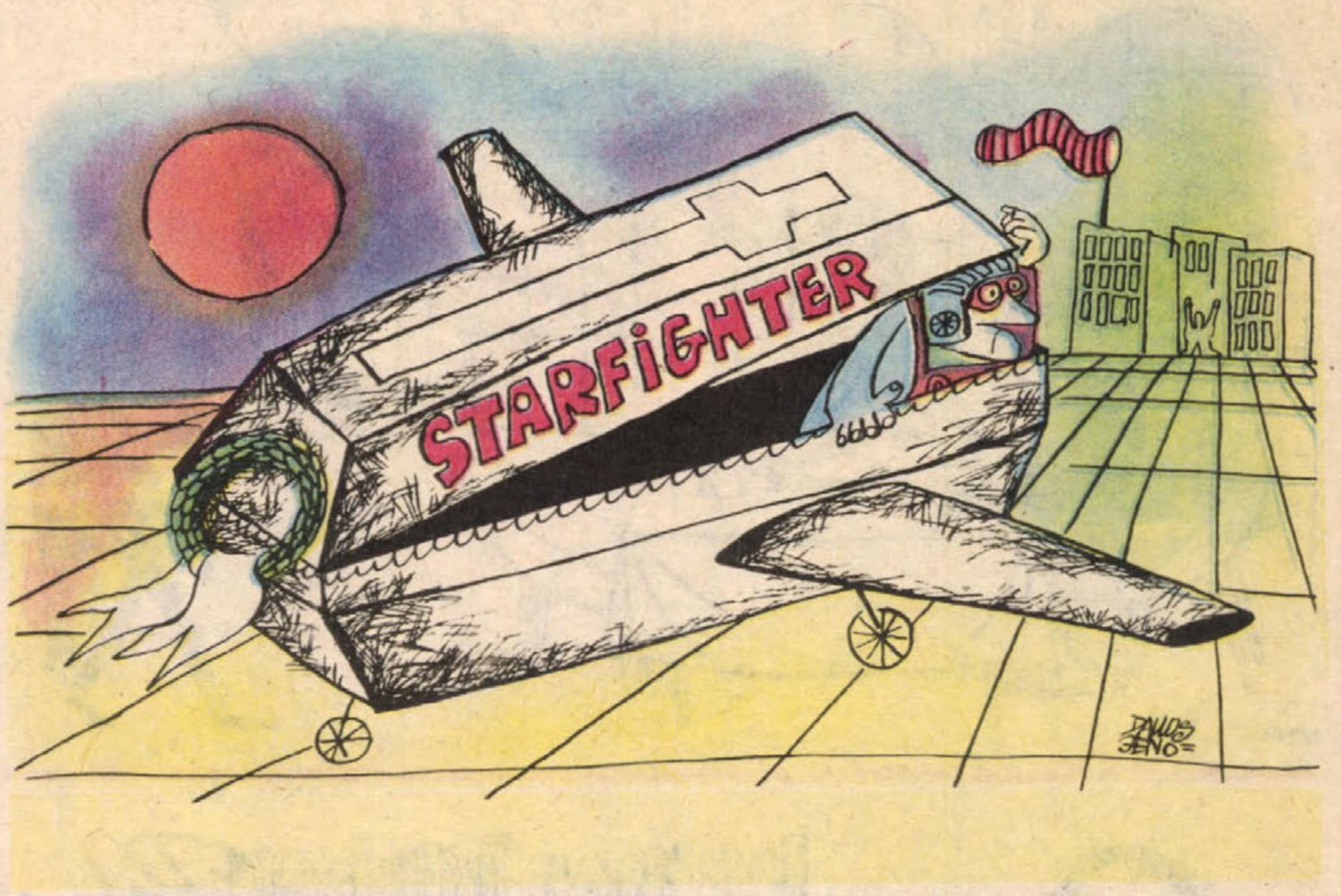

Lezuhant a 117. Starfighter típusú repülőgép.

ELŐLEGEZETT BIZALOM

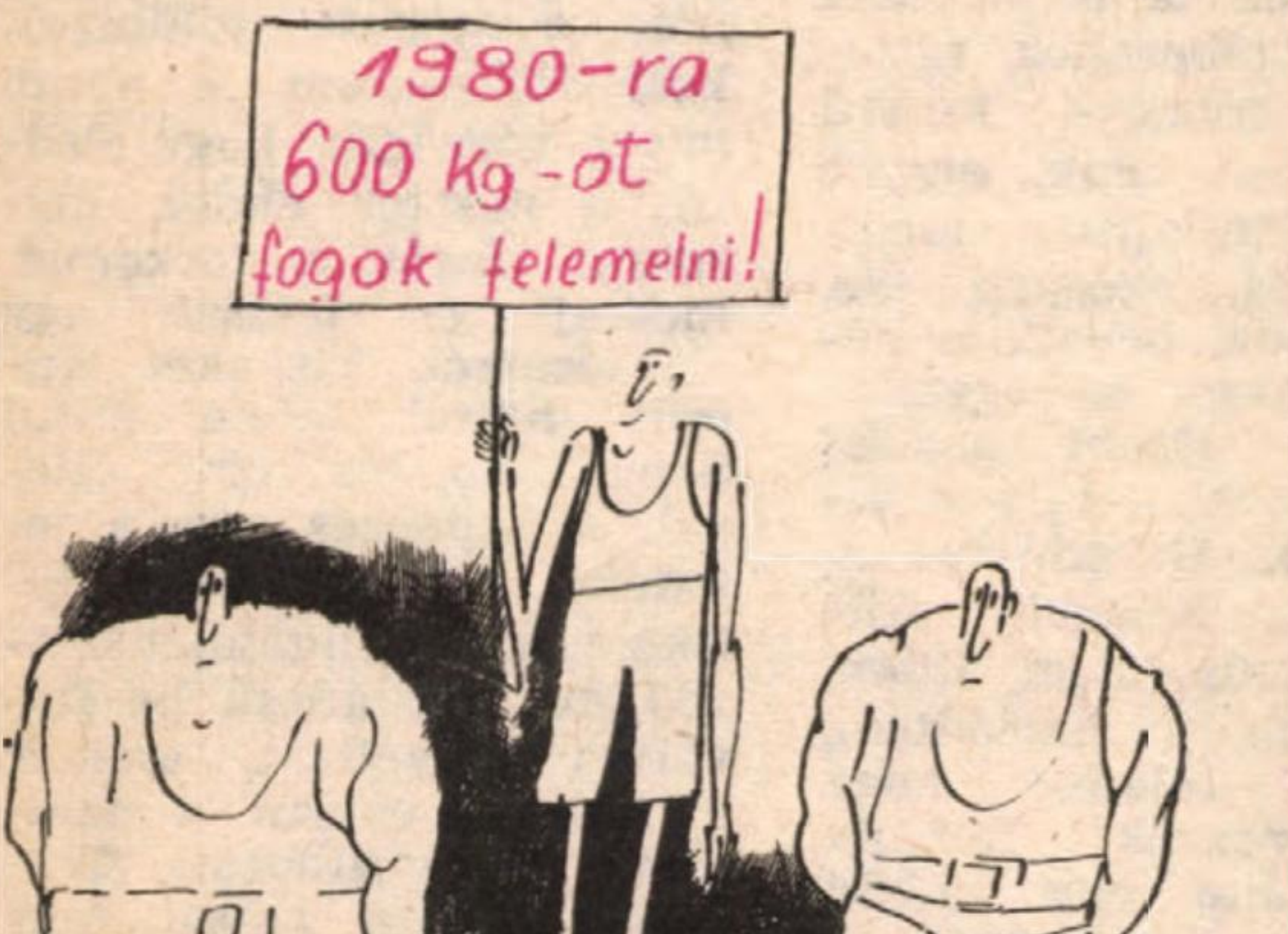

JÁTSZÓTÉREN

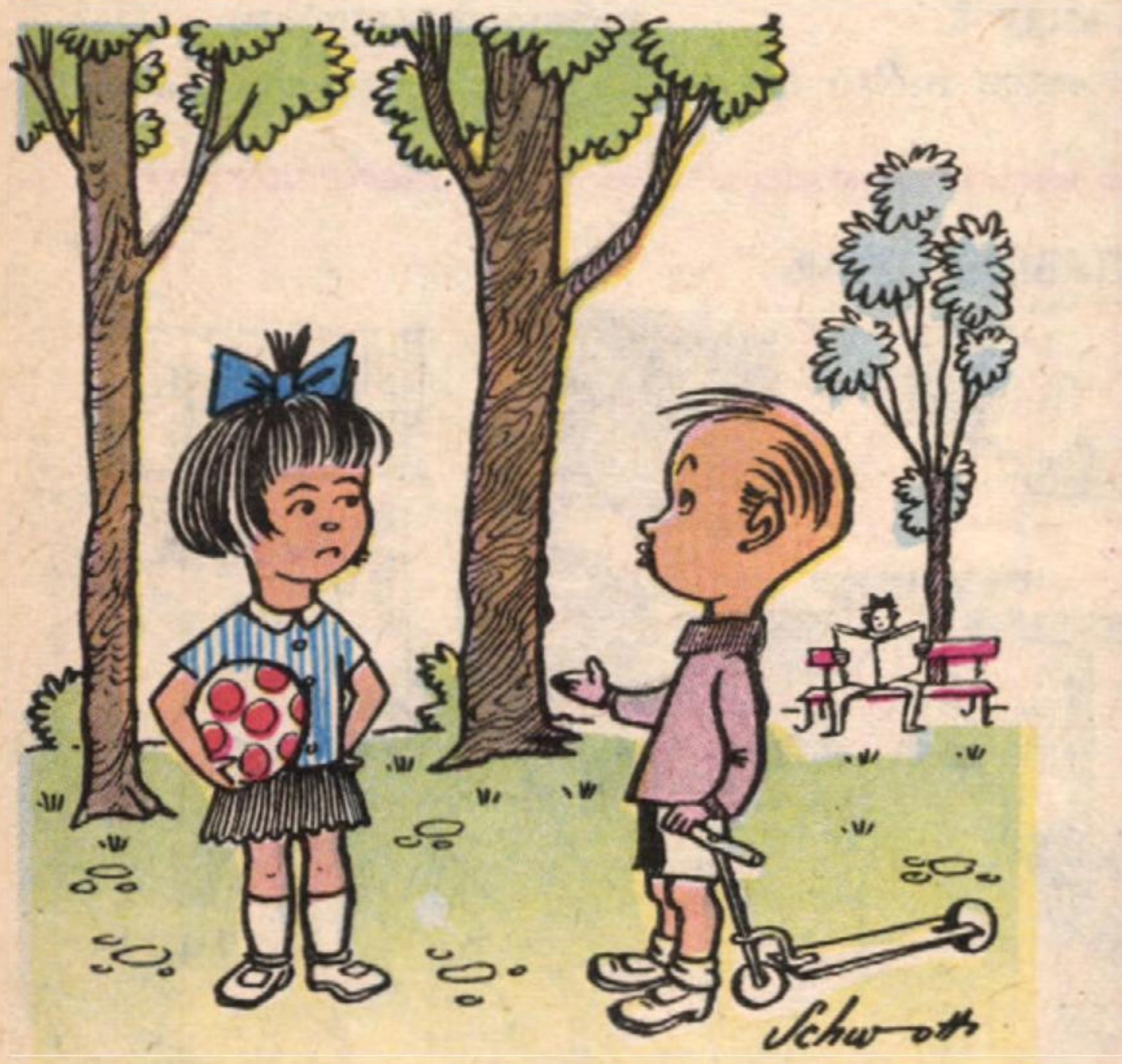

– Az idén egészen más szüleid vannak, mint tavaly.

– Apukám januárban új anyukát hozott, és az új anyukám egy hónappal ezelőtt új apukát hozott... Világos?

SZIMPOZION

A gyűlést az EMKE-aluljáróban rendezték. Jelen volt mindenki, aki nem számít. Szinte valamenyi huligán-galeri, hippi-kommuna és beat-group elküldte szabadlábon levő képviselőit, de megjelent az egyénileg randalírozók számos kiváló egyénisége is. Ott volt a Rákóczi téri lányok népes küldöttsége, természetesen szavazati és tanácskozási jog nélkül. Őket az értekezlet után a résztvevők között kiosztották. Az elnökségben helyet foglalt B. Jocó, az ötvenes évek legendás hírű jampece, a dicső elődök képviseletében.

T. Bendegúz, az ideiglenesen szabadlábon levő veterán, megrázta dús sörényét, elnöki kolompját, majd két arra haladó békés járókelőt, ezzel adván jelt az értekezlet megkezdésére. A résztvevők ezután elénekelték az Obladi-oblada kezdetű zsoltárt, majd egyperces néma lefekvéssel áldoztak azok emlékének, akik akadályoztatásuk miatt nem lehettek jelen.

T. Bendegúz, nagy érdektelenséggel várt elnöki referátumát panasszal kezdte. Megállapította, hogy soraikat a széthúzás gyengíti. Sértőnek találta a társadalom közönyét is. Egyre nagyobb balhékat kell csinálni, mind hosszabb hajat kell növeszteni, hogy az emberre odafigyeljenek. A tájékoztatás elégtelenségének tudta be, hogy sokan nem tudnak különbséget tenni a hippi, a huligán, a beatnik vagy a csöves között. Felháborodottan mesélt el egy esetet, amikor a járókelők az igazi huligánnak járó megvetéssel sújtottak egy fickót, csupán a hosszú hajáért, akiről csak az igazoltatás során derült ki, hogy egyszerű gimnazista és a tévében is szerepelt. De nem a Kék fényben, hanem a Ki miben tudósban, ahol második lett fizikából.

Egy közbeordító helyeslően csatlakozott az előadóhoz és méltatlankodva jegyezte meg, hogy őket, hippiket, léptennyomon huligánnak nézik, pedig ők nem bűnözők, hanem filozófusok. Fejtegetését nem fejezhette be, mert egy tetovált karú huligán egy bal horoggal berekesztette a hozzászólást, majd döntő érvként egy sörösüveget hozott fel.

Egy torzonborz titán a beatnikek nevében tiltakozott az ellen, hogy őket a beatzenészekkel keverjék össze. Kifejtette, hogy a beatnikeknek elveik vannak, a beatzenészeknek kocsijuk. A beatnikek minden ellen lázadnak, a beat-muzsikusok legfeljebb az alacsony gázsik miatt. Ők meggyőződésből viselnek hosszú hajat és rongyos ruhát, a zenészeknek a rongyos ruha csak színpadi jelmez: a legdrágább szabóknál varratják és tépetik rongyosra. „Amiért mi készek vagyunk meghalni" — kiáltott fel patetikusan —, „abból ők fényesen élnek. Mi önzetlenül keverjük a botrányt, nekik minden botrány üzlet és reklám. Ha ők megrugdalnak egy kukatartályt, attól visszhangzik az ország, ha netán lehalkítják őket, akkor mártírkoszorúval a fejükön járnak a vidéki haknikra."

Ezután még számos hozzászólás és pofon hangzott el, majd T. Bendegúz az elnöki összefoglalóban megállapította, hogy számolniok kell a nagymértékű lemorzsolódással. Keserűen emlékezett meg azokról, akik kezükbe kapva a szakmunkás-bizonyítványt, vagy a diplomát, levágatták a hajukat és nem galerit, hanem családot alapítottak, ráadásul naponta mosakodnak. Az elnök konstatálta, hogy baj van az utánpótlással is. Itt egy lány a térről közbeszólt és megjegyezte, hogy náluk éppen ellenkező a helyzet, de beléfojtották a panaszt. Amikor a verekedés befejeződött, B. Jocó emelkedett szövegelésre. Meghatott szavakkal emlékezett a hőskorra, amikor a legendás jampeceknek harcolniuk kellett a csasztuska-brigádok és hivatalos közegek ellen. Elmondta, hogy az ötvenes években a jampec legfeljebb a kabarékban és az állami áruházak kirakatában szerepelt — mint majom. Ma bezzeg felléphetnek a televízióban, és részben nekik gyárt ruhákat a Május 1., valamint a Vörös Október ruhagyár. Éles szavakkal ostorozta az egykori hős jampecek utódait, akik beleültek a készbe és elpuhultak.

— Persze, nem általánosítok — mondta amikor egy balhorog után magához tért. — Vannak még kemény, belevaló srácok... — zihálta és újra elájult.

Ekkor két rendőr jelent meg az aluljáróban, akik az értekezletet — néhány résztvevővel együtt — berekesztették. A többiek úgy viselkedtek, mintha villamosra várnának. B. Jocó is magához tért az ájulásból, és a rendőrök előtt tisztelettel kapta le a parókáját.

Így oszlott fel az értekezlet és e zavaró körülmény az oka, hogy határozat sem született. T. Bendegúz sietős léptekkel indult hazafelé. Útközben rémülten pillantott arany Doxájára, majd futni kezdett, mert a házvezetőnőjük pontosan tálal és az apja rendkívül szigorúan ragaszkodik ahhoz, hogy a vacsoránál együtt legyen az egész család.

Ősz Ferenc

REPREZENTATÍV ÉTTEREM

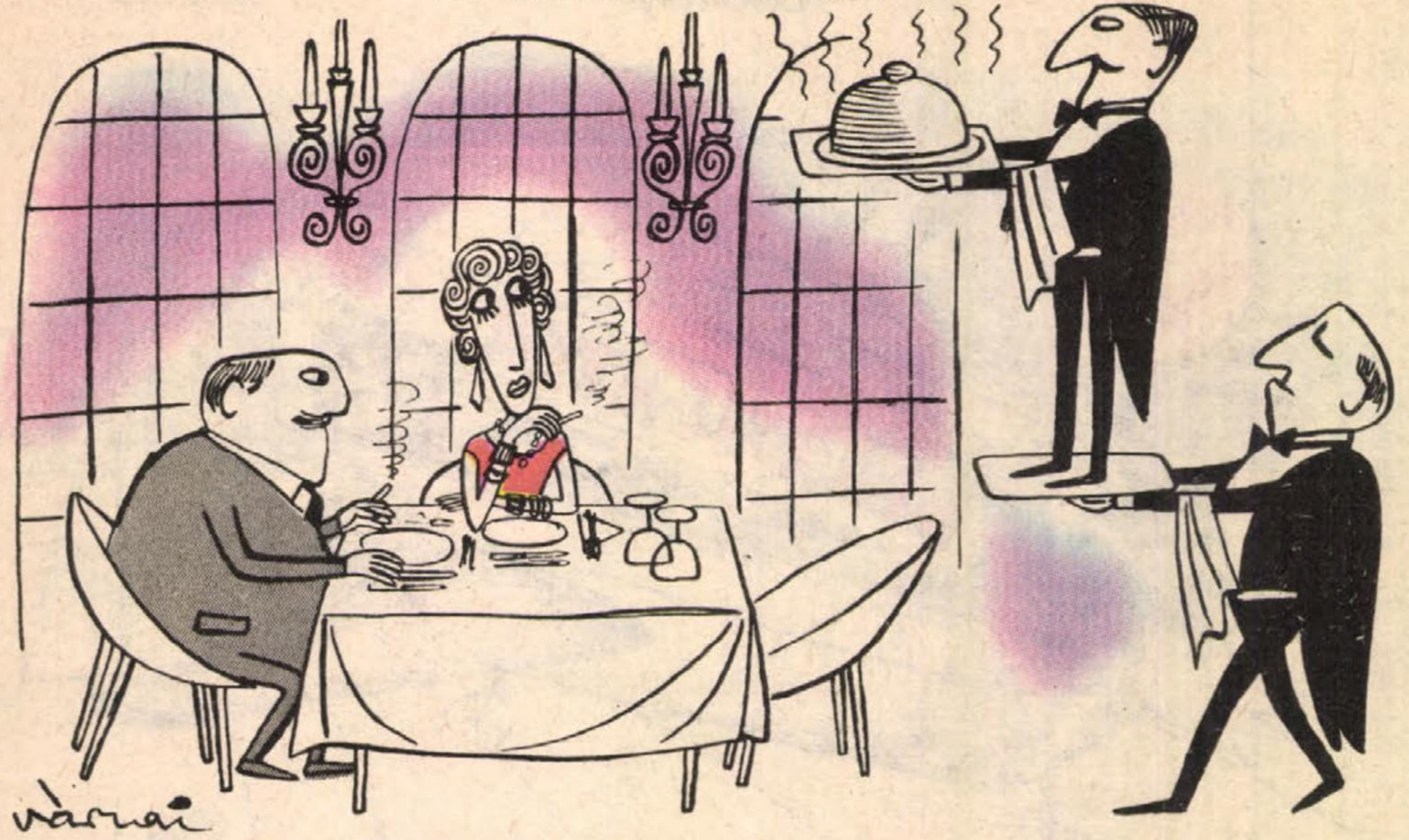

BIZONYÍTÉK

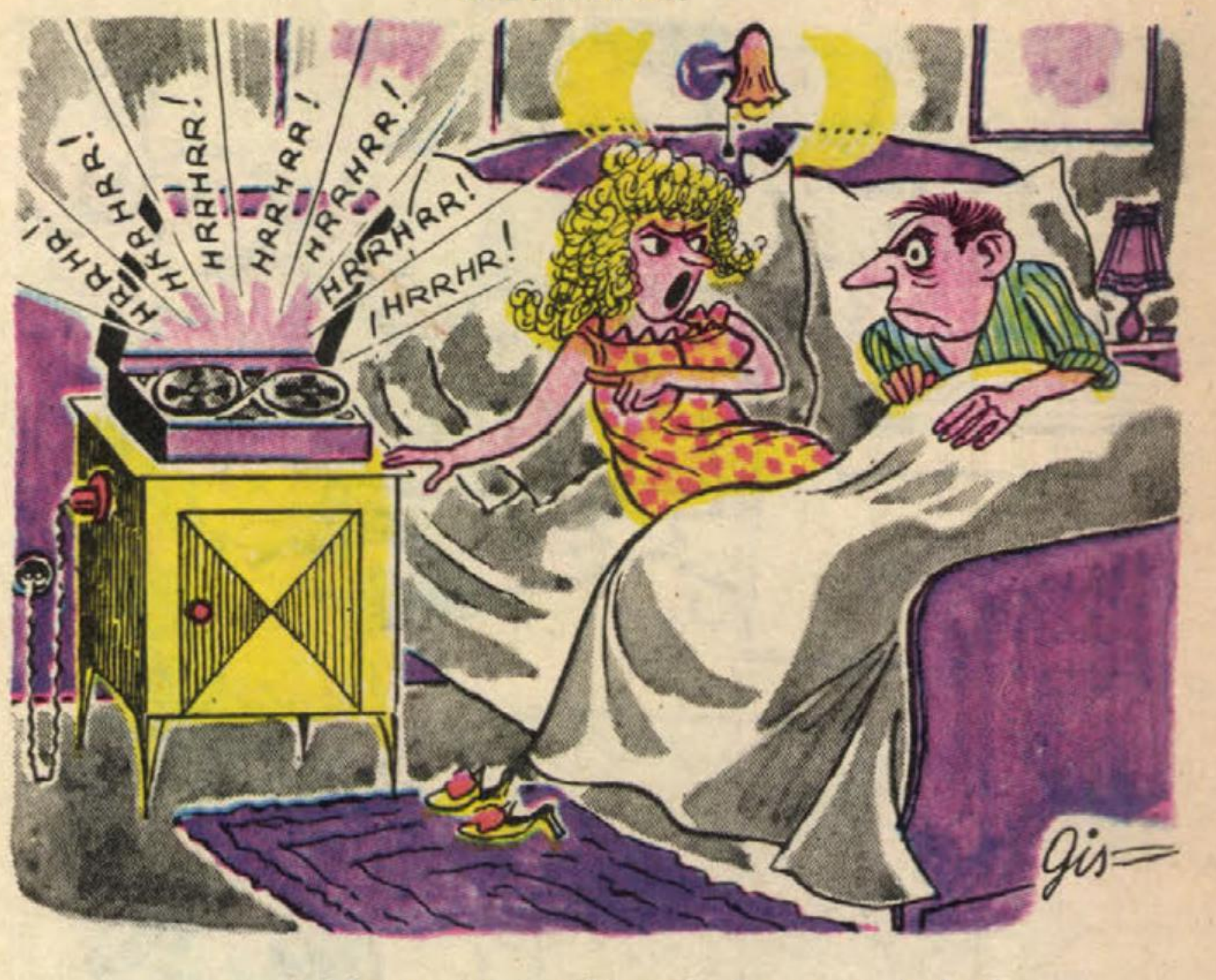
HRRHR!
HRRHRR!
HRRHRR!
HRRHRR!
HRRHRR!
HRRHRR!
HRRHR!

– Most végre elhiszed, hogy horkolsz?

Humorügyben Radnai Györgynél

Iskolatársak voltunk hat éven keresztül. Alattam járt, de azért jól ismertem. Mindenki jól ismerte, hiszen csínyjeitől állandóan hangos volt az újpesti gimnázium.

— Hej, hol vannak azok a régi szép idők, amikor még felelőtlenül mókázhattam, s ha rajtakaptak, megúsztam egy osztályfőnöki intővel — sóhajt hatalmasat. — Akár hiszed, akár nem, megkomolyodtam.

— Érdekes, a közönségnek — köztük nekem is — más a véleményem rólad.

— No persze, persze, a humoromat nem vesztettem el és... — elakad a szava, fölcsillan a tekintete: — Látod, ez lehetett az oka a diákkori mókáknak. A Pythagoras-tétel levezetésénél nem tudtam „kiélni" az eredendő humoromat. most azonban — hál' isten — akad néhány szerepem, ahol kedvemre komédiázhatom. A napokban vettek föl például a televízióban egy esztrádműsort, amelyben Rigolettót beat-stílusban énekelem. Képzeld el...

— Ne haragudj, hogy a szavadba vágok, de ezt majd úgyis látjuk, inkább olyasmire lennék kíváncsi, ami a kulisszák mögött történt. Gondolom, azért ott csak elő-előbújik belőled a kisördög.

— Hát egyre ritkábban — mosolyog —, különösen azóta, hogy jó Maleczky Oszkár bátyám leégetett. — Elmereng, mesél. — Egy délelőtt Székely Miskával duettban avval ugrattuk, hogy nem tudja a szövegeit, állandóan bakizik. Aznap este a Don Pasquale-t játszottuk. Ő a címszerepben, én mint Malatesta orvos. Az egyik jelenetben Don Pasquale bekötött fejjel jajgat, s várja a doktort. Meg is érkeztem pontosan, és kezdtem énekelni a szövegemet, de két sor után bekövetkezett a rövidzárlat. A zene természetesen ment tovább, én kétségbeesetten halandzsáztam, Maleczky pedig fölállt a karosszékből (ahol a rendezés szerint végig ülnie kellett volna), levette fejéről a borogatást, elsétált a súgólyuk elé, elállta a segítségem útját. Én kínlódtam, verejtékeztem, ő gúnyosan nevetett.

Gondolom, a végén te is nevettél, hiszen — mint nagy focista — tudod, hogy gólt *kapni* is lehet.

— A foci!... Hol van az már?! Réges-rég csak egyetlen sportot űzök, a horgászást.

— No és a mulatozást. Vagy az nem sport? Akkoriban sem sportból csináltad?

— Akkoriban? Mikoriban? — néz rám ijesztő fölháborodással.

— Hát... vagy három évtizede. Most már megmondhatom, hogy sokadmagammal irigykedve néztelek, amikor a Horváth-kertben (nem Budán, hanem Újpesten) estéről estére vacsoráztál, iddogáltál, mulatoztál.

— Most már bevallhatom, hogy azokat a vacsorákat a vendéglős úr potyán adta, pontosabban azért, hogy mulatozzam. Amolyan „előmulatozó" voltam. A vendégek szívesen hallgattak, én meg szívesen daloltam. Nagyon szeretem a szép magyar nótákat.

— No és az italt sem veted meg. Igaz?

— Látom, te is azoknak a széles táborához tartozol — mondja keserű gúnnyal —, akik engem italozó duhajnak tartanak. Nos, szégyen ide, szégyen oda, bevallom neked férfiasan, én egyáltalán nem iszom szeszes italt. Tudom, a látszat ellenem szól. Három éve is, amikor a televízió szilveszteri műsorában ittam, mulatoztam, énekeltem, elterjedt rólam, hogy „iszós" vagyok. Néhány héttel utána egy vidéki föllépésem alkalmával — például — odajön hozzám egy atyafi: „Aj, de szívesen segítettem volna a művész úrnak újévkor ürítgetni a poharakat." — — „Ahogy én elnézem kelmedet, nem hiszem, hogy bevette volna a gyomra azt a keserű teát, amivel bennünket itatott a tévé takarékos költségvetése" — válaszoltam a komának, akinek orrára volt írva, hogy bizony szereti az italt.

— Tehát a látszat csal.

— Ez hozzátartozik a mesterségemhez. Elvégre, komédiás vagyok.

— Tiszteletre méltó szerénység ez az „önminősítés" egy operaénekestől.

— Nem szerénység, igazság. Hiába énekelek én jól, művészi színvonalon, ha rosszul komédiázom. Hadd mondjak egy példát: D'Albert Hegyek alján című operájában Sebastianót, a gonosz földbirtokost alakítottam. A darab avval végződik, hogy Pedró, a pásztor elkap, marokra fogja a torkomat, megfojt és letaszít egy lépcsősorról. Tizenkét lépcsőn háttal lefelé gurul Sebastiano, és lent elterül. A rendezés erre a jelenetre a testnevelési főiskola két hallgatóját szerződtette. Ők álltak be fölváltva helyettem, amikor a pásztor engem a színfalak mögé üldözött. Természetesen a tapsot már én köszöntem meg. Akkoriban sok telefont kaptam, hogy „az istenért, vigyázzak magamra", sőt, egy tornatanárnő levélben nagy elismeréssel adózott „akrobatikus" teljesítményemnek.

— Megengeded, hogy töltárjam ezt a titkodat?

— Kérlek.

— Nem tartasz attól, hogy a közönségednek kiábrándulást okozol?

— Nem. Ha jól énekelek és jól — igenis! — komédiázom, akkor hasonló esetben a közönség ismét el fogja hinni a hasonló akrobata-mutatványt.

Sólyom László

ÜZEMI „KARBANTARTÁS"

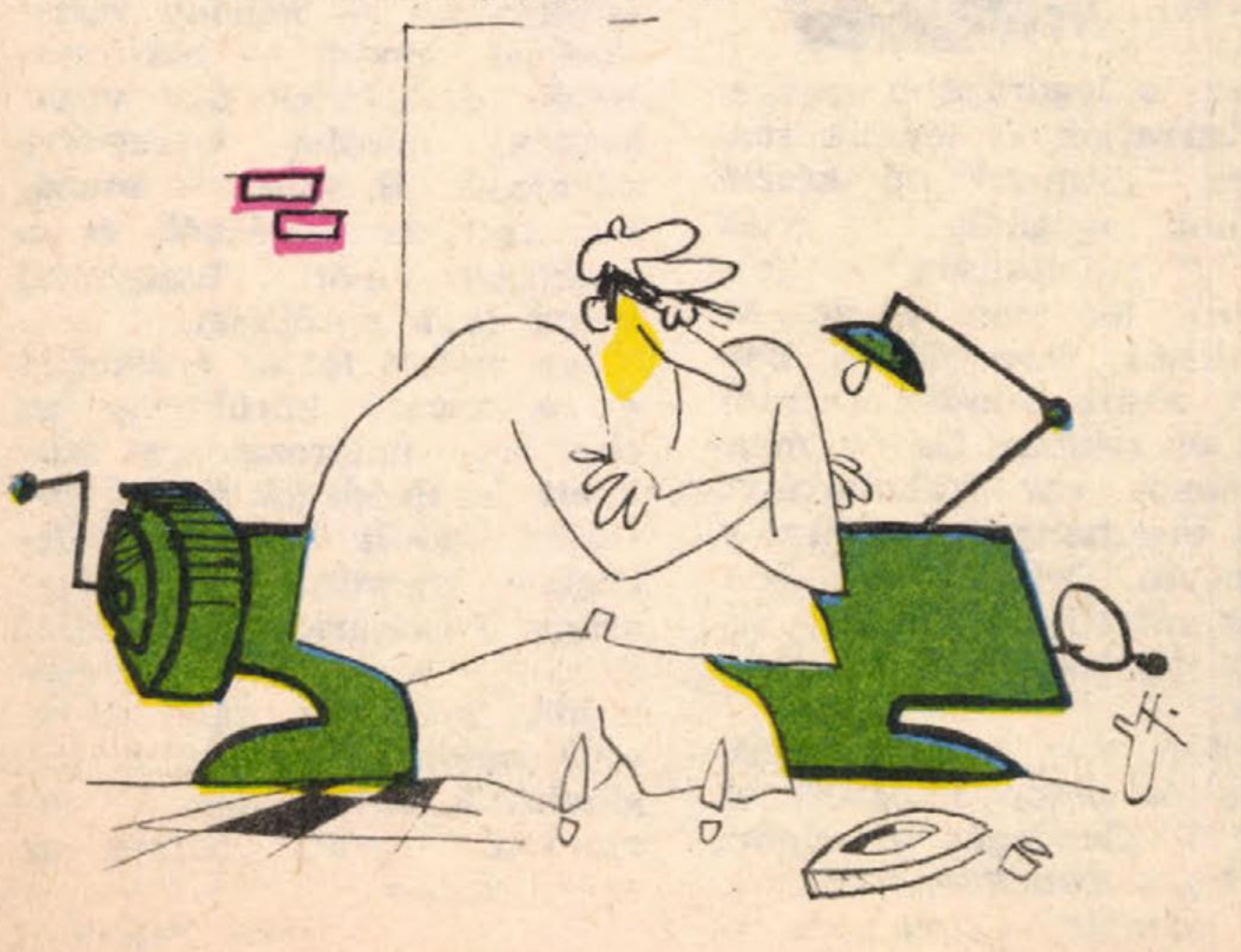

RENTÁBILIS FUVAR

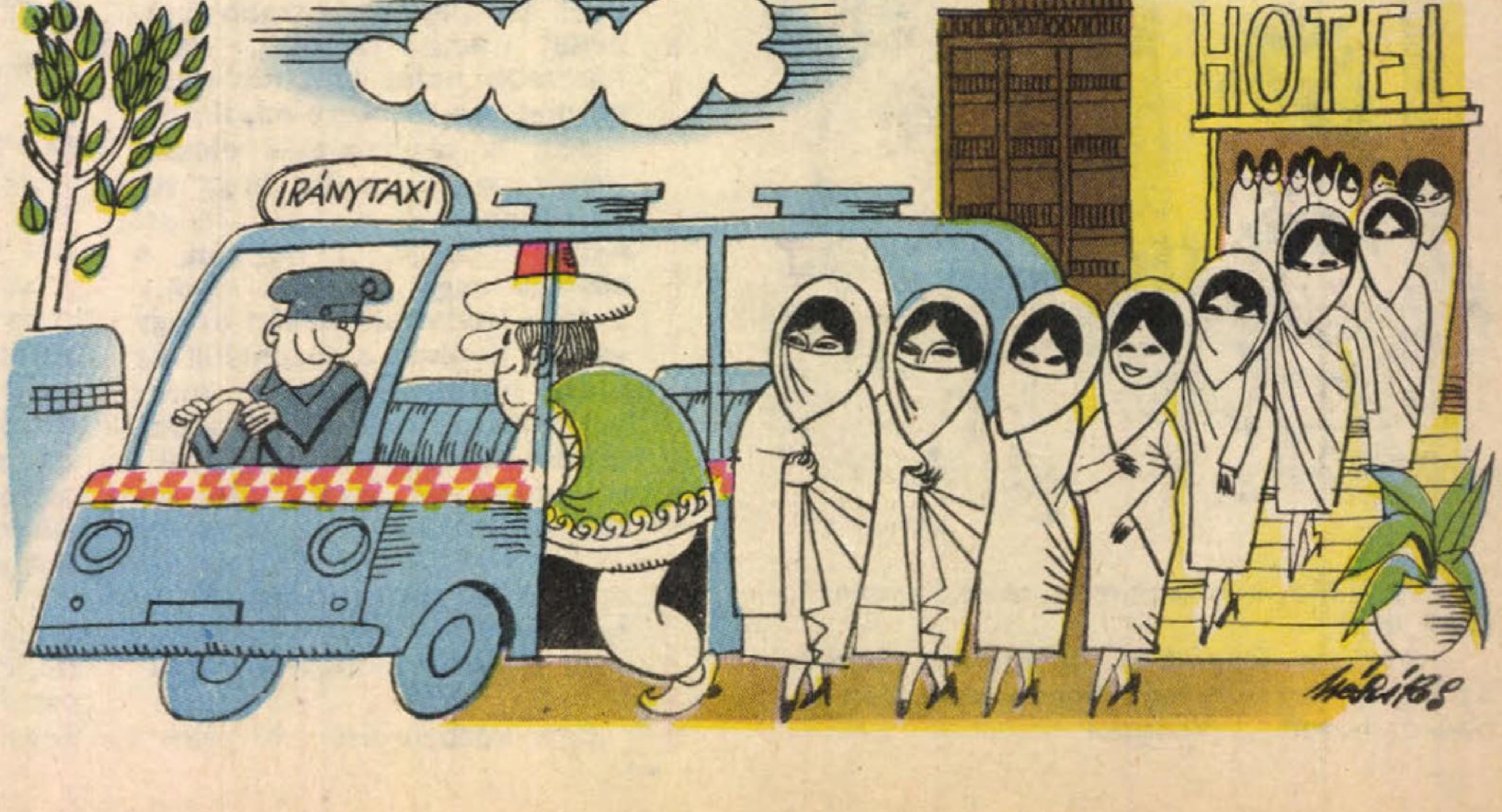

MESE EGY MÁZLISTÁRÓL

– Mázlis ember – mondták a barátok,
Mert burokban látott napvilágot,
S mivel egyszer két találat érte,
A lottószámot mind tőle kérte,
S pont pénteken, tizenharmadikán
A turfon majdnem nyert egy paripán.

A háborúkban katona se volt,
Mert lúdtalpával rosszul gyalogolt,
De szépen élt, s jól öltözött mindig,
És csak hírből ismerte a svindlit,
Bár fűnek-fának volt az adósa,
S négyszer nősült, mégsem volt anyósa.

Szóval mázlista volt, így nevezték,
S ha bajba került is, csak nevették,
Mert ki látott már vígabbat, szebbet,
Mással húzatni a rövidebbet?
Mert egyszer megvert valakit, s egyből
Amazt, nem őt vitte el a rendőr.

Ezt hasát fogva regélte sokszor,
És úgy röhögött teli torokból,
Mint akkor, midőn azt mesélte még,
Miként vesztette el a fél szemét;
Kinyomták azt egy választás alatt,
De boldog volt, hogy egy még megmaradt.

Egyszer velem is szerencséje volt,
Kidőlt kávéja az én cipőmbe folyt,
S míg ráztam ki, ahogy csak lehetett,
Ő kedves volt, s megértőn nevetett,
Miközben engem csupán egyre kért,
Hogy hozassak egy másik feketét.

Ily bohó dolga százszor is támadt,
De nem toldom véle krónikámat,
Ámbár a végét még elmesélem,
Szegény feje miként járt a télen,
Mert ahogy az lenni szokott Pesten,
Átvágott ő egyszer az úttesten.

Autó jött balról, s ő jobbra lesett,
És így történt a gyászos baleset.
A csődületben állt két barátja,
És az egyik megszólalt: – Na látja,
Ehhez is egy bolond szerencse kell,
Hogy pont egy mentőautó üsse el,

Zsombok Zoltán

AZ USA MINDENBE BEAVATKOZIK

Szűr-Szabó József rajza

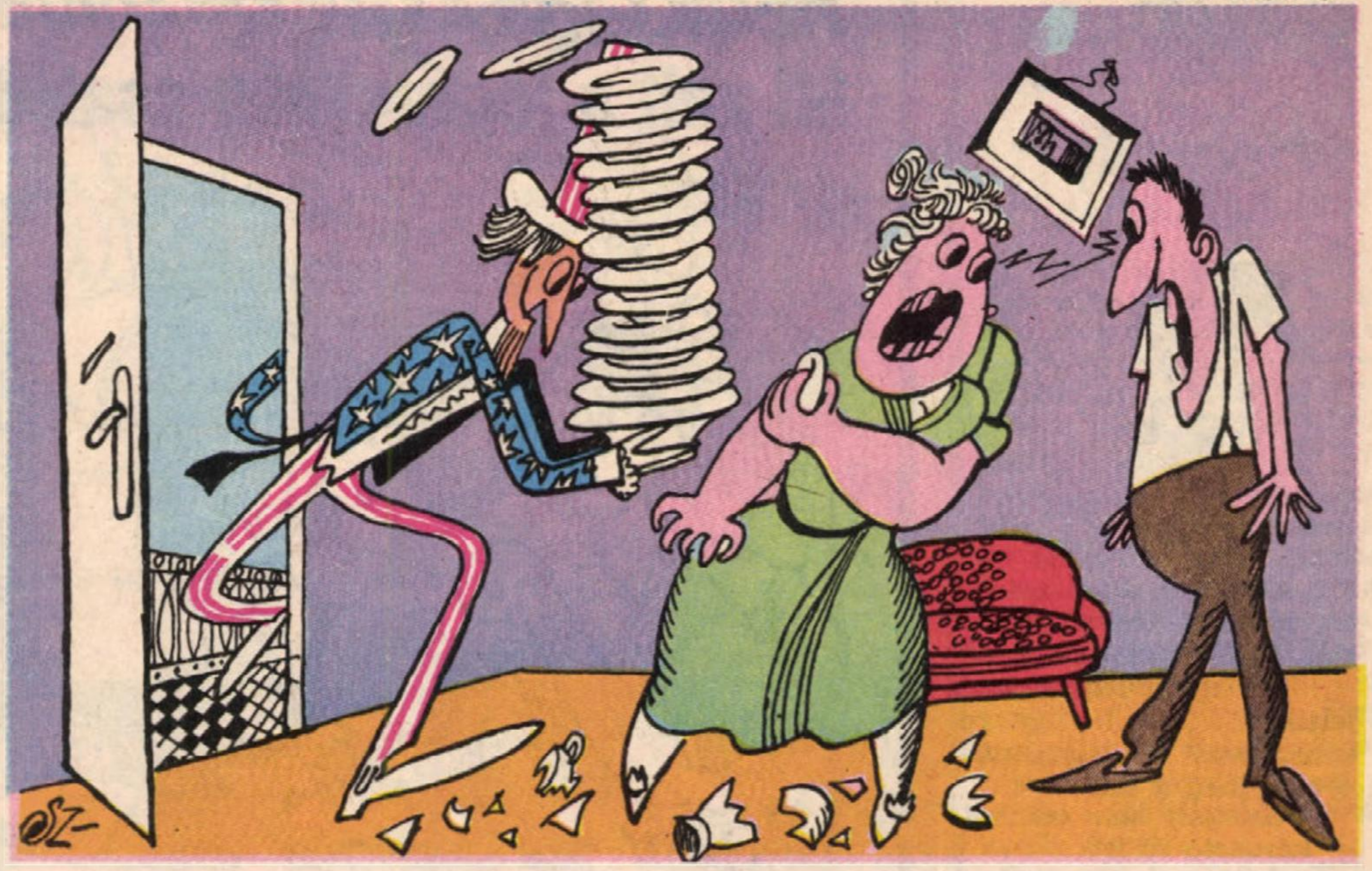

ELŐRELÁTÁS

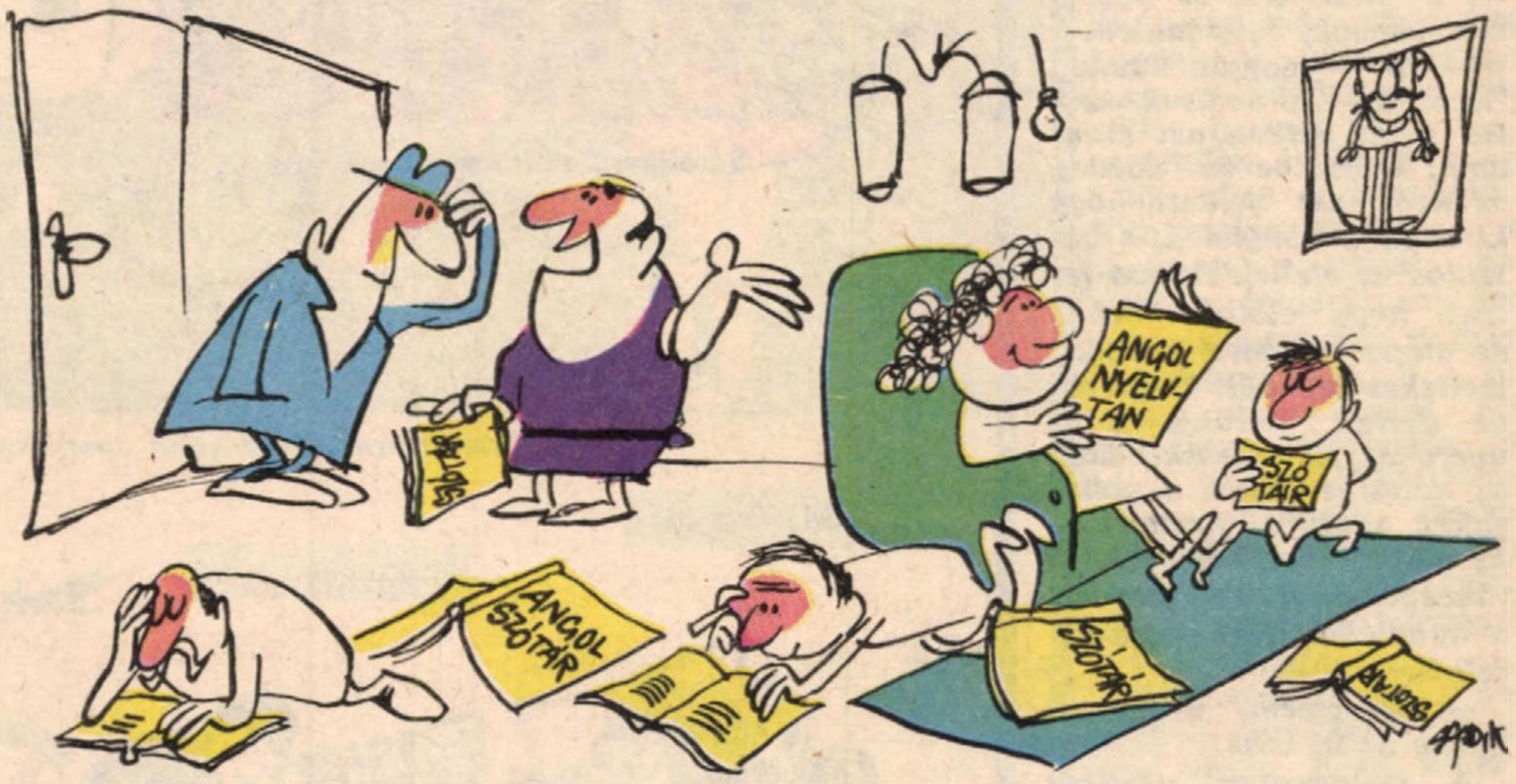

– Megér egy kis magolást, hogy a Balatonnál külföldinek nézzenek minket . . .

HIÚ FIÚ

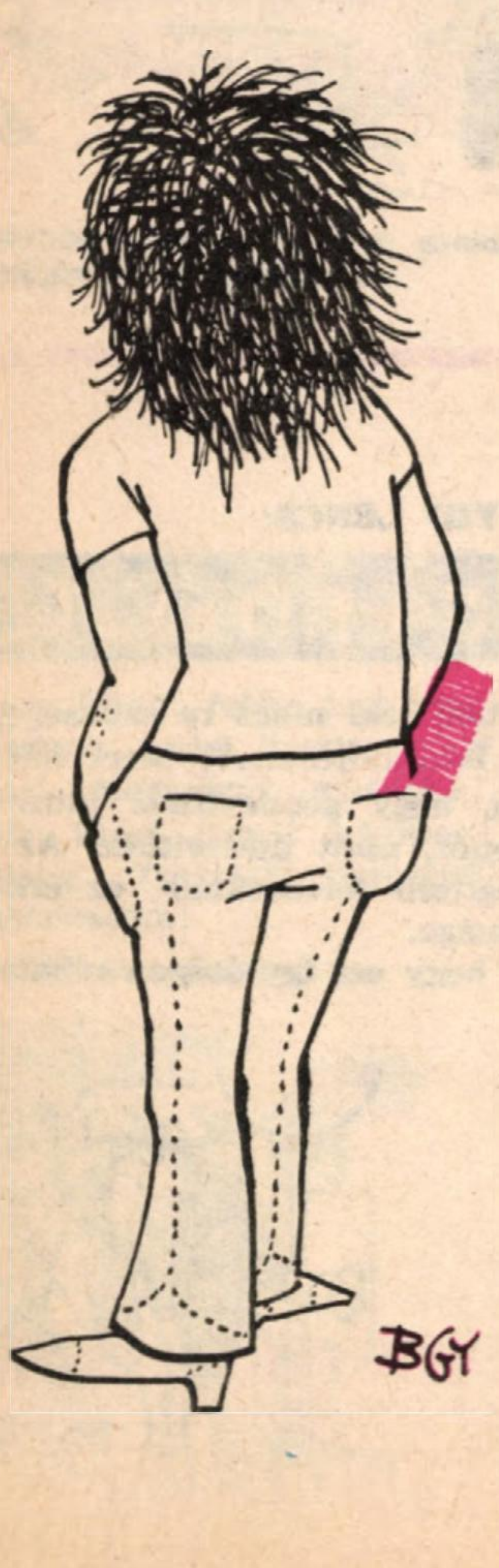

ORGONA

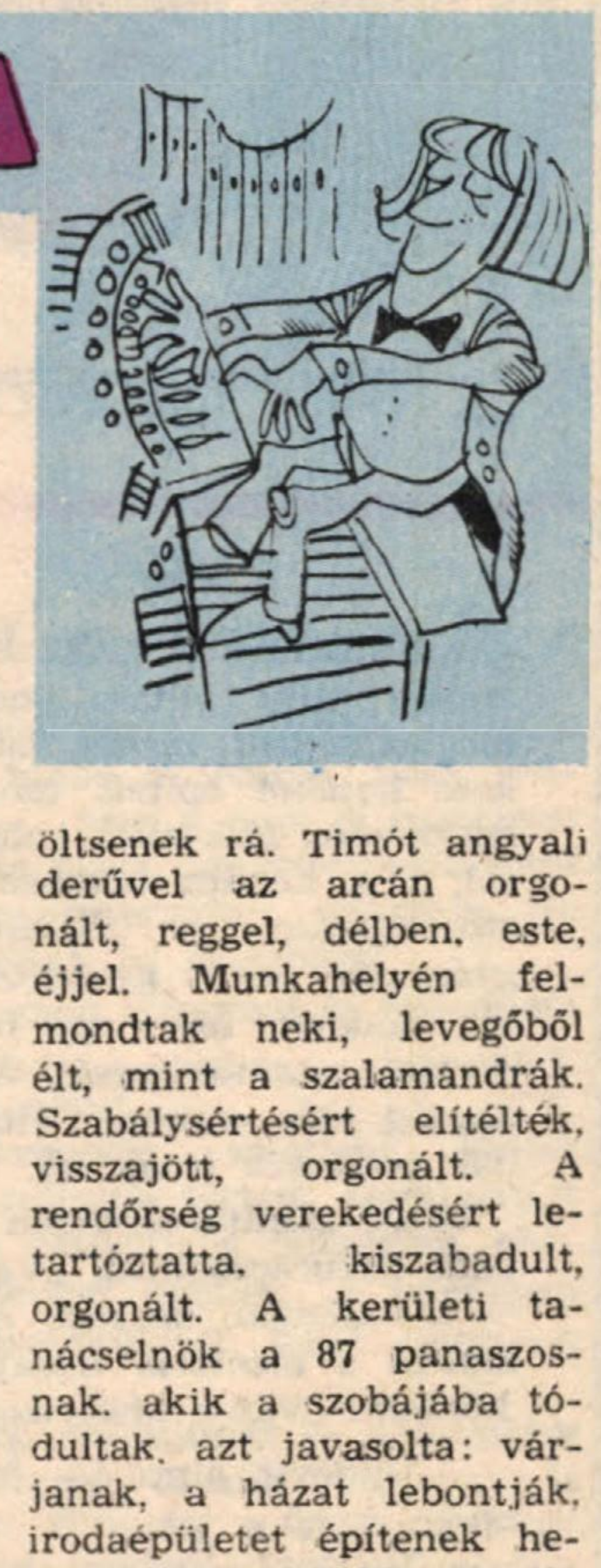

Timót Vince a bérház legsötétebb udvari lakásának legkisebb szobájában lakott. Általában zöldféléket evett, ha olcsón adták. Gyufa helyett kovakövet használt, ha időnként eltüzelte a napi fél kiló kenyérhez adott selyempapír-szeleteket. Timót a szónak igazi értelmében nem is ruházkodott, ajándékba kapott bőrnadrágját és kabátját hordta éveken át. Ablaka égig érő tűzfalra nézett. Ezt bámulta Timót, ha nem olvasott, és bár nem látott semmit, nem is érdekelte, ő csak zenét hallott. Timót Vince dzsessz-orgonáról álmodott, arra spórolt, s ha valamelyik kirakatban meglátta álmainak megtestesült tárgyát, szeme sarkában gyöngyszemnyi könnycseppek jelentek meg.

Egyik szombaton erőteljes kopogásra ébredt, az ajtóban markos férfiak álltak. Levelet nyújtottak át, amelyet futtában elolvasott: „Drága Keresztfiam!... Életemben rossz voltam hozzád, halálomban jóváteszem, fogadd el tőlem e szerény kis ajándékot, jó szívvel búcsúzom, lelkünk majd egyesül: Lajos bácsi!... Ui.: Hallottam, ez volt szíved vágya. Lajos b.' ... Timót Vincét az udvarra, majd az utcára cipelték, a MÁV a Hungarocamion-tól e célra bérbe vett hatalmas járműben szállította a címzetthez az orgonát. Ezután az események gyorsan követték egymást, az orgonát felszerelték, elfoglalta az egész szobát, Timót a pedálokhoz bújt aludni. Az örökösödési illetéket: 4567 forint 67 fillért kifizette, odalett a spórolt pénze, sebaj, örömmel zúgott a feje a nagy szerencsétől.

— Tra, ra raaa, ta, ra rammm! — Timót Vince orgonált. Bach, Händel, Beethoven mosolyogva néztek rá az egből, a ház lakói öklüket rázták. A főbérlő felmondott neki, a házmester életveszélyesen megfenyegette, egy nyugdíjas házaspár feljelentette az ügyészségen, a rendőrségen, a tanácsnál és a HKI-nél, özvegy Répásné, a zöldségbolt vezetője elgáncsolta az udvaron, mások gyerekeket béreltek fel, hogy törjék be az ablakát, s nyelvet öltsenek rá. Timót angyali derűvel az arcán orgonált, reggel, délben, este, éjjel. Munkahelyén felmondtak neki, levegőből élt, mint a szalamandrák. Szabálysértésért elítélték, visszajött, orgonált. A rendőrség verekedésért letartóztatta, kiszabadult, orgonált. A kerületi tanácselnök a 87 panaszosnak, akik a szobájába tódultak, azt javasolta: várjanak, a házat lebontják, irodaépületet építenek helyébe, megoldódik ügyük. A bontáskor 1565 tonna trikettőt dugtak a pincébe, közvetlen az orgona alá, a környéket lezárták. A füst- és porfelhő tisztultával megnyugodva sóhajtottak a lakók: Timót és orgonája eltűnt, csak a téglakupacok látszottak.

Az irodaház három év és négy hónap után készült el. Légkondícionált helyiségekkel, műanyag- és gumipadlókkal, új praktikus bútorokkal. Selmeczi Kázmér igazgató ujjaival megkopogtatta íróasztalát, nyelvével elégedetten csettintett: „Hja, igen! Igen! Ez már valami!... Na, most, drága barátaim, kipróbálom a telefonomat is!" — tárcsázott, felvette a kagylót. A membrán muzsikára, érdekes dallamra rezgett: — Tra, ra raaaa, ta, ra, rammm! — Azt hitte a hangszerboltot hívta fel véletlenül. Új számot kért, de onnan is orgonaszó hallatszott.

Később az üres szobákban is hallották. Sokan felmondtak, megőrültek, az igazgatót klinikára szállították. Az épületet ki kellett üríteni. Később a minisztérium titkos utasítására raktárnak alakították át. Azóta az exportra készülő orgonákat tárolják benne.

Szűts Dénes

a világ anekdota kincséből

Tristan *Bernard,* francia vígjátékíró inast keresett, s hirdetést tett közzé az egyik napilapban. Számos jelentkező közül egy rokonszenves fiatalember nyerte meg a tetszését.

— *Szolgált már valahol?* — kérdezte az író.

— *Inas még nem voltam, uram* — hangzott a válasz —, *de készséges és figyelmes vagyok, beletanulok.*

— *Jó* — mondta Tristan Bernard —, *próbáljuk meg. Ha tehát délben azt mondom: hozza be az ebédet, az nem azt jelenti, hogy kirohan a konyhába, s beszalad az étellel. Az azt jelenti, hogy előtte, közben és utána elvégez minden mellékes teendőt. Megteríti az asztalt, felrakja a tányérokat, az evőeszközöket, az asztalkendőket, a poharakat, a sót, a mustárt és az olajat, bort hoz fel a pincéből és friss vizet önt a kancsóba. Nem fogja elfelejteni?*

— *Igyekszem, uram* — ígérte az új inas.

A fiatalember valóban készséges és figyelmes volt, az író úgy vélte, hogy kitűnően látja el szolgálatát.

Néhány hét múlva Tristan Bernard beteg lett, és inasát orvosért küldte. Csakhamar nyílt is az ajtó, az inas beeresztette az orvost, s nyomában még néhány más személy is belépett a szobába.

— *Kik ezek az emberek?* — kiáltott az inasra az író. — *Én csak az orvost kértem.*

— *Engem arra tetszett tanítani* — válaszolt az inas —, *hogy a mellékes dolgokról sose feledkezzem meg. Tehát az orvossal együtt mindjárt magammal hoztam a közjegyzőt, a halottkémet és a temetkezési vállalkozót is.*

Békés István gyűjtése

TÖRTÉNELMI SZÁLLODA

Forgács László, a Vidám Színpad tagja Bécsben járt, ahol két kongresszus is volt, és ezért nem tudott szállodai szobához jutni. Végre talált egy nagyon régi, kopott szállodát, ahol szobát nyitottak számára. A portás dicsekedve mondta:

– Úgy nézzen erre az ágyra, hogy százhetven évvel ezelőtt Napóleon aludt benne.

– Na, akkor ideje lenne végre az ágyneműt áthúzni – mondta a színész.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi volt a legnagyobb csalódásuk?

Pusztai Pál:

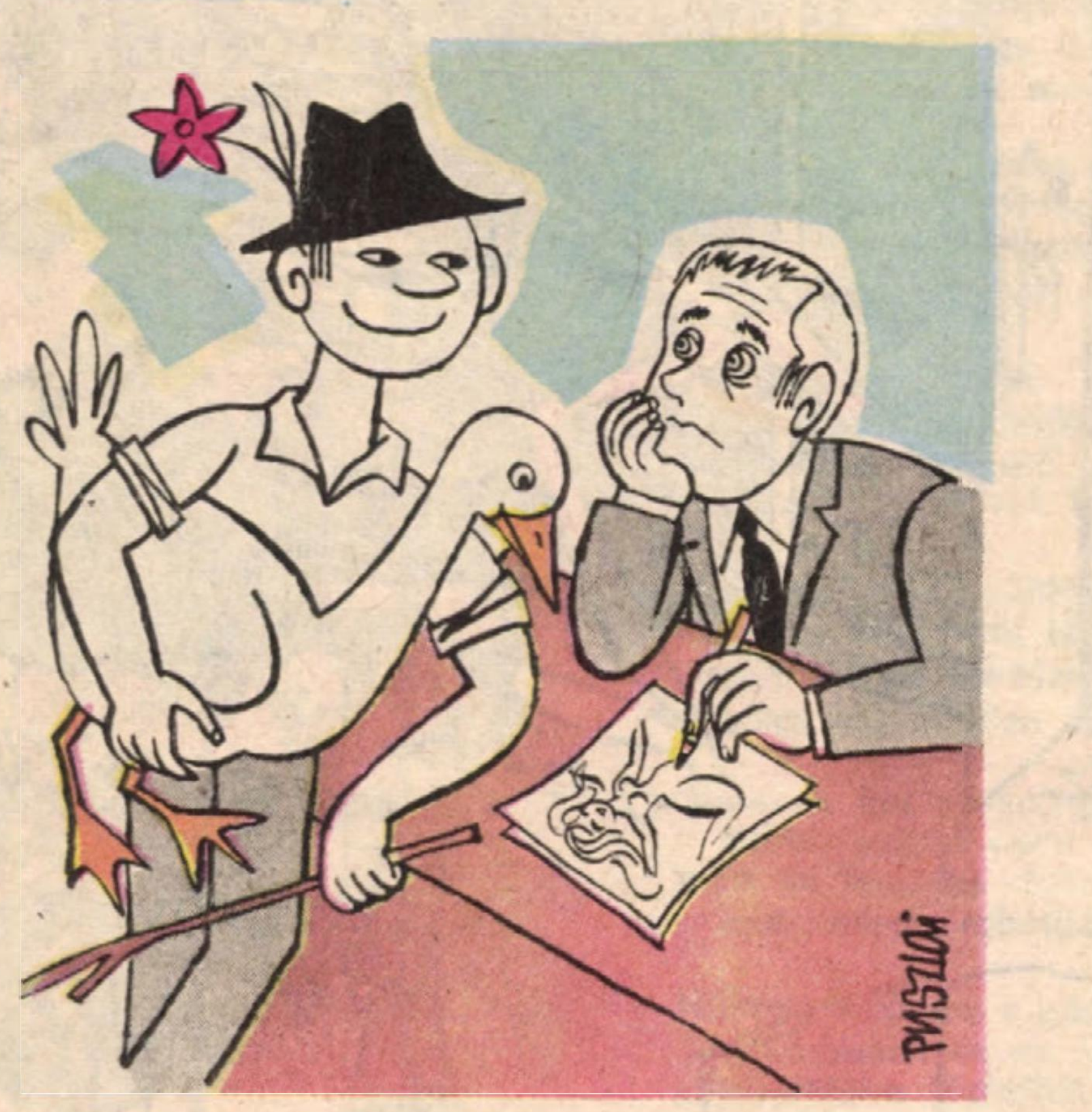

– Soroljam fel időrendben?

Császár Tamás:

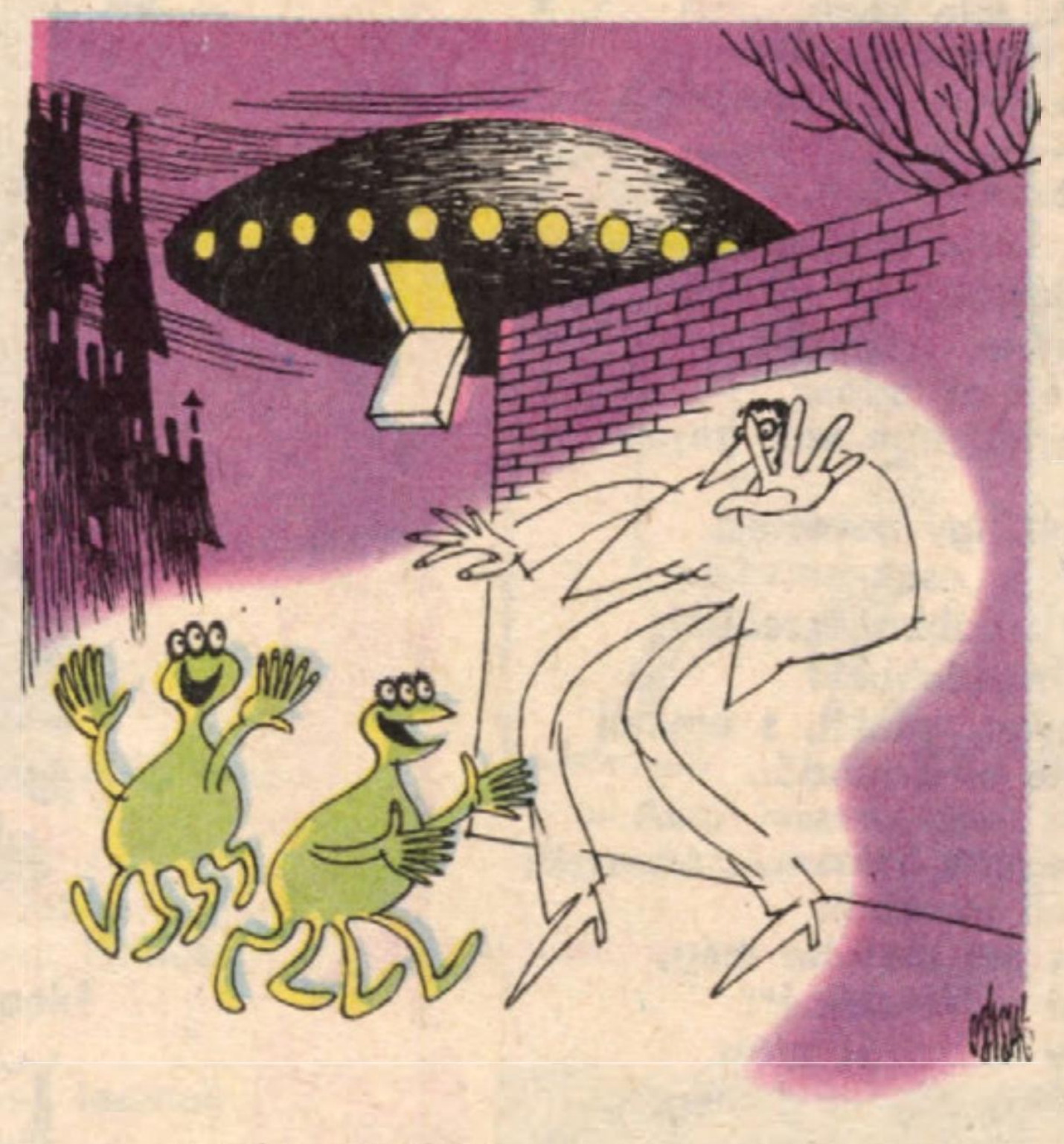

– Amikor rádöbbentem, hogy rajtam kívül is élnek értelmes lények a világon . . .

Hegedűs István:

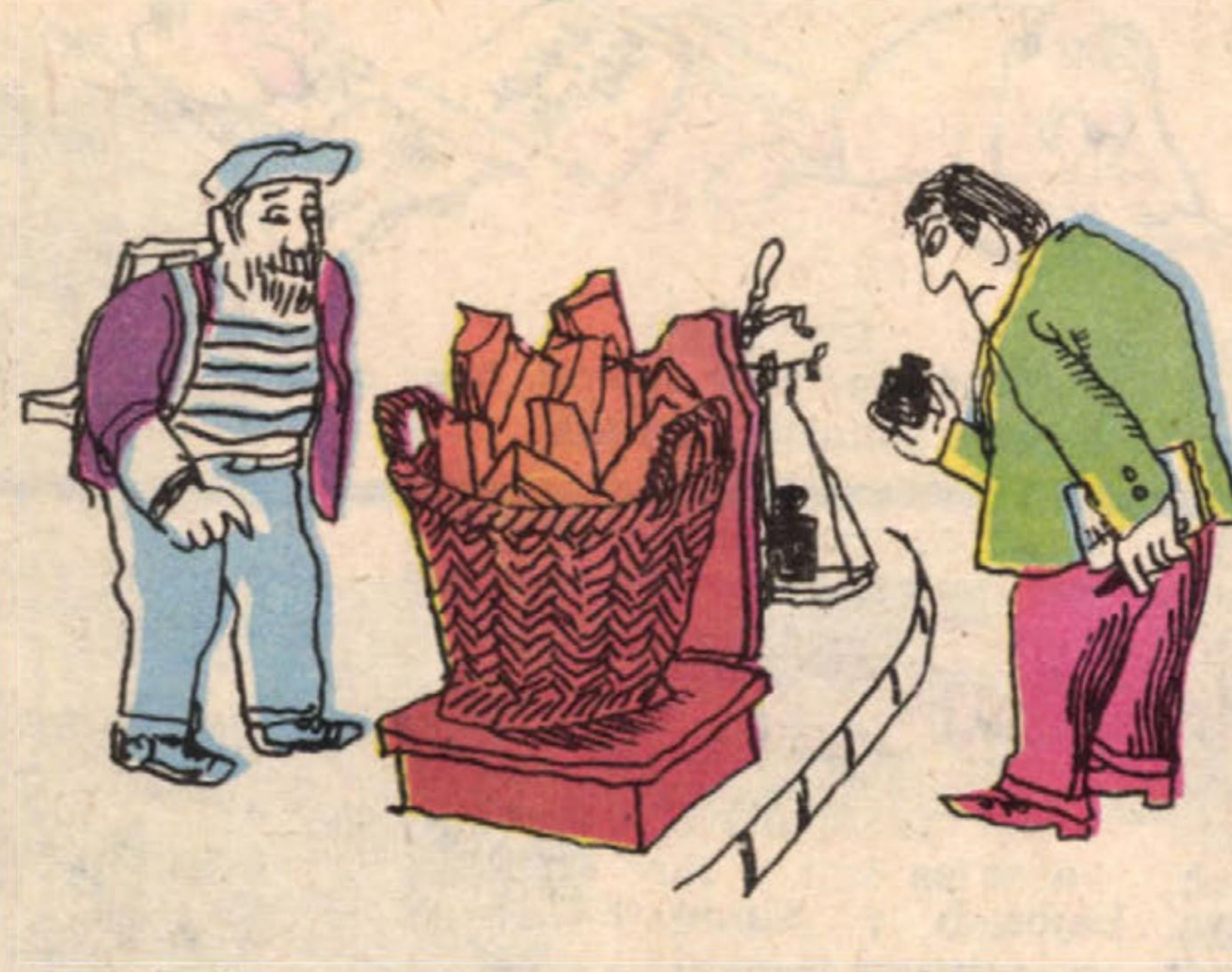

– Amikor megtudtam, hogy egy mázsában nyolcvan kiló van . . .

Balázs-Piri Balázs:

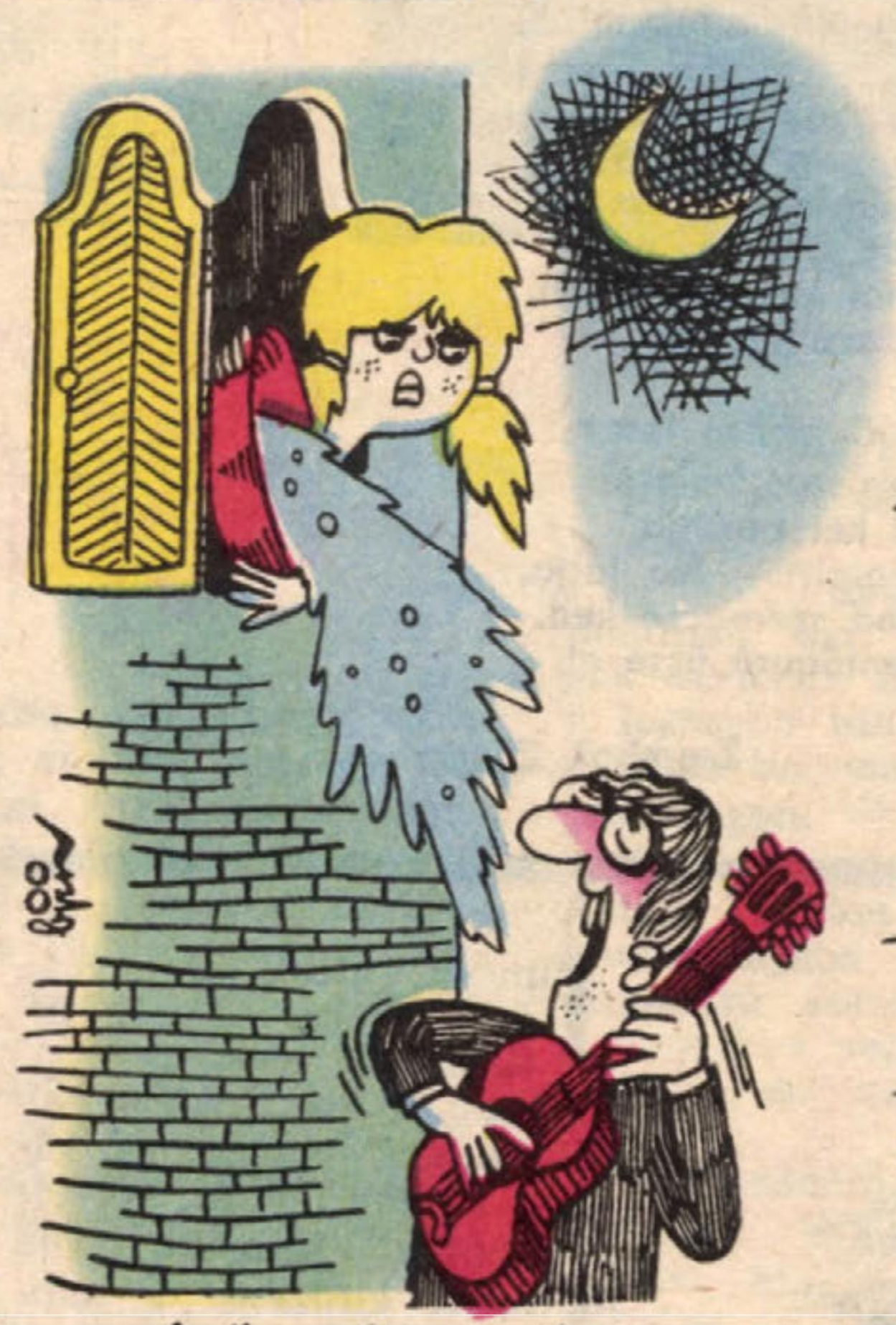

– Amikor rájöttem, hogy nincs hangom . . .

Endrődi István:

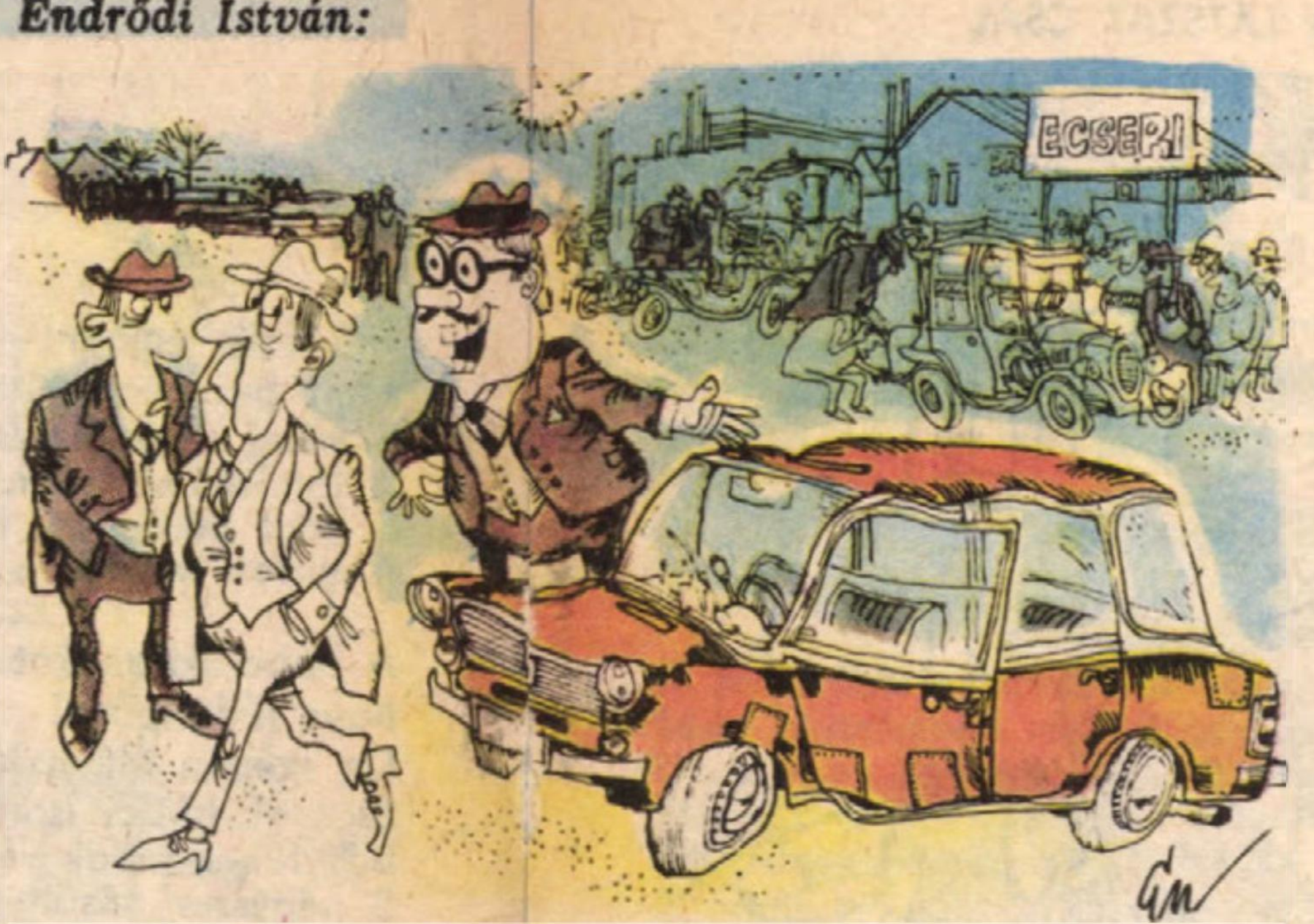

– A tíz évig használt autómat nem tudtam egy újnak az áráért eladni! . . .

Szűr-Szabó József:

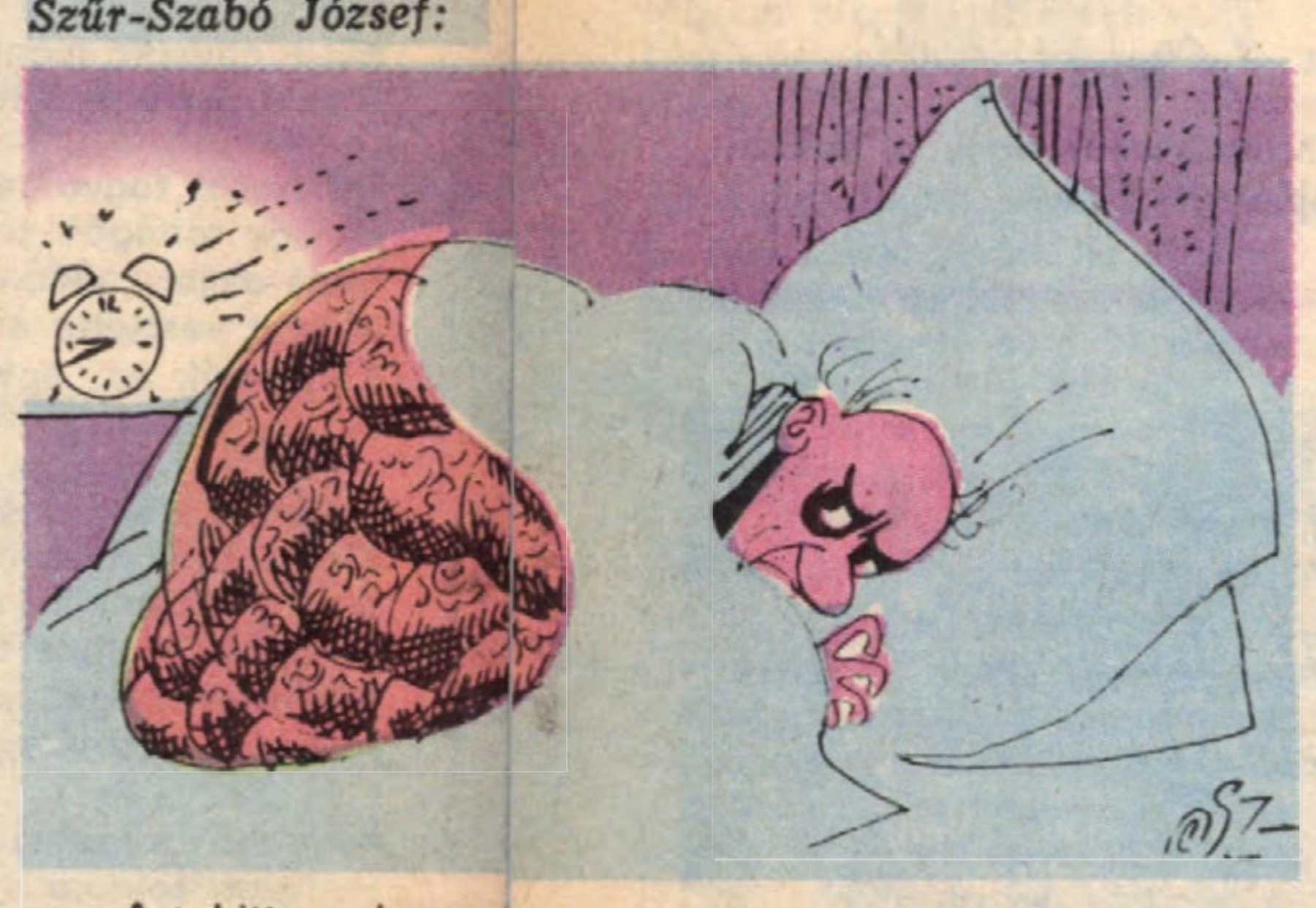

– Azt hittem, hogy érettségi után nem kell soha korán felkelni!

Várnai György:

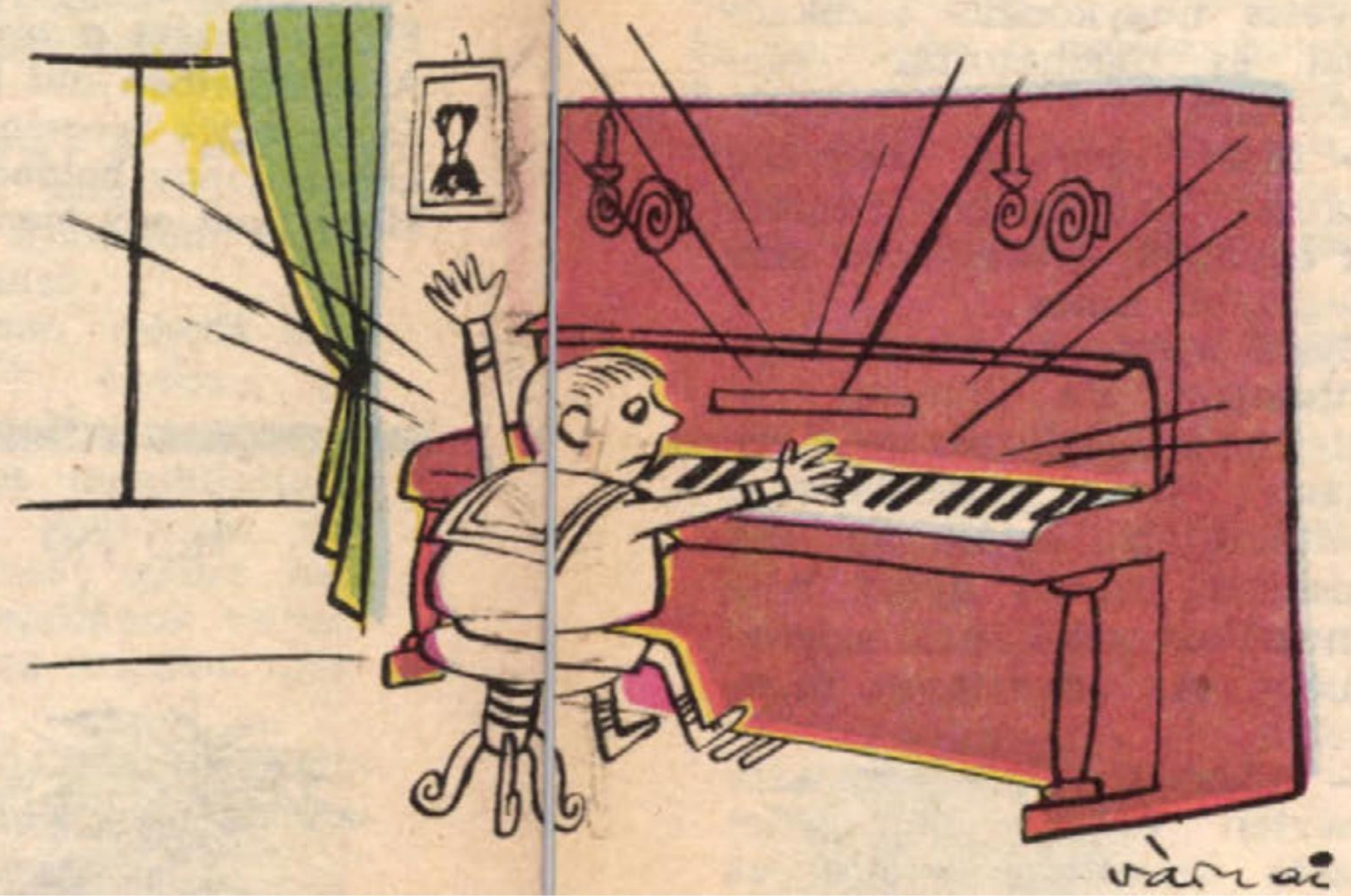

– Ötéves koromban, életemben először, leültem a zongorához, és rájöttem, hogy nem tudok zongorázni.

Sajdik Ferenc:

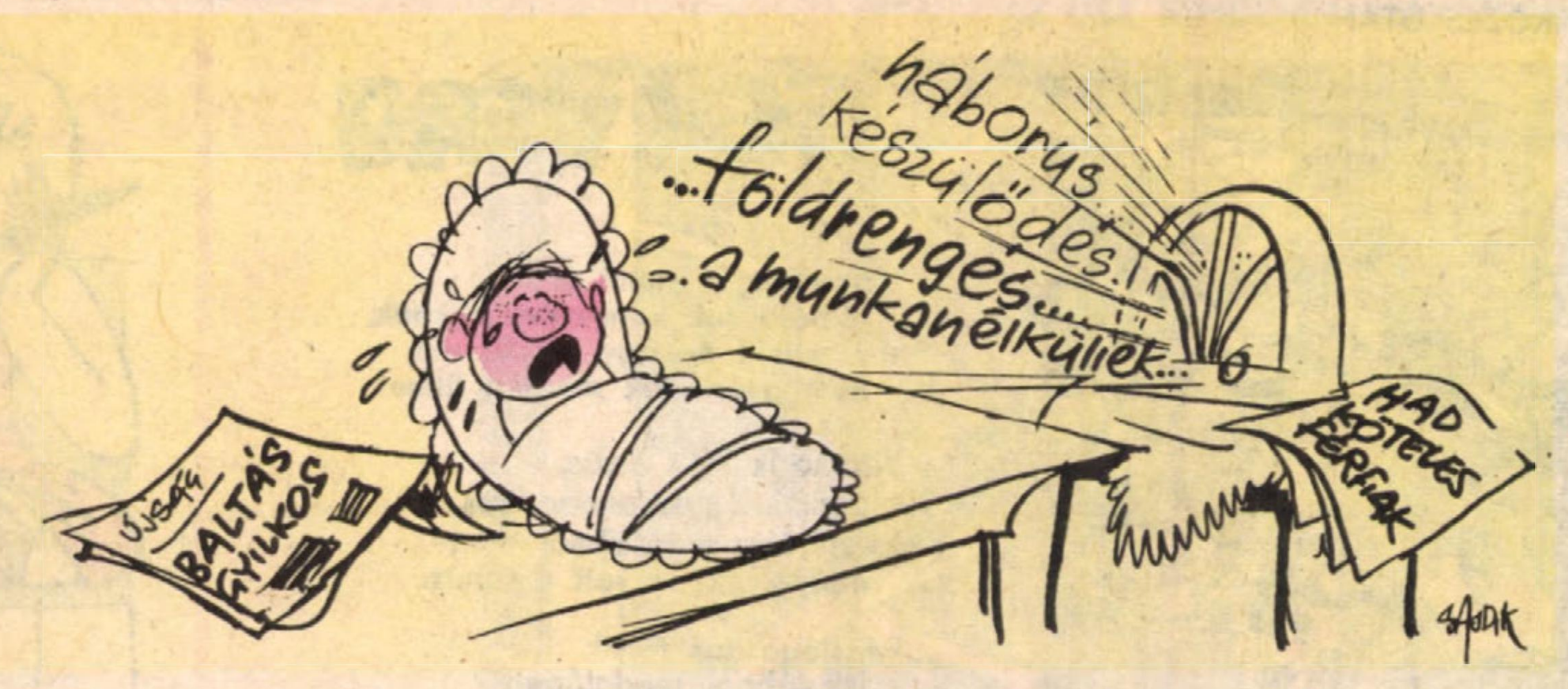

háborús készülődés..!
...földrengés....
...a munkanélküliek...
ÚJSÁG BALTÁS GYILKOS
HAD KÖTELES FÉRFIAK

– Amikor kiderült, hogy ho! vagyok . . .

Vasvári Anna:

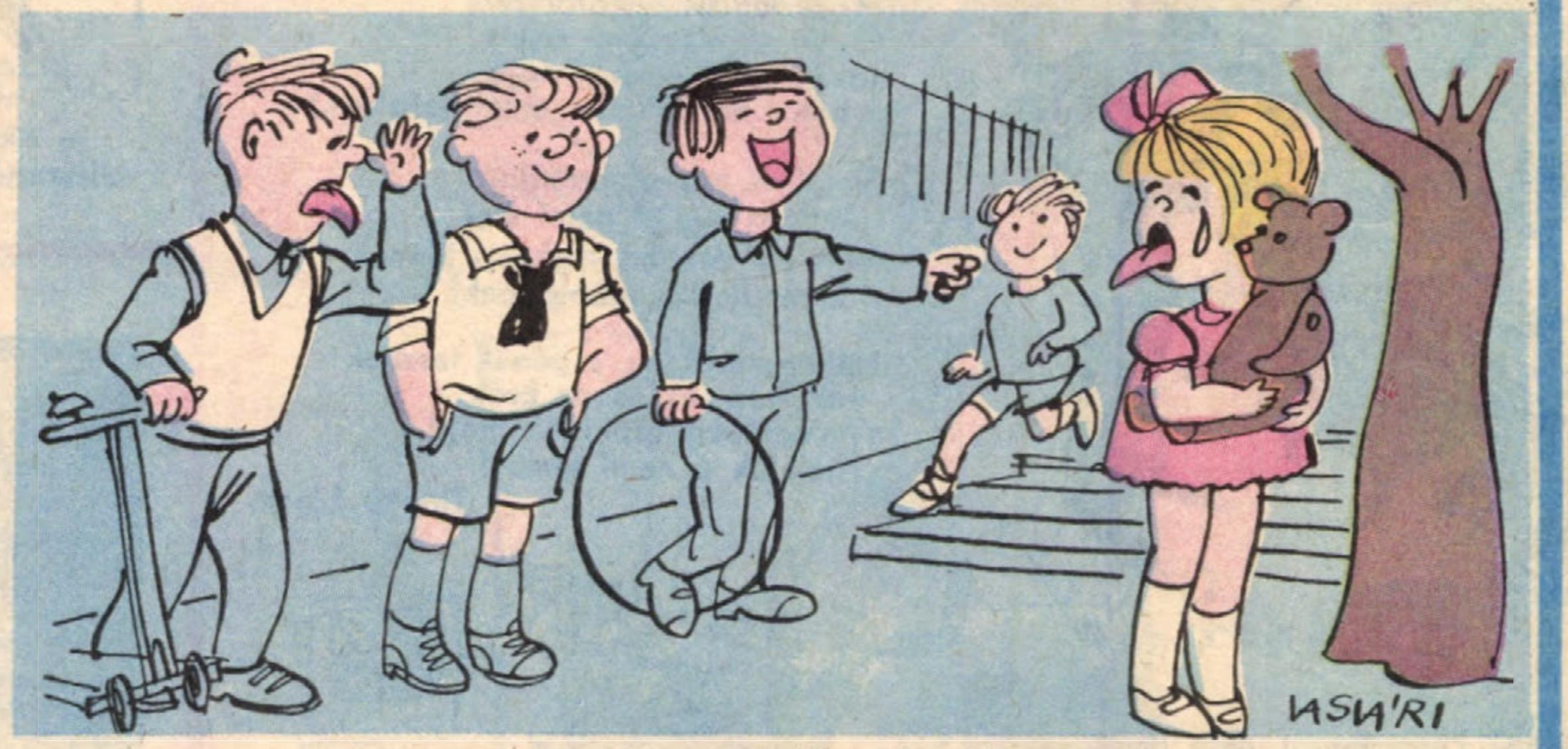

– Amikor rájöttem, hogy csak lánynak születtem . . .

Tót Guula:

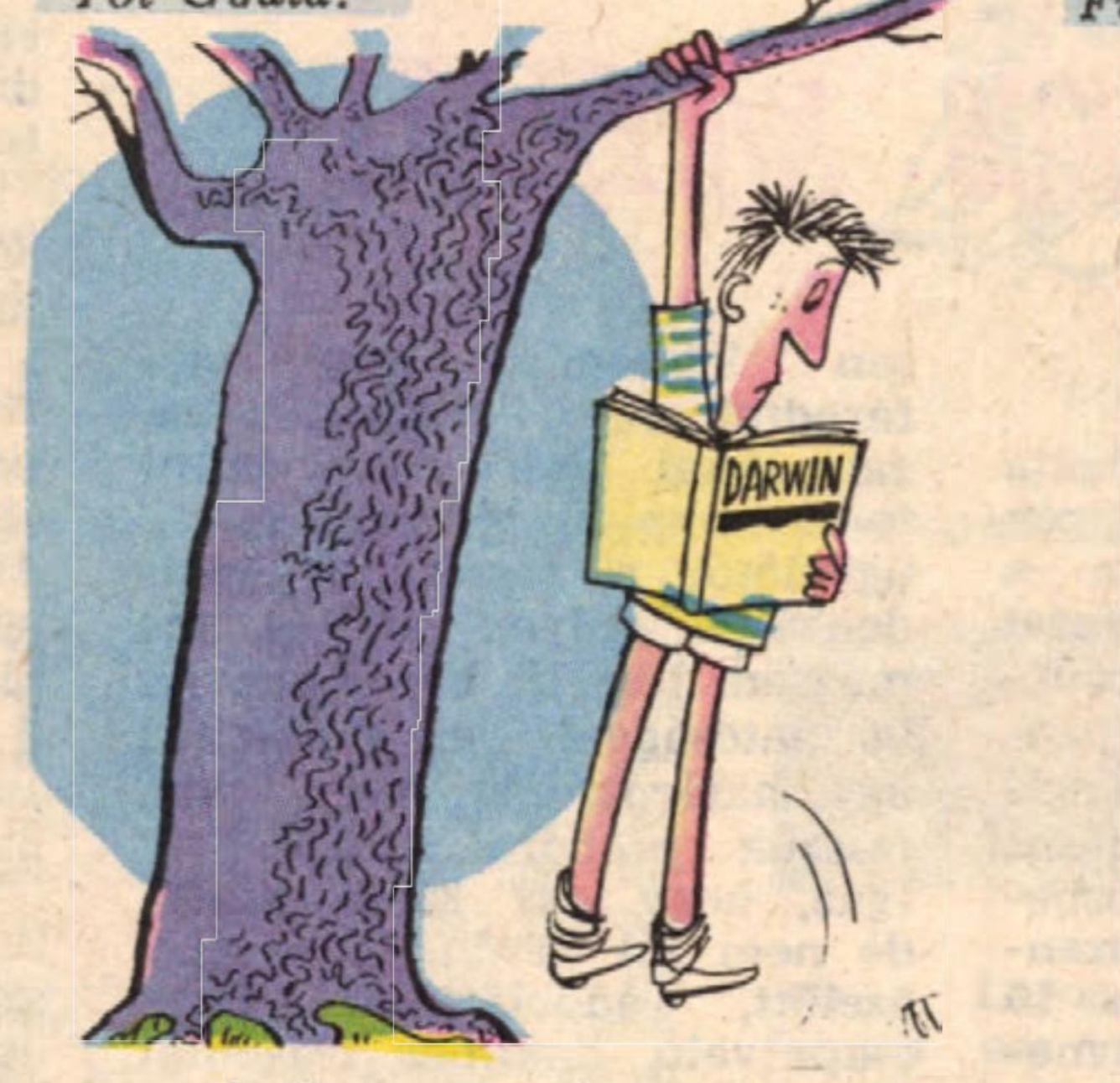

– Amikor megtudtam, honnan származik az ember . . .

Fülöp György:

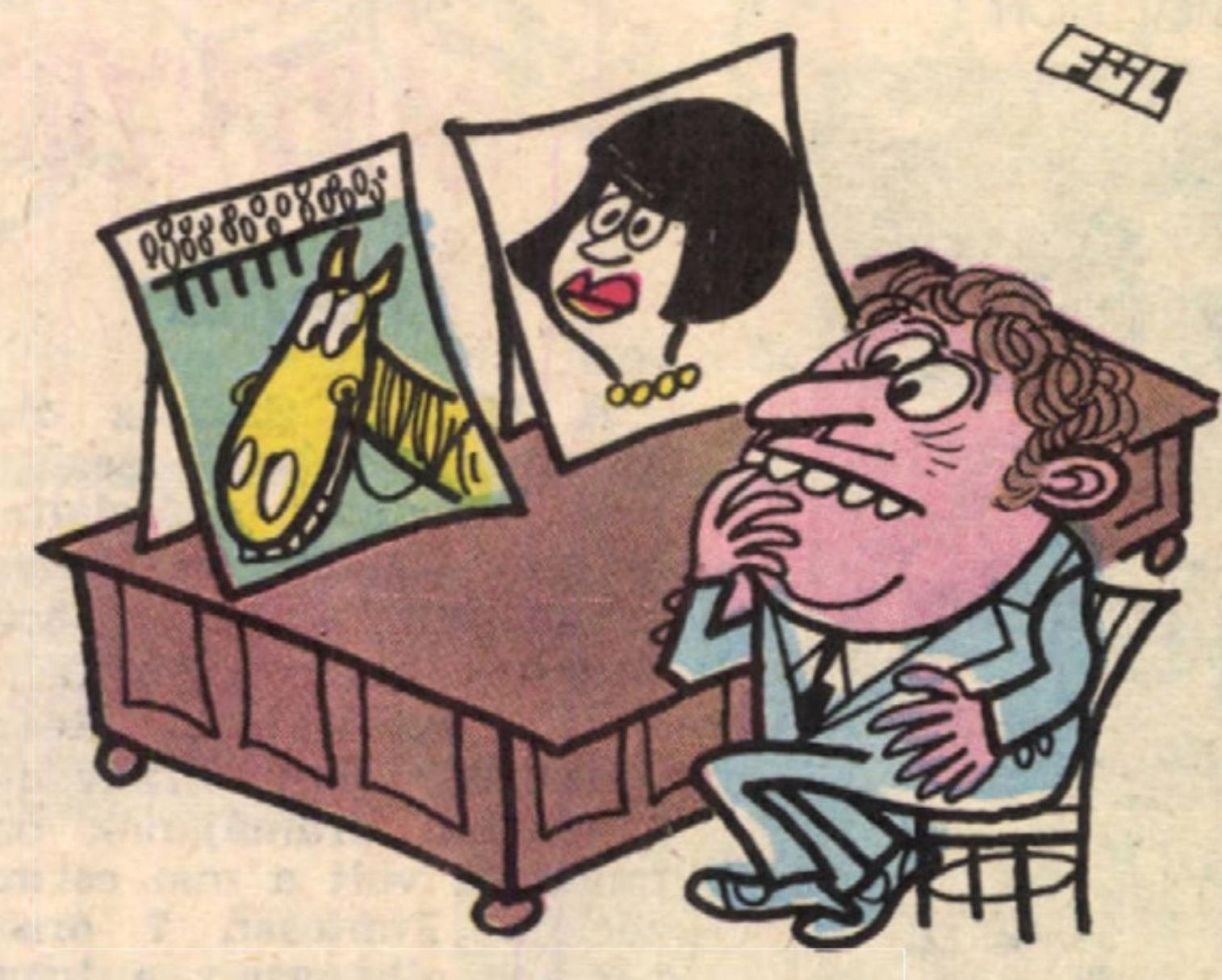

– Már nem is tudom, ő vagy ő . .

LEONYID LENCS:

GENDEVITET VEGYENEK!

A patikában a gyári készítmények ablaka előtt álltam sorban, amely mögött sápadt, fáradt lány ült. A fekete hajából épített torony az eget ostromolta. Miközben haladtam a sorral, s a kabátzsebemben a receptet szorongattam, a poliklinikán felírt gyógyszer nevét gyakoroltam: undevit, undevit. Mert így hívják ezt a divatos vitamindrazsét, amelyet manapság idős emberek vitaminhiányának pótlására írnak fel.

Végre szemtől-szemben állok a sápadt frizuracsodával. „Van undevit?" — mondanám, de nem ezt mondom, hanem a memória tréfája miatt azt kérdem: „Van-e underwood?"

— Undevit nincs — feleli közömbösen a nő.

— De talán valami hasonló . . .

— Gendevit van. Két üveggel maradt. Elviszi?

— Viszem!

Odaadtam a receptet, s a lány, anélkül, hogy elolvasta volna, ráírta az árat. Fizettem a pénztárnál, zsebre vágtam a zsákmányt, és hazaindultam. Holnap reggeltől megkezdem szegény szervezetem vitaminfeltöltését. Bár nem kaptam undevitet, de hát a gendevit ugyanaz zöldben, azaz gendevitban. Na, nézzük csak. Az utcalámpa fényénél fürkészem a gyógyszer feliratát: „Gendevit. Terhes és szoptatós anyáknak napi 1—2 darab . . ."

Felnevettem, de aztán elfogott a bosszúság. Elmenni megint a patikába, újra sorba állni, magyarázkodni ez előtt a hajtorony előtt, hogy én nem vagyok szoptatós anya . . . Nem, szó sem lehet róla! Az undevit-kutatást egy nappal elhalasztom, a gendevittől pedig még ma megszabadulok! De hogyan? Meg kellene állítani az első utamba akadó fiatalasszonyt, nyíltan elmondani mindent és felajánlani a gendevitet. Ingyen. Ha netán neki nincs rá szüksége, talán a barátnőjének . . . Mert hát valószínű, hogy gendevithez jutni épp oly nehéz, mint undevithez. Az ember segítsen felebarátain, ez erkölcsi kötelessége.

Épp hogy ezt így szépen elhatároztam, látom, felém tart egy telt fiatalasszony, tejjel, konzervekkel, naranccsal megrakott szatyorral. Kedves, bár kissé fáradt tekintet, gyönyörű ajkak. Tolsztoji hercegnő! Tipikus gendevitka!

Bátran odalépek:

— Bocsásson meg egy pillanatra.

Megáll, mosolyog. És már tudom, hogy nagyon nehéz elmagyarázni, hogy mit akarok elmagyarázni.

— . . . Nincs szüksége gendevitre?

Suttogva kérdezi:

— Import? Méterre adja vagy darabban? . . .

— Nem értett meg, asszonyom. Én úgy gondoltam, hogy ön . . . talán szintén . . . Vagy netalán, szóval, hogy ön, ellentétben velem, szoptatós anya?

— Szoptatós anya? Én?!

— Igen, kérem . . . Azért kérdem, hogy kell-e önnek gendevit.

— Majd mindjárt megtudja! — felelte, és egy arra haladó fiatal rendőrt kabátujjánál elkapott.

— Rendőrség! Ez itt belém kötött és ajánlatot tett. Szedje ráncba!

És már ment is tovább, hogy férjébe tömje a halat, s mi jó falat ott lapult a szatyrában.

A fiatal rendőr őrmester szomorúan méregetett, és elítélően csóválta a fejét.

— Nem szégyelli magát? Külsőre még azt hinné az ember, hogy kultúrember . . . Meg a kora is tiszteletet ébreszt, de maga úgy viselkedik, mint a szuhumi rezervátum páviánja. Be kell mennünk az őrszobára!

Összeszedem magamat és elmondom a történetem: a patikát, a gendevitet. A rendőr nevet.

— Fantasztikus véletlen! Velem pont a fordítottja történt. Gendevitért küldött a patikába a feleségem, ehelyett undevitet kaptam. A feleségem rögtön visszaküldött, hogy cseréljem be.

— Rajta, cseréljünk! — ajánlottam az őrmesternek, és már nyújtottam is az üveget, ő pedig a sajátját. Most már csak az a kérdés, hogy segít-e rajtam az undevit és az őrmesternének a gendevit?

Oroszból fordította: B. P.

ami biztos az biztos

A nő felszáll a villamosra, s azonnal körülnéz, nyilván jegylyukasztó masinát keres. Egyszerre hármat is felfedez a kocsi különböző részein. Becélozza a hozzá legközelebbit, odatántorog a zötyögő villamoson és lyukaszt. Utána szeméhez emeli a jegyet, a nap felé tartja és átlámpázza, vajon kilyukadt-e. Elhúzza a száját, a jegyet újra betolja a jegykezelő szerkentyűbe és újra lyukaszt. Majd bal kezébe veszi a jegyet, jobbjával fogódzkodik és vár.

Egy idő múltán azonban izgatott lesz. A jegyet ismét a szeme elé kapja, de most már szemüvegét homlokára tolva vizsgálgatja a tökéletlenre sikerült lyukat — ha az egyáltalán lyuknak nevezhető ebben a formájában. Bizonytalanságában lebiggyeszti a száját, majd hirtelen felderül az arca, s máris furakodik a másik jegylyukasztóhoz. S a biztonság okáért most egymás után háromszor löki fel a lyukasztó kallantyúját — mégiscsak szeretne már végére járni a jegykezelésnek. Aztán táskájába dobja az agyongyötört papírdarabkát.

A következő megállónál megürül egy hely a kocsi túlsó végén. A nő kilódul, mint egy kugligolyó, az utasok fababák módjára hullanak erre-arra, de a hely az övé. Aztán kihúzott derékkal, diadalittasan végigméri a lehagyottakat, s ebben a pillanatban veszi észre: a vállánál még egy jegylyukasztó van. Arca hirtelen töprengő kifejezést ölt, s most már közelebbről is megszemléli a kis kék szerkezetet. A mustra végén ránt egyet a vállán, gyorsan kikapja jegyét a táskájából, s még szinte ugyanazzal a mozdulattal nyomja bele a lyukasztóba. A kallantyú kattog egyszer, kétszer, háromszor . . .

De ezek után végre valóban teljes megelégedettséggel dől hátra az ülésen. Most már semmi se bántja, semmi se nyugtalanítja: azt az egy kis lyukat legalább nyolcszor átütötte, semmi kétség nem lehet immár a jegy érvényessége felől, fittyet hányhat ő már kalauznak, ellenőrnek, főellenőrnek, de még magának a BKV vezérigazgatójának is!

Németh Géza

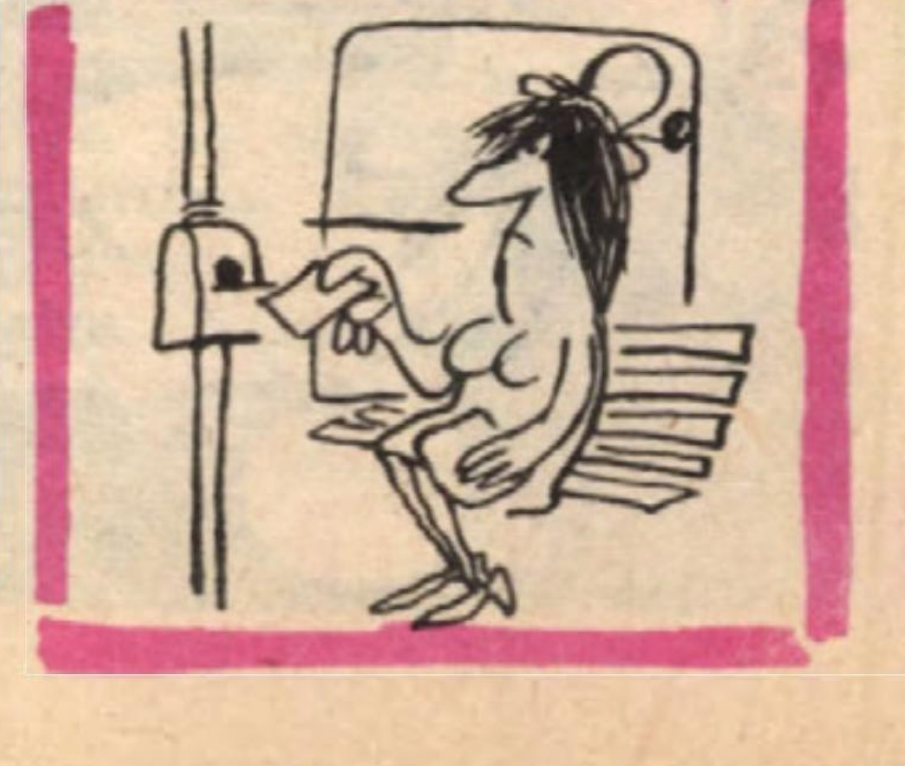

ÉJSZAKAI MÉRKŐZÉS UTÁN

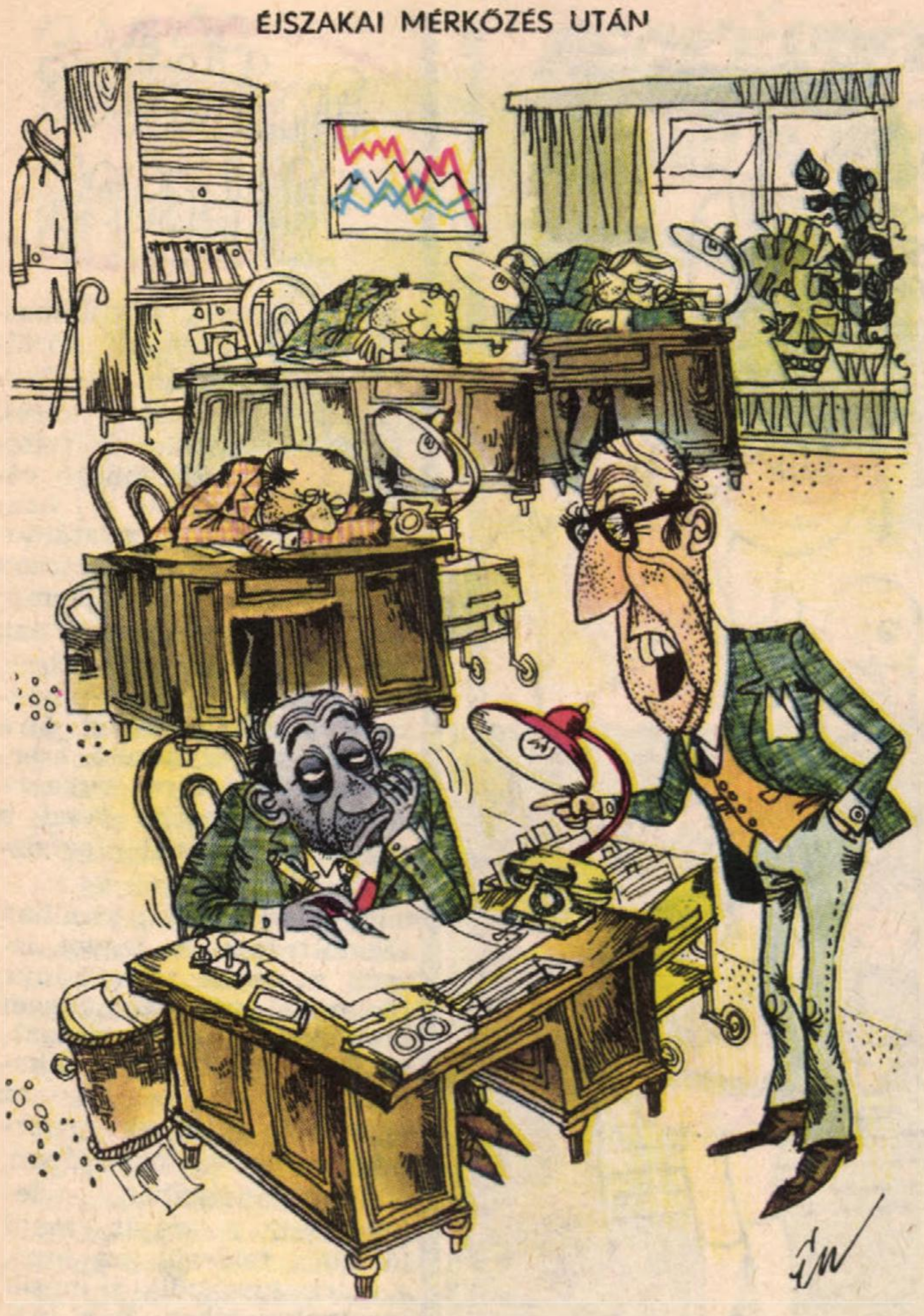

– Maga miért alszik, Csipkovics! Hisz magát nem is érdekli a futball!

SEX VERS

Manapság a nemi élet
  témája sok könyvnek, cikknek,
sex nélkül és ágy nélkül ma
  nem gyártanak modern filmet.

Vitatkozik róla orvos,
  pszichológus, pedagógus,
kelendőbb e jó téma, mint
  negyvenötben volt a lóhús.

Felvilágosítás folyik
  iskolában, rendelőben,
szívderítő, elrettentő
  példákat citálnak bőven.

Mi tagadás: lemaradás
  mutatkozik nemi téren,
(azért kell a sex-témájú
  bölcs mű minden mennyiségben.)

Siessünk hát propagálni:
  milyen egy jó nemi élet,
mert mi lesz, ha végképp jönnek
  komputerek, robotgépek?

Néhány száz év, s gépek lesznek
  az Ádámok és az Évák –
s mindhiába táplálják majd
  beléjük a nemi témát!

Donkó László

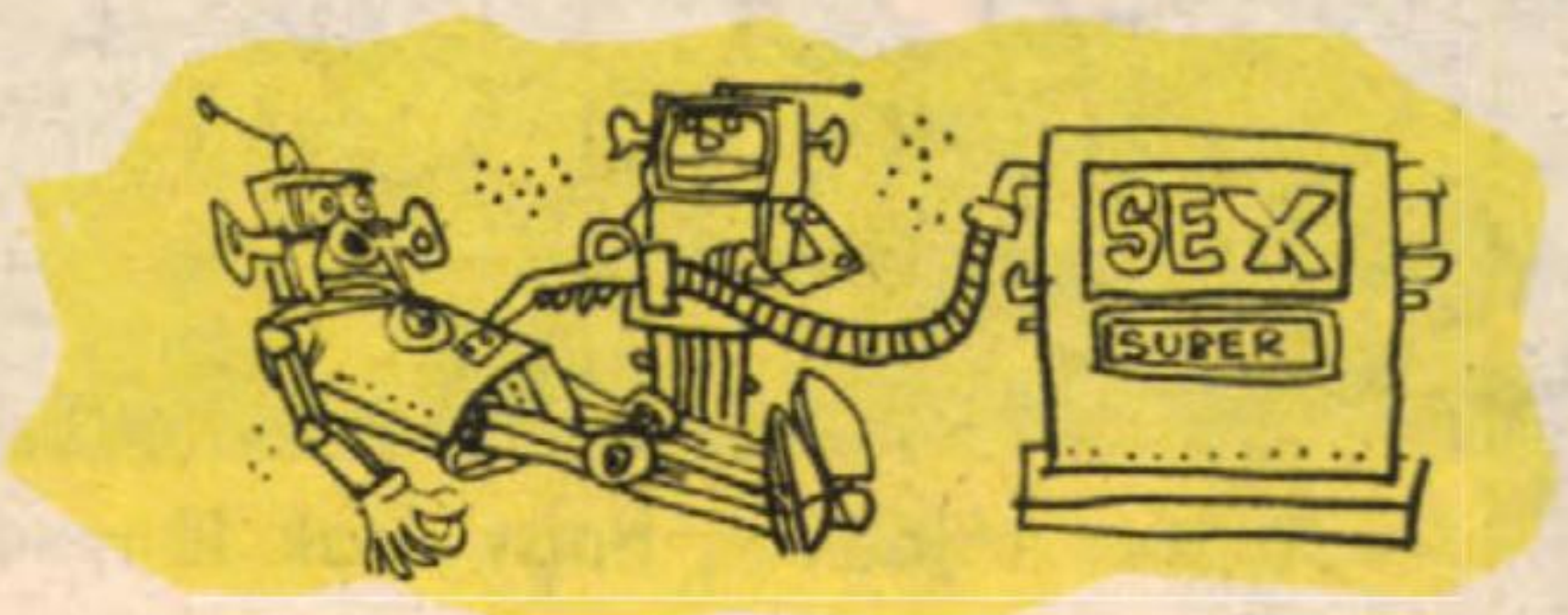

A LÁTSZAT CSAL

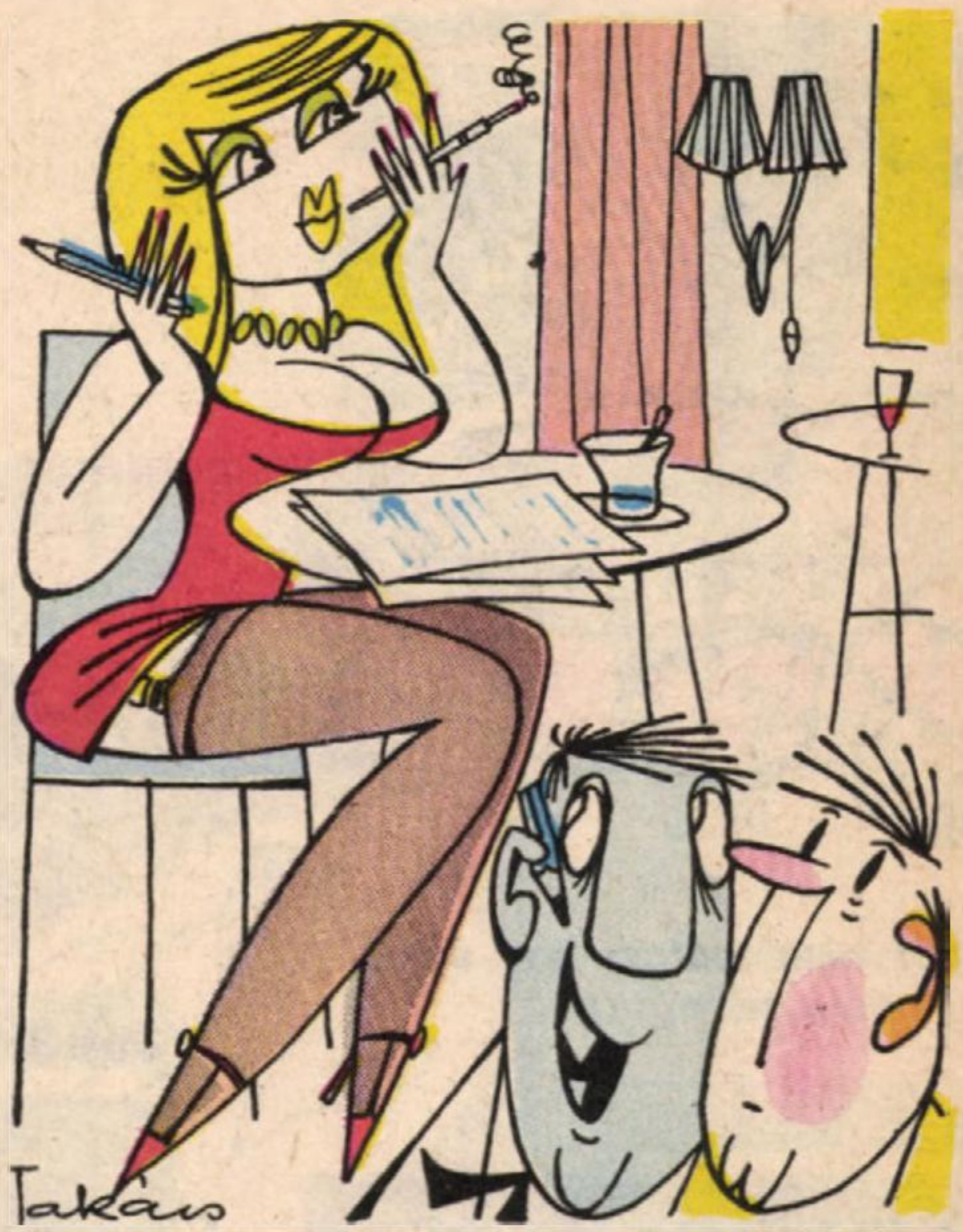

– Akár hiszed, akár nem, a doktori disszertációján dolgozik!

GINA ES A MAI NÖI DIVAT

Gina Lollobrigidát időnként megkérdezik, hogy mi a véleménye a mai női divat egy-egy részletkérdéséről. Most például azt a kérdést tették fel neki, hogy mikor indokoltak a különböző szoknyaviseletek. Véleménye szerint például nyáron a mini, télen a maxi helyes? Gina így válaszolt:
– Ez nem évszak, ez láb kérdése.

PRÉMIUMFIZETÉS UTÁN OTTHON

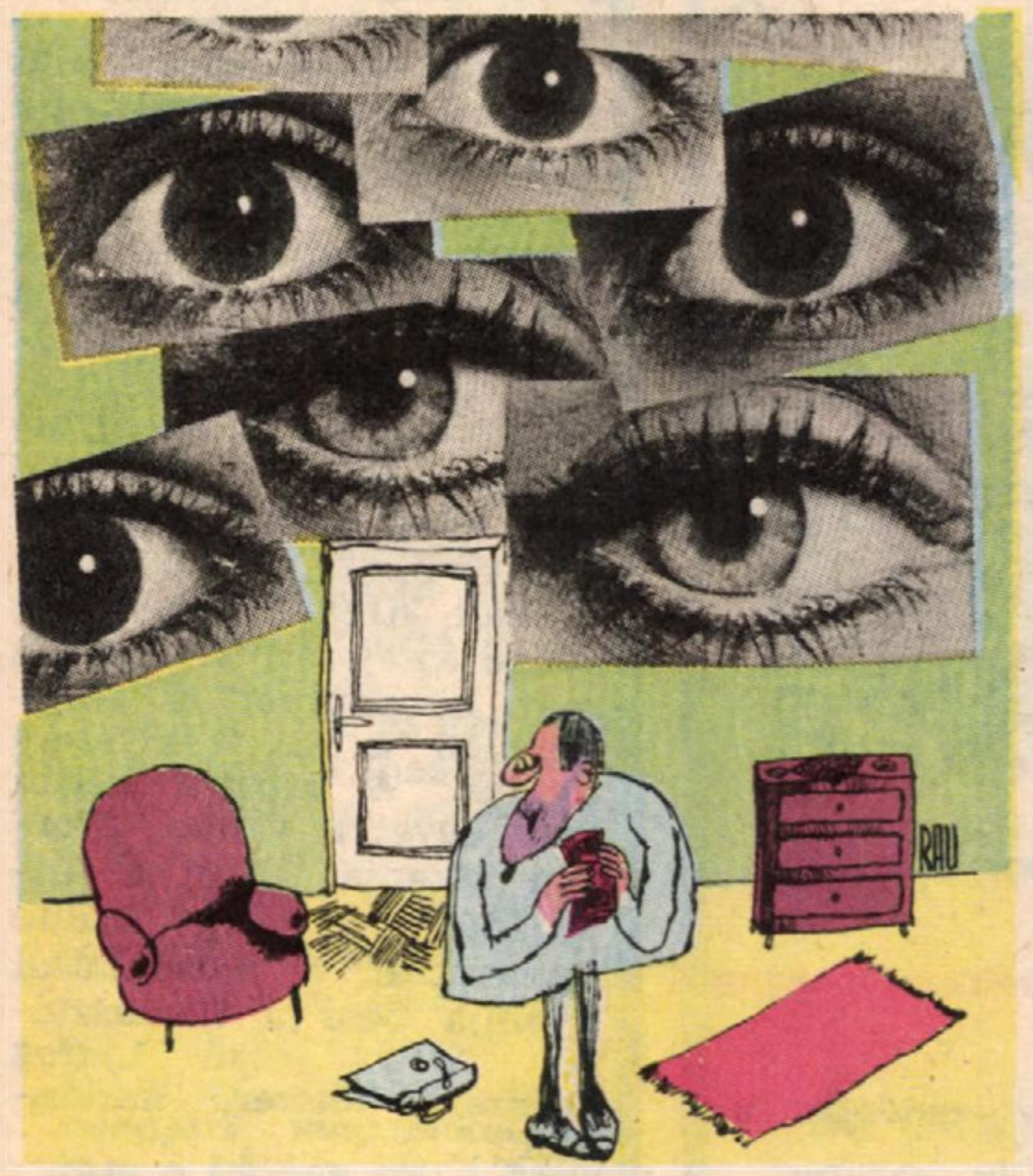

– Hová dugjam?

PRECIZ BÍRÓ

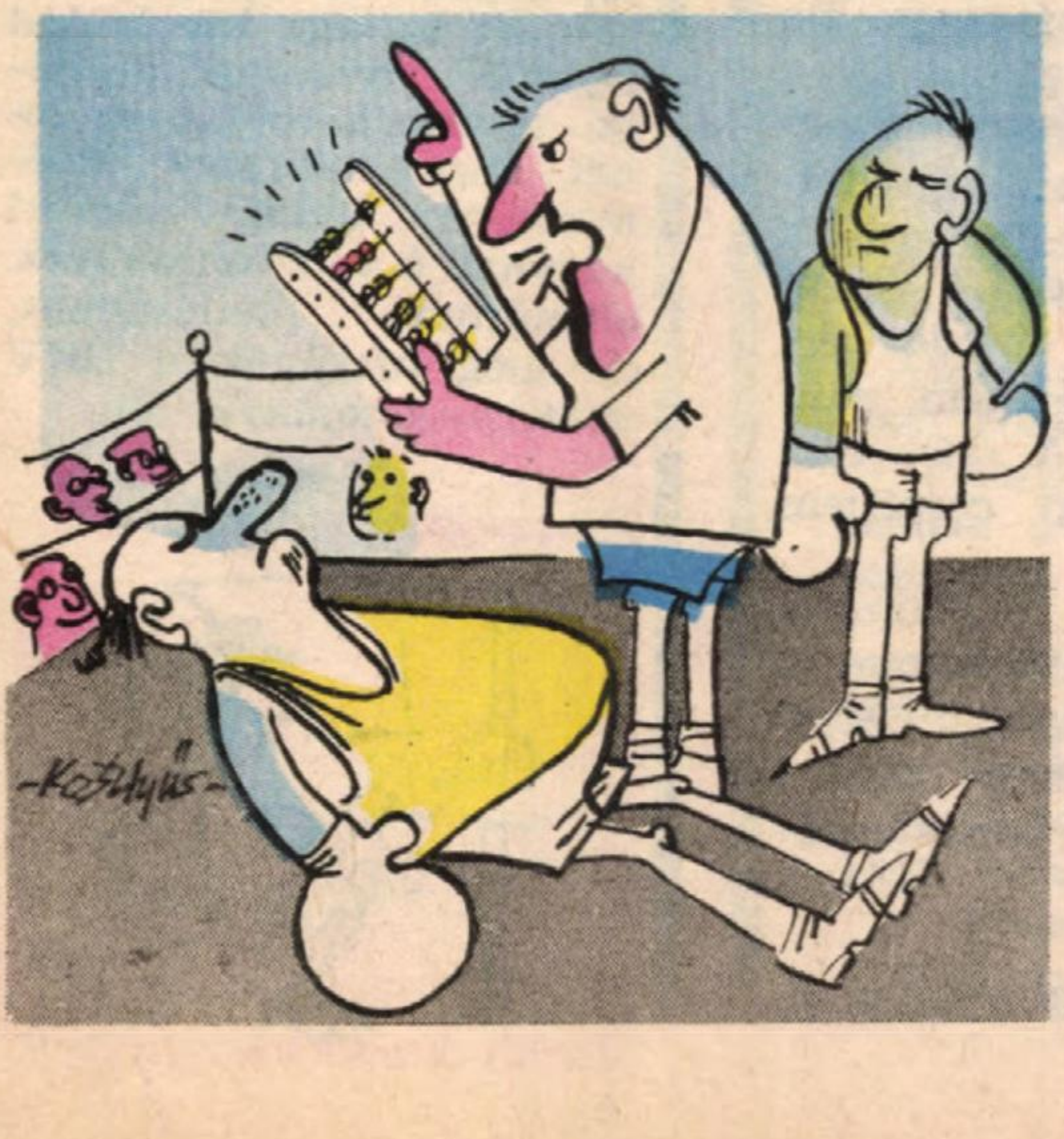

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

PREMIER

A Modern Színház ókelta stílusban épített nézőterén már mindenki elfoglalta a helyét. Izgatott várakozással tekintettek a nehéz bordóbársony függöny felé. A népszerű tragédiaszerző „Reumás huszárok” című ötfelvonásos történelmi drámájának ősbemutatója volt a mai est szenzációja. Pontosan 7 óra 10 perckor elhangzott a harmadik gongütés. A nézőtéren elült a moraj és lassú, méltóságteljes surrogással felgördült a függöny. Borongós, őszi tájat ábrázolt a színpad, a zsinórpadlásról monoton egyhangúsággal, lassan hullottak a sárguló falevelek. Valahonnan a távolból kürtszó harsant, aztán tántorgó, tétova léptekkel odavonszolta magát a súgólyuk elé Klammerstock Eduárd, a szerző. Félszegen, elfogódottan meghajolt és halkan, de határozottan így szólt:

— Mélyen tisztelt közönség! Hölgyeim és uraim! A bemutatókon a szerző általában a második felvonás végén köszöni meg a tapsokat. Legyen szabad ma formabontónak lennem. Hálásan köszönöm, hogy idefáradtak és megtiszteltek bizalmukkal. Ezért én is őszinte leszek. E pillanatban az ügyelőtől a főszereplőig mindenki a helyén áll és ma mégsem lesz itt bemutató. Az igazgatósággal egyetértésben úgy határoztunk, hogy nem tesszük próbára idegzetüket. Igaz, hogy egy kicsit későn, de nem túl későn, öt perccel ezelőtt, rádöbbentem, hogy csapnivaló, unalmas tragédiát írtam. Megkíméljük önöket az ásítozástól, a türelmetlen mocorgástól, a széknyikorgatástól. Most szépen hazamennek. Öldöklő harc folyik a színház és a televízió között a nézők elhódításáért. Teljes határozottsággal állítom, hogy ebben a küzdelemben a színház nem maradhat alul. A személyes élmény, a szuggesztív kapcsolat — színész és közönség között — semmivel sem pótolható. A színház örök. Ám nem ilyen darabokat kell játszani, mint amilyennel ma önöket untattuk volna. Ma este még győzött a televízió. Ha sietnek, a tévé Macira még hazaérnek. Legyen szerencsém máskor is. Balra a kijárat!

SZÁZ FORINT

Sírt, zokogott a prímás hegedűje, amikor azt játszotta, hogy „Hideg szobor vagy, meg sem értenéd...”

— Egészség!

— Egészség! — koccintott vörösborral teli poharával a hegedű mestere. A vendég elővette nagykockás zsebkendőjét és meghatottan beletrombitált.

— Most még a kedvenc nótámat, azt, hogy „Szeressük egymást, gyerekek, a szív a legszebb kincs...”

Kissé hamisan, rekedt kappanhangon, de érzéssel röcögtette a dalt a vendég. Aztán hirtelen mozdulattal a levéltárcájába nyúlt és egy piroshasú százast gyűrt bele a muzsikus zakójának szivarzsebébe. Az udvariasan meghajolt:

— Köszönöm — mondta kimérten és az összegyűrt százast kisimítva letette az asztalra. — De nem tudom, hogy elfogadhatom-e. Mert ha önnek családja van, gyerekei, esetleg idős szülei, akiket támogatnia kell... Lehet, hogy OTP-részletet is kell fizetnie ebből az összegből. Ön most ivott, nem tudja mérlegelni a cselekedeteit. Tudnom kellene, hogy az ön szociális helyzete megengedi-e az ilyen könnyelműséget. Csak tegye el szépen ezt a százast. Aludjon rá egyet. És ha ön holnap józanul, megfontoltan is úgy látja, hogy ezt a pénzt nem sínyli, nem böjtöli meg a családja, akkor majd köszönettel elfogadom a gavalléros ajándékot. Tessék a telefonszámom. Várom szíves értesítését! — mondta barátságosan a muzsikus, és máris a következő asztalhoz lépett..

Galambos Szilveszter

Fáraók kora

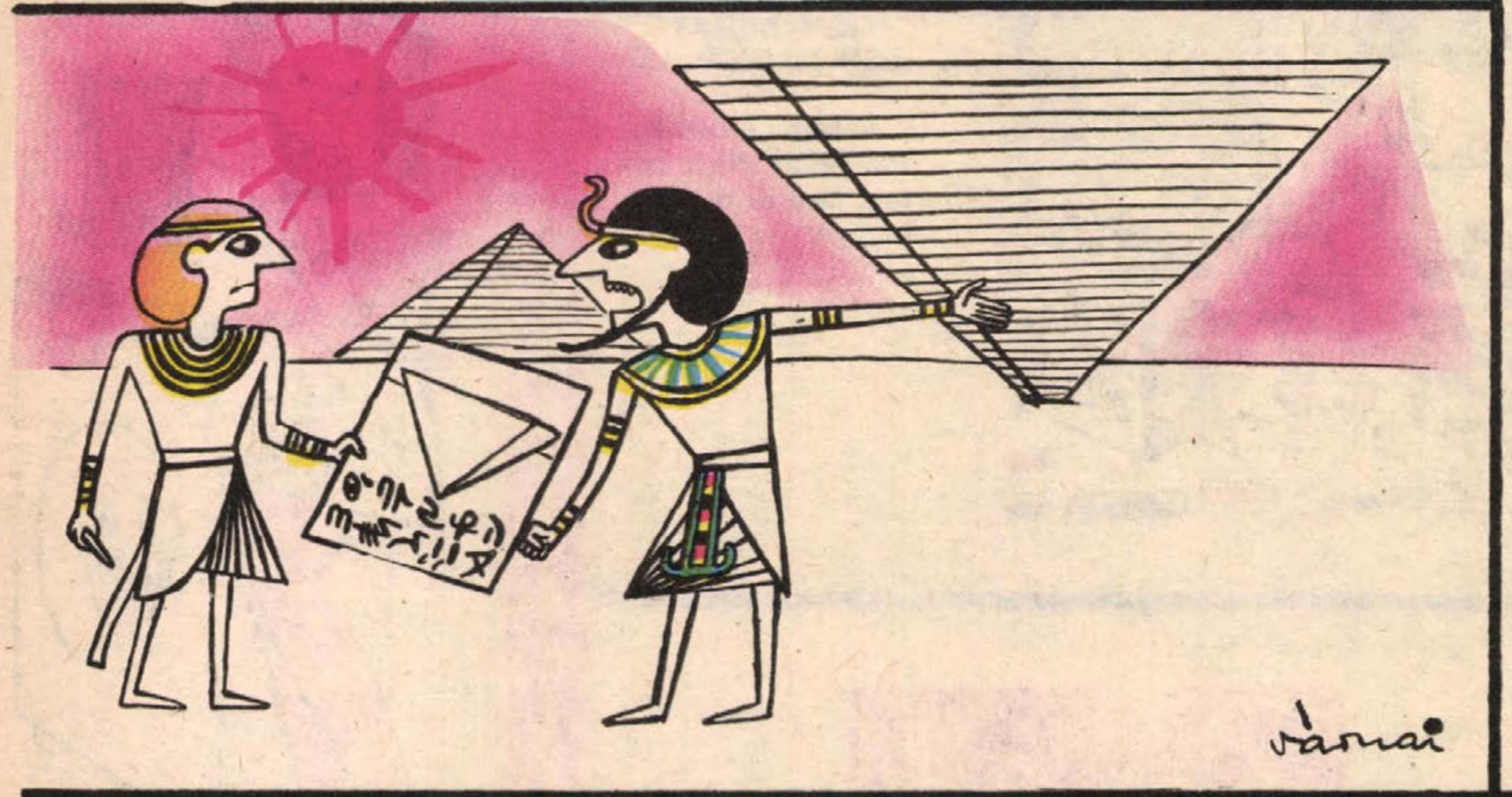

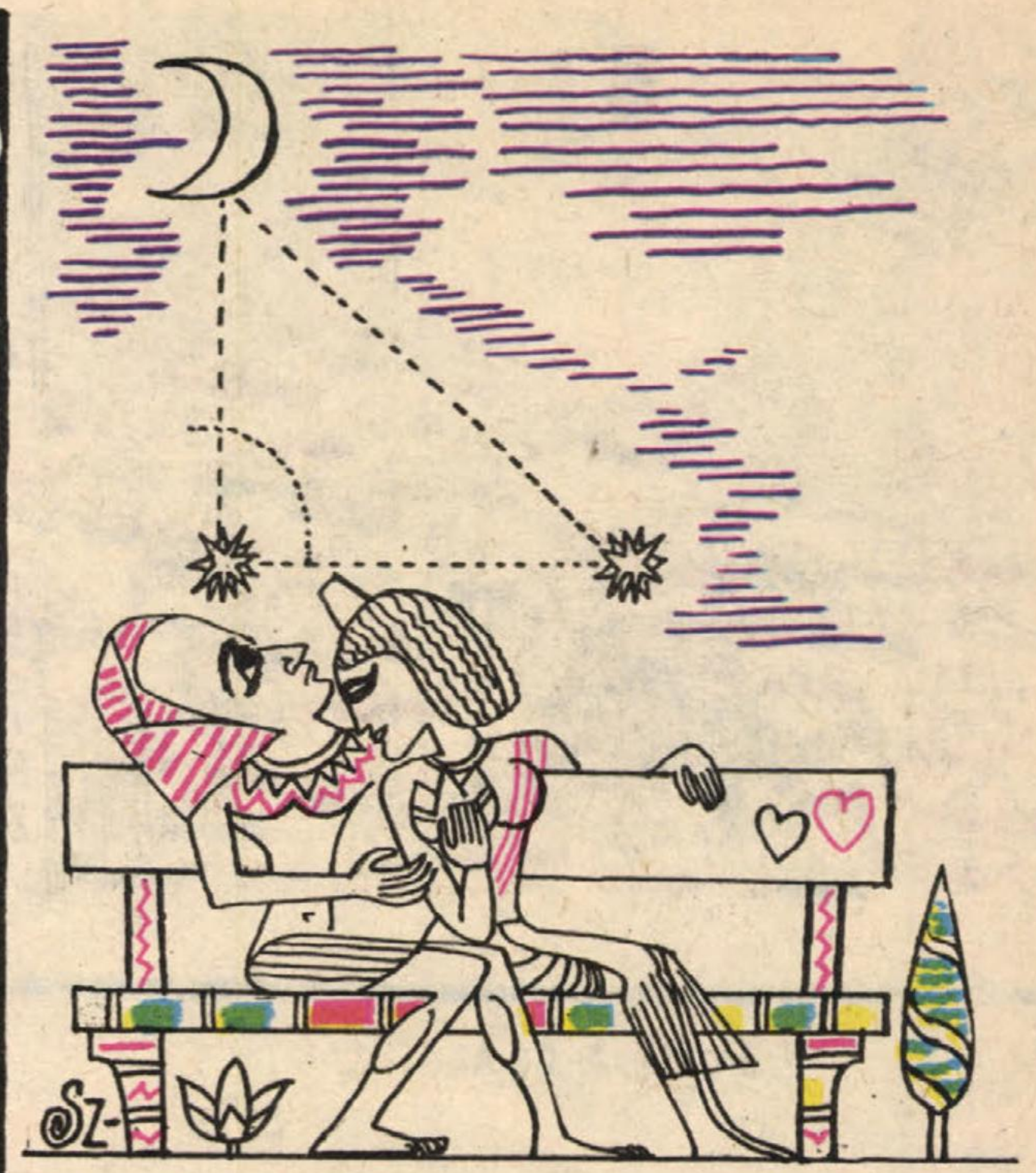

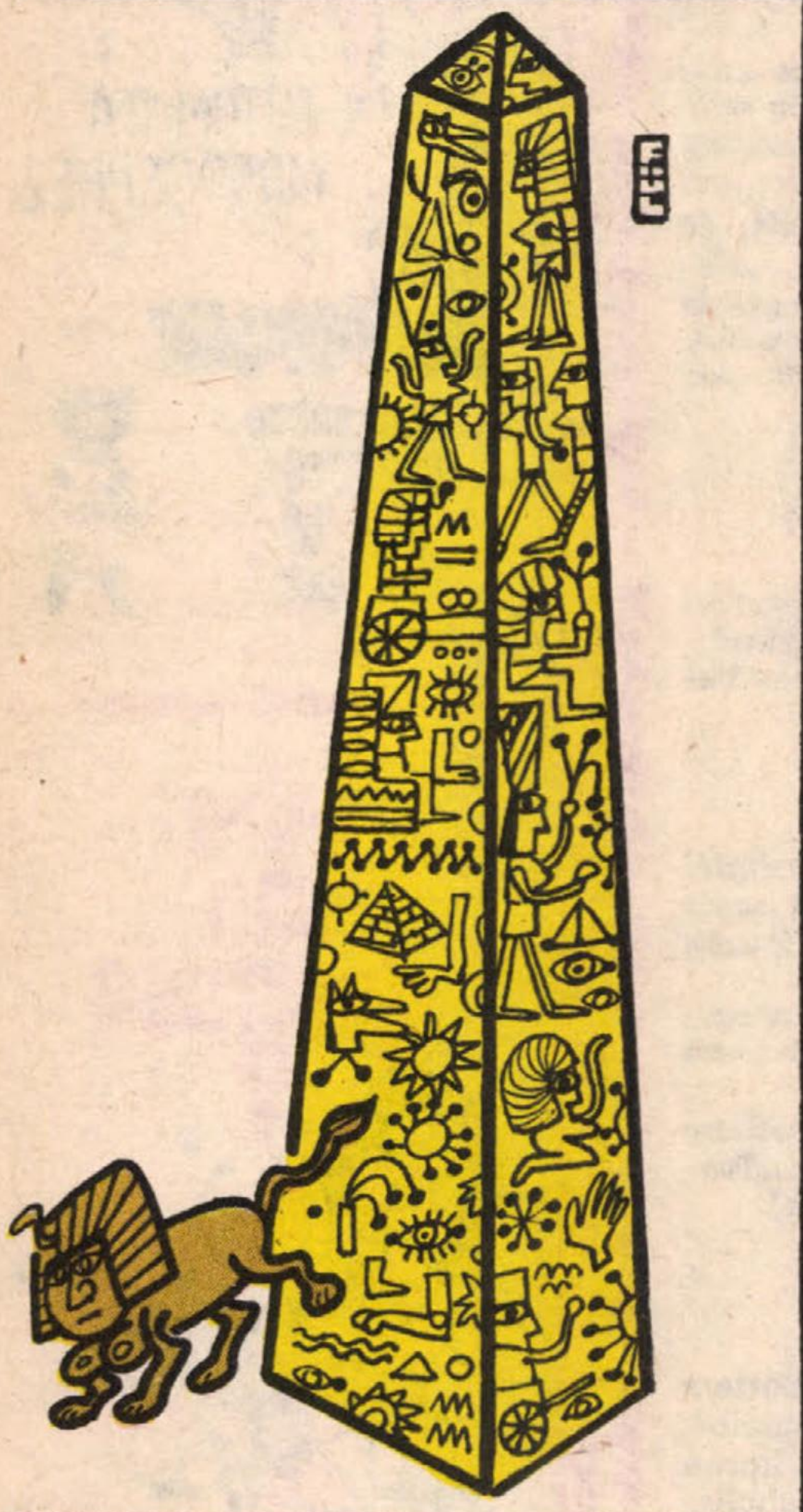

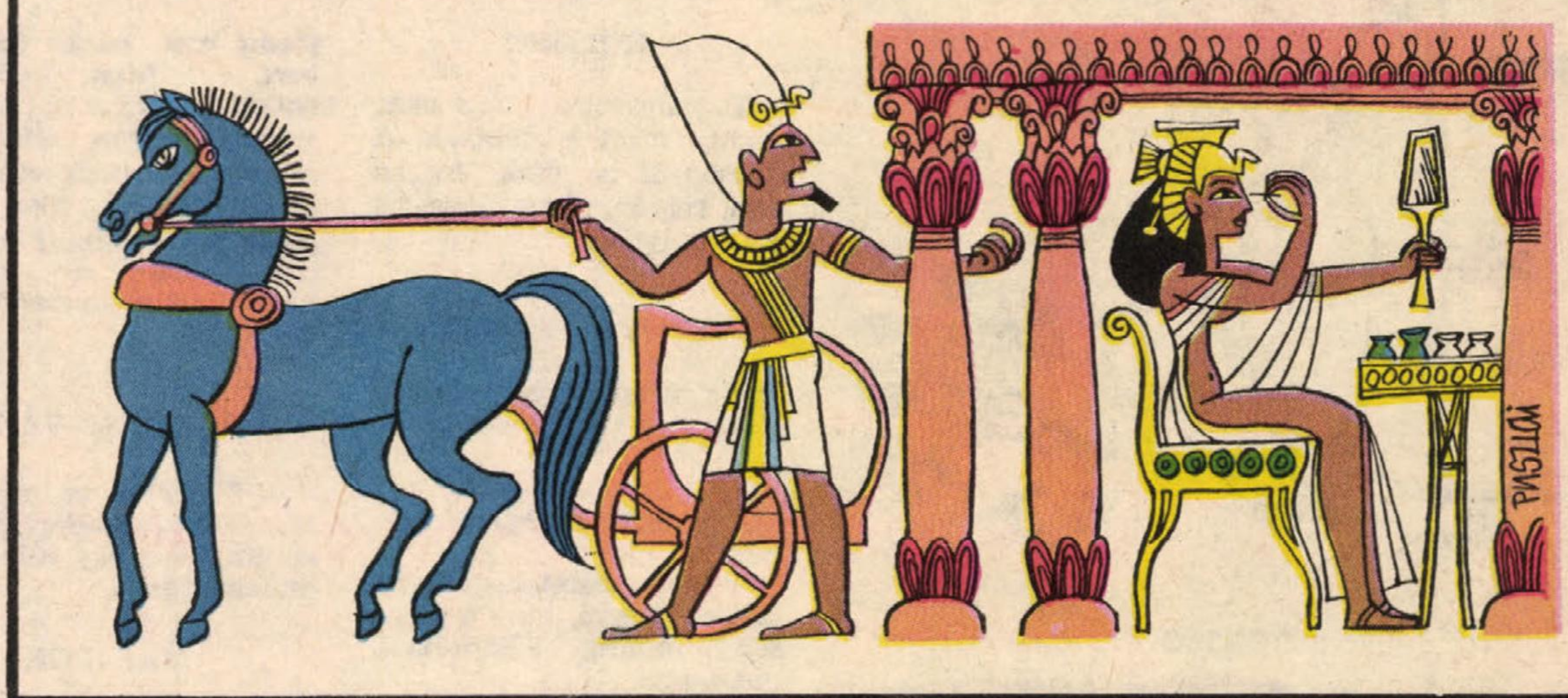

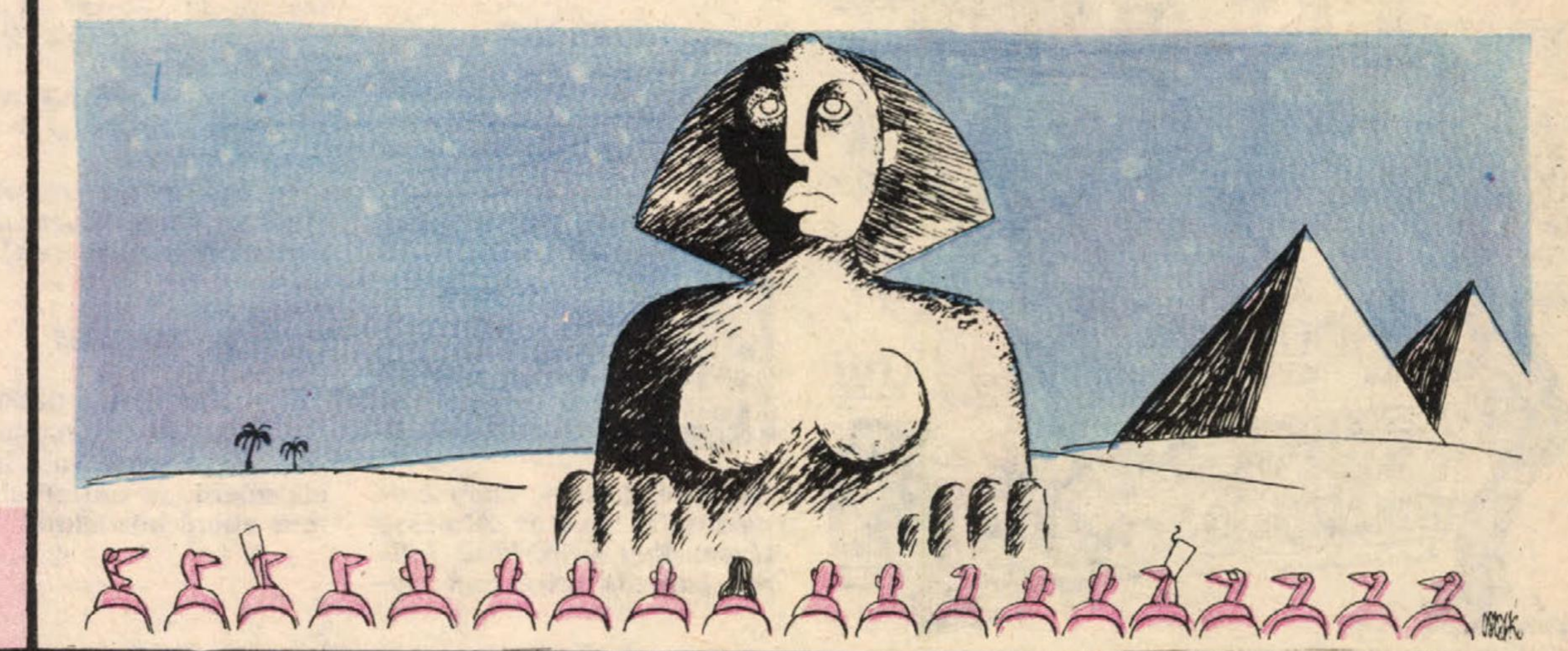

VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP, PUSZTAI,
CSÁSZÁR, BALÁZS-PIRI,
HEGEDŰS

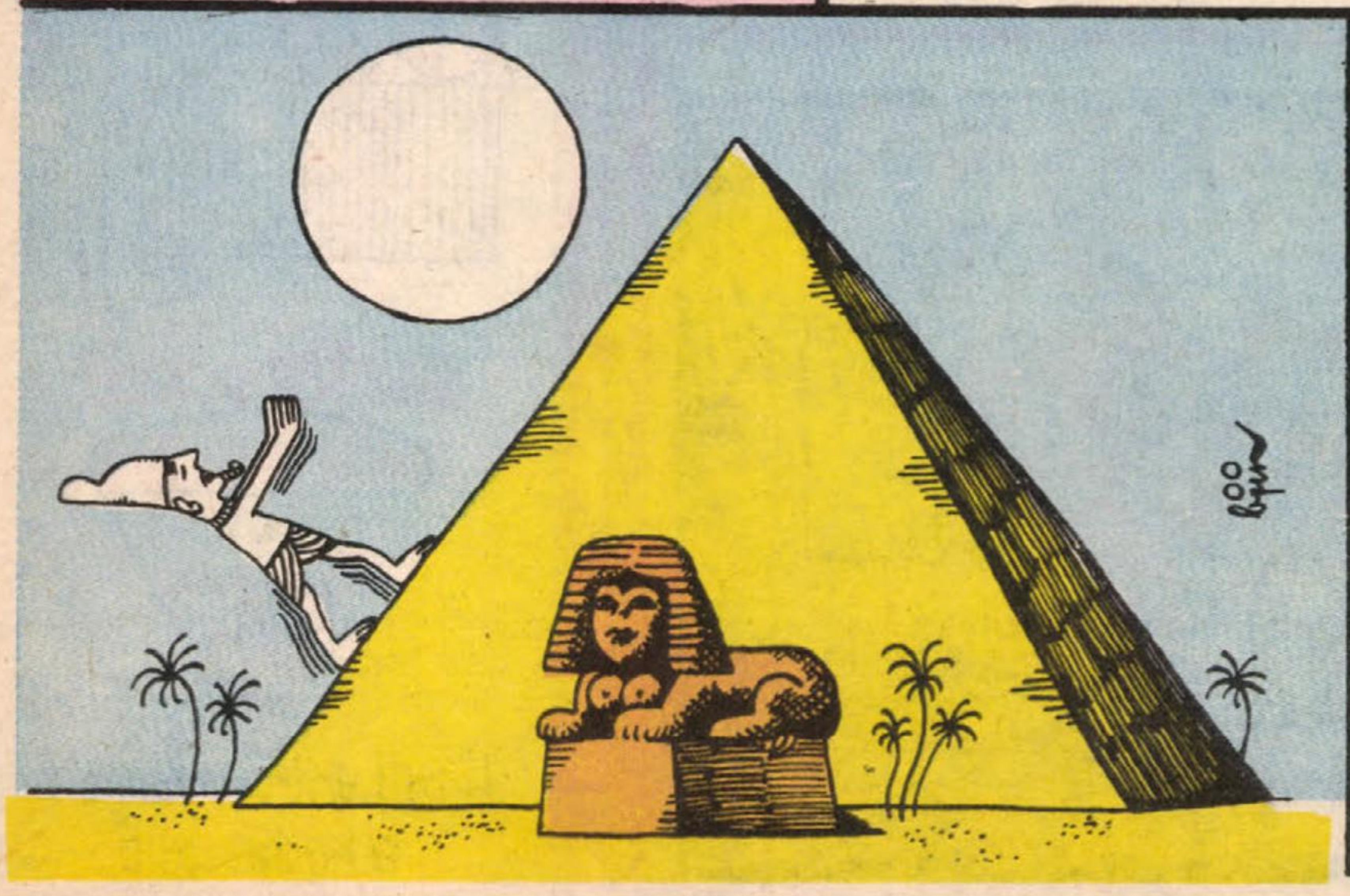

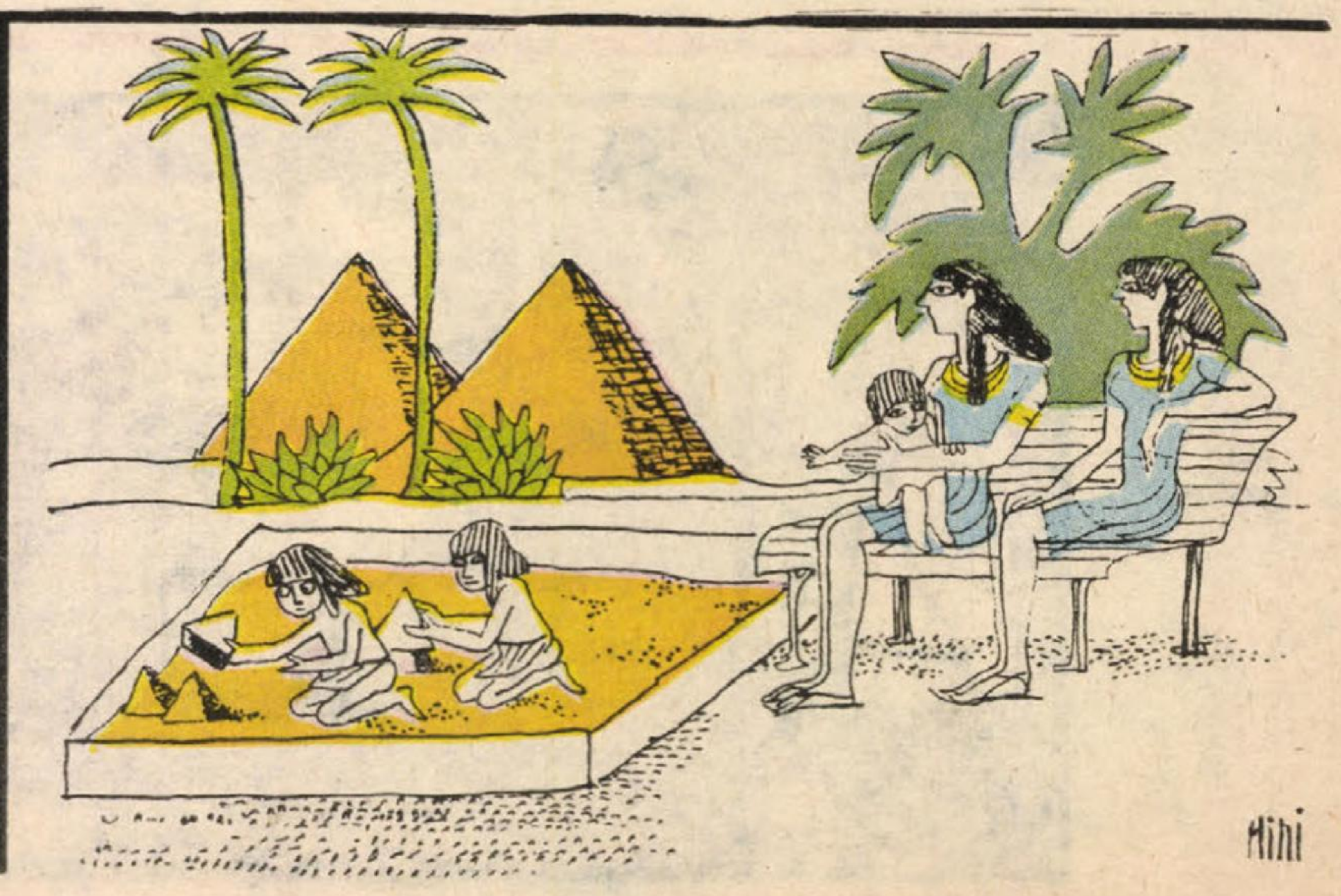

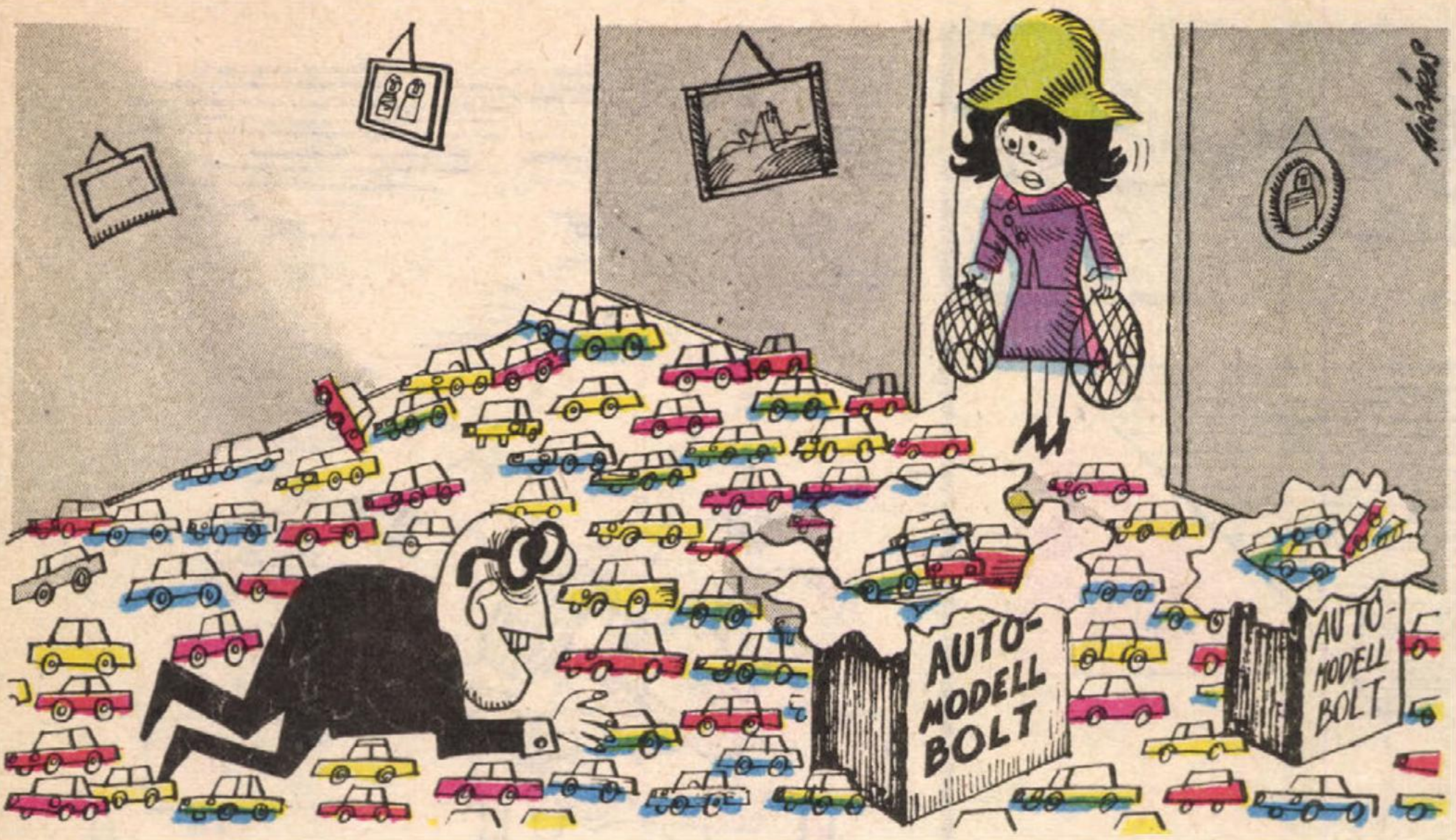
AUTO-MODELL BOLT
AUTO-MODELL BOLT

ÍGY MULAT EGY MAGYAR ÚR

– Mit csodálkozol, fiam? Nem bírtam kivárni a Wartburgot.

HÓDIT A DIVAT

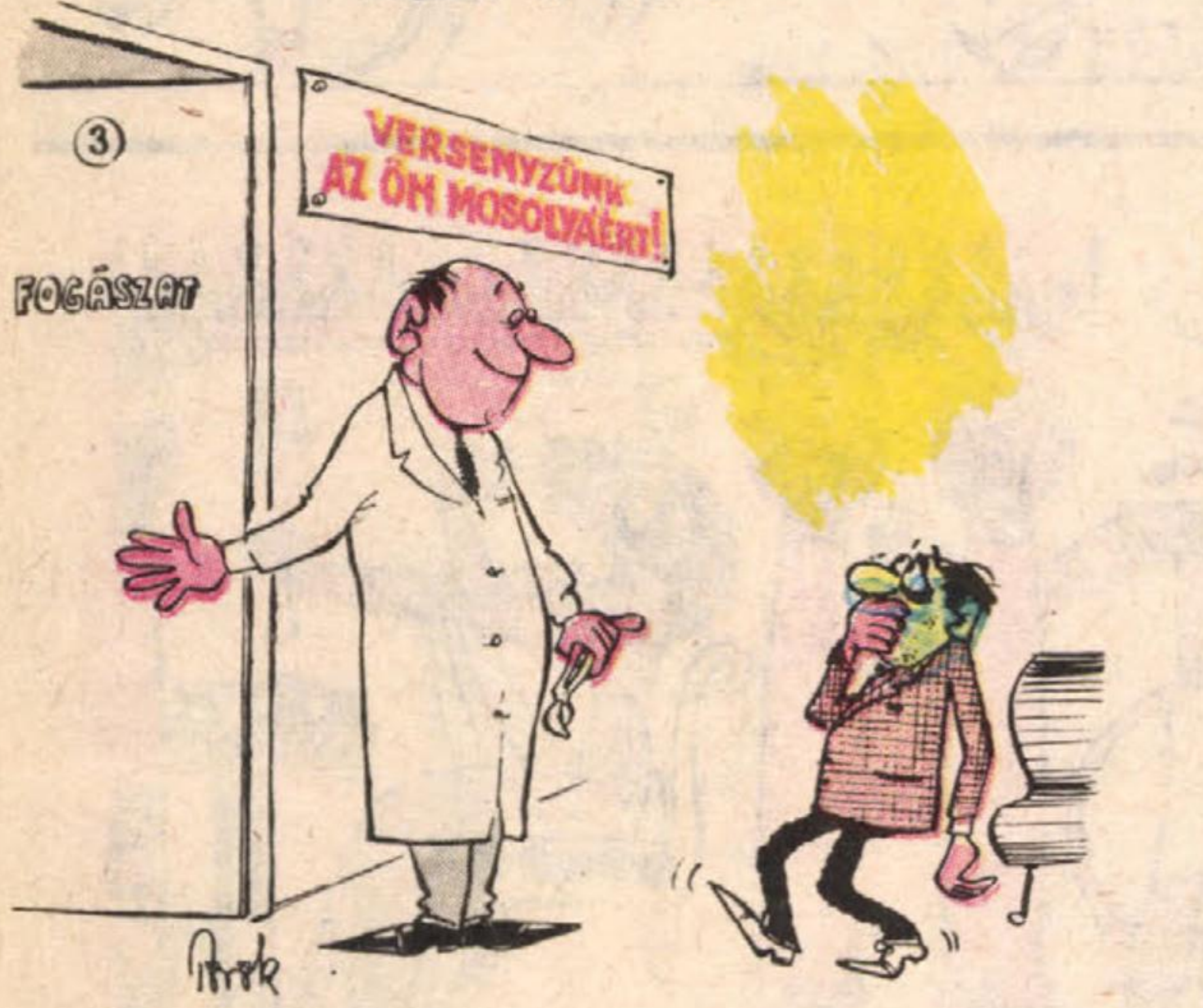
③
FOGÁSZAT
VERSENYZÜNK AZ ÖN MOSOLYÁÉRT!

BIZTONSÁG

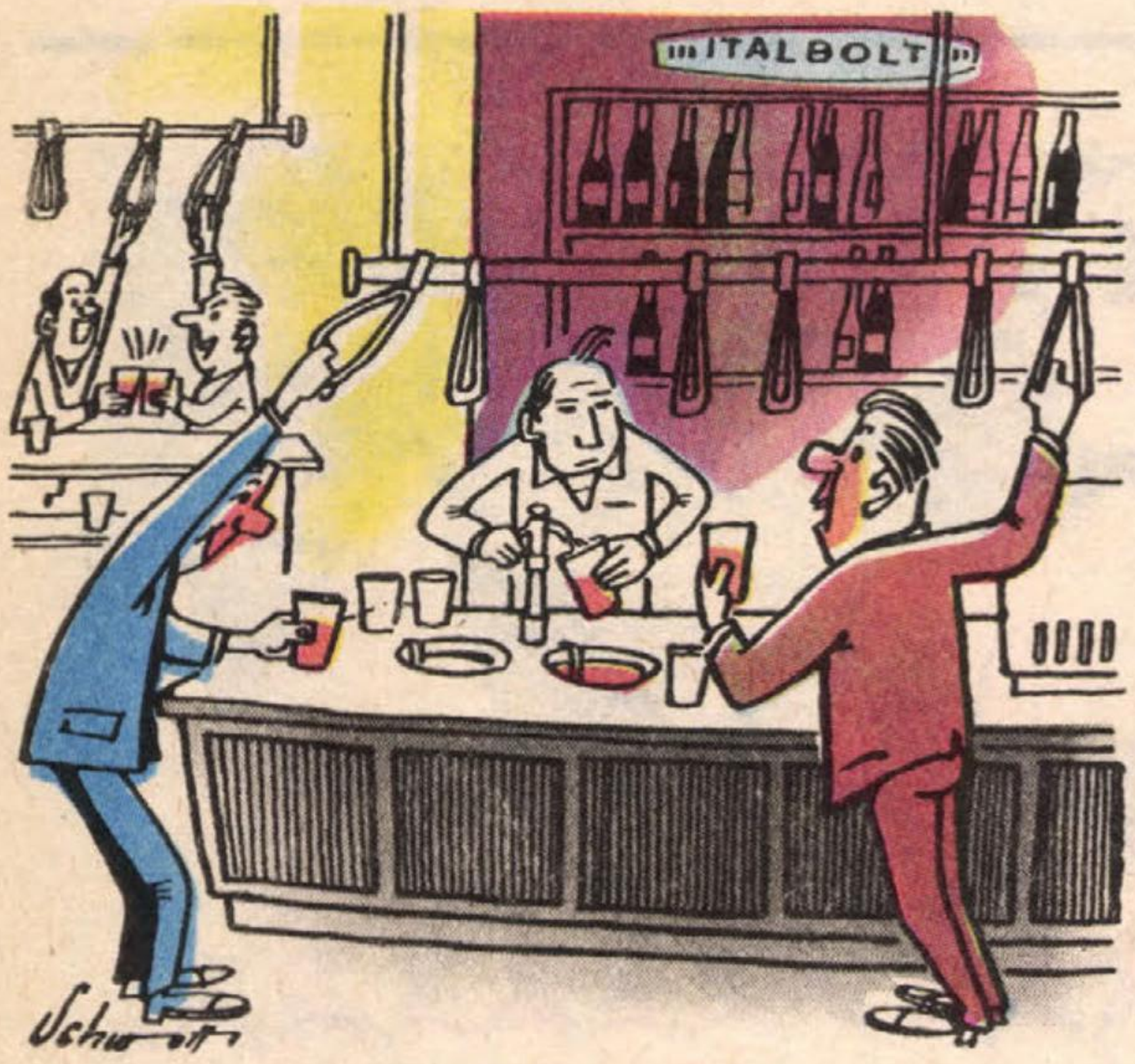

SZILÁNKOK

KÜLÖNC

Y. mindenben más akar lenni, mint a többiek. A kocsonyát is csak forrón eszi, rögtön, ahogy leveszik a tűzhelyről.

KÉNYES EMBER

L. csupán egyvalamire kényes: a rossz hírére.

HIÚ FÉRFI

— Nem szeretek gyakran tükörbe nézni, mert a szépség mindig elkápráztat, megzavar...

BOTRÁNY

Brahovácz büszkén meséli:

— Tegnap este megyek hazafelé. Látom, nagy csoportosulás van az Almássy téren. Egy díjbirkózó külsejű garázda csirkefogó pofozott egy vézna kis embert. Azt hiszi, hogy volt valaki is, aki a segítségére sietett? Bátran odaléptem az izomkolosszus mellé, és megkérdeztem tőle: „Segíthetek? Együtt mégis csak jobban meg tudjuk verni ezt a nyeszlett kis embert!”

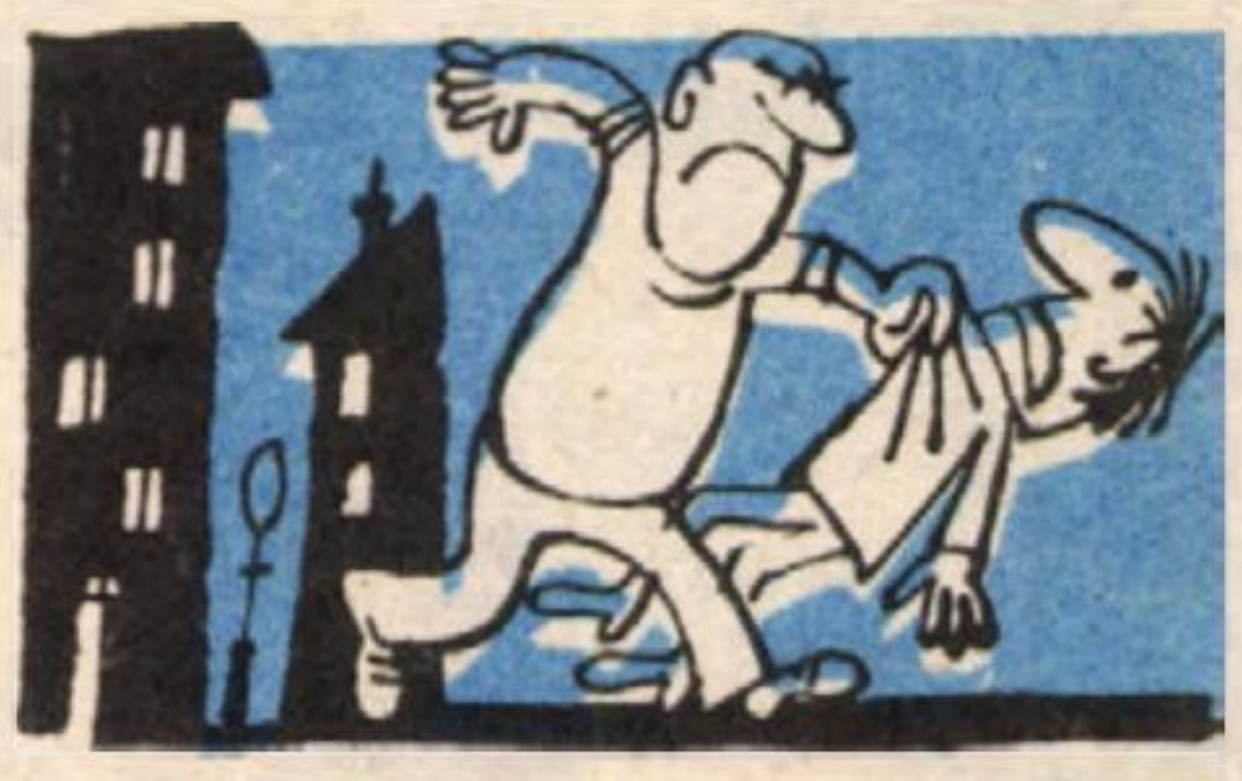

ILYEN IS VAN

— Tisztára az apja! — mondták a szegény gyerekre. Ez felért egy súlyos becsületsértéssel.

MAI IDŐK

— Miért nem köszöntél tegnap az utcán? A saját feleségemtől ennyit igazán elvárhatok.

— Nem akartalak zavarni, mert egy nővel mentél összesimulva.

— Épp őelőtte restelltem magam, hogy ilyen udvariatlan feleségem van!

KÜZDELEM

Egy részegestől hallottam ezt a gyönyörű mondatot:
— Nem lehet elég korán elkezdeni az antialkoholizmus elleni küzdelmet.

G. Sz.

BÚCSÚZIK
A SIKKASZTÓ

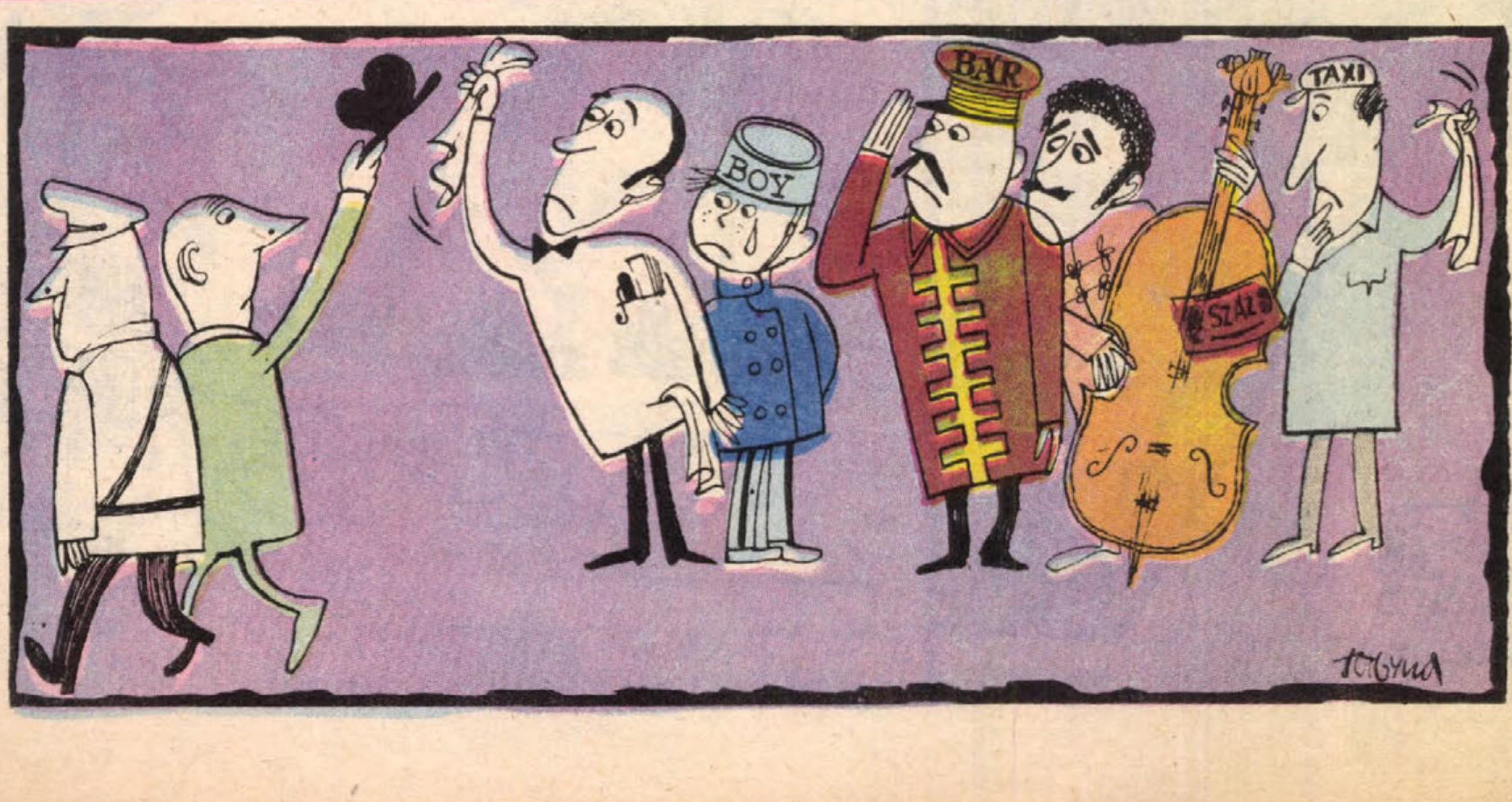
BOY
BÁR
SZÁLL
TAXI

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

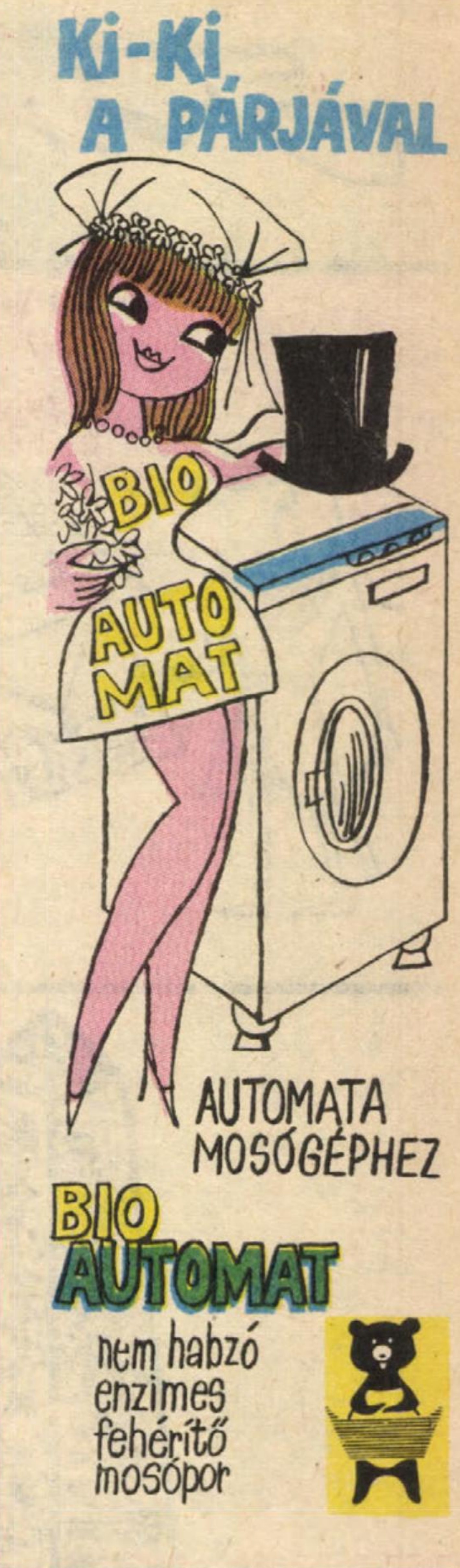
Ki-Ki, A PÁRJÁVAL
BIO AUTO MAT
AUTOMATA MOSÓGÉPHEZ
BIO AUTOMAT
nem habzó enzimes fehérítő mosópor

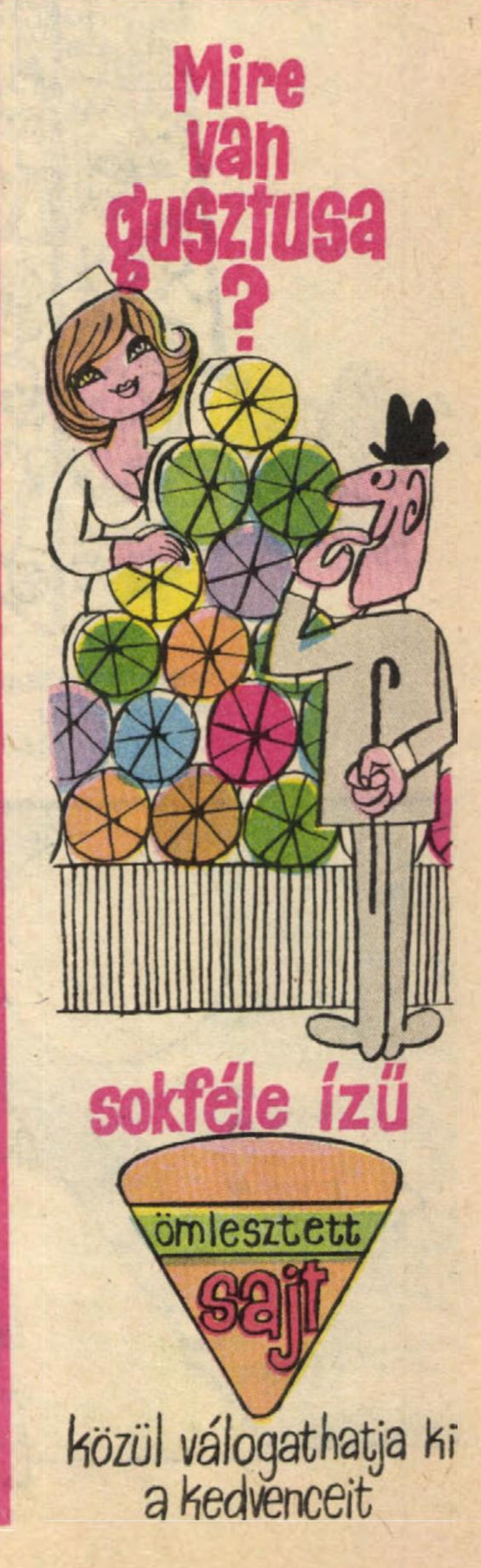
Mire van gusztusa?
sokféle ízű
ömlesztett sajt
közül válogathatja ki a kedvenceit

MEGBÁNÁS

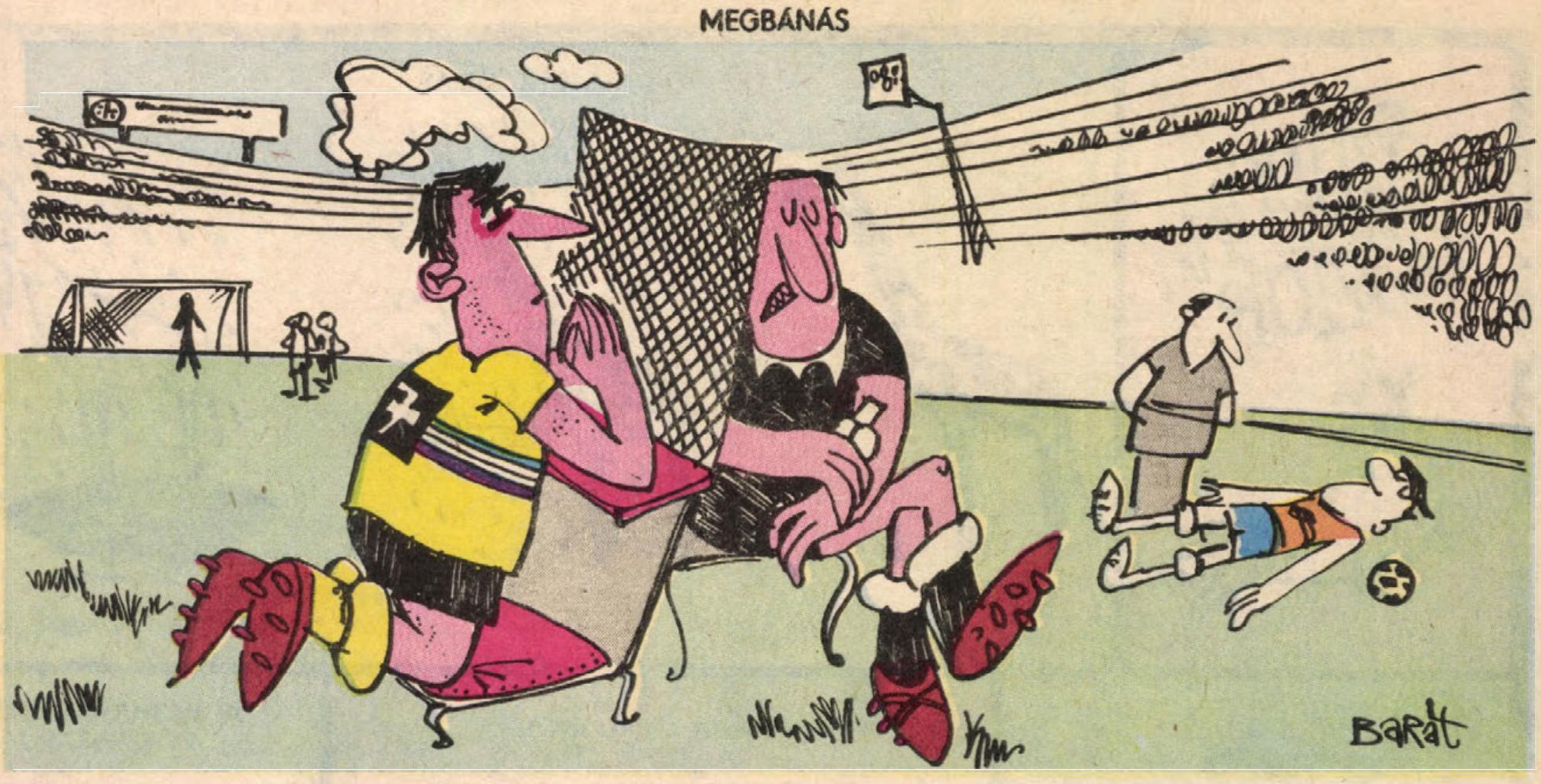

– Könnyítsen a lelkén, gyermekem!

ezt olvastam

EURÁZIAI ALAGÚT

Esti Hírlap: „A Balkán-félsziget egyik leghosszabb alagútja elkészült Jugoszláviában. Hat kilométer hosszan vezet *Közép-Szibériában*, az 1400 méter magas Zlatibor-hegység alatt.”

Ez nemcsak, hogy a Balkán egyik leghosszabb alagútja, hanem minden kétséget kizáróan a leghosszabb az egész világon. Hogy a csudába ne: egy alagút, amely a jugoszláviai Zlatibor-hegység alatt húzódik, de hat kilométer még Szibériába is jut belőle...!

ELHAJLÁS

Roger Garaudy-ról olvasom a Magyar Nemzetben: „Harcol az egységpolitika ellen. *A nagyburzsoázia rendelkezésére bocsátja propagandájának összes eszközeit:* a televíziót, rádiót, újságokat...”

Igazán nem szép Garaudy-tól, hogy a televíziót, a rádiót és az újságokat éppen a nagyburzsoázia rendelkezésére bocsátja. Valamit a szegényebbeknek is juttathatott volna.

MÁSABB

A Hétfői Hírek egyik filmkritikájából: „A női főszereplő a Ruttkai Évánál *másabb vidámságú* Elaine May.”

Ugyanebben a lapszámban ezt a címet olvashatjuk: *„Nyuszira nem kötnek, de paradicsom — magról: igen...”*

Ez már mindjárt *másabb*, igaz?

Timár György

WALL STREET-I PROGNÓZIS

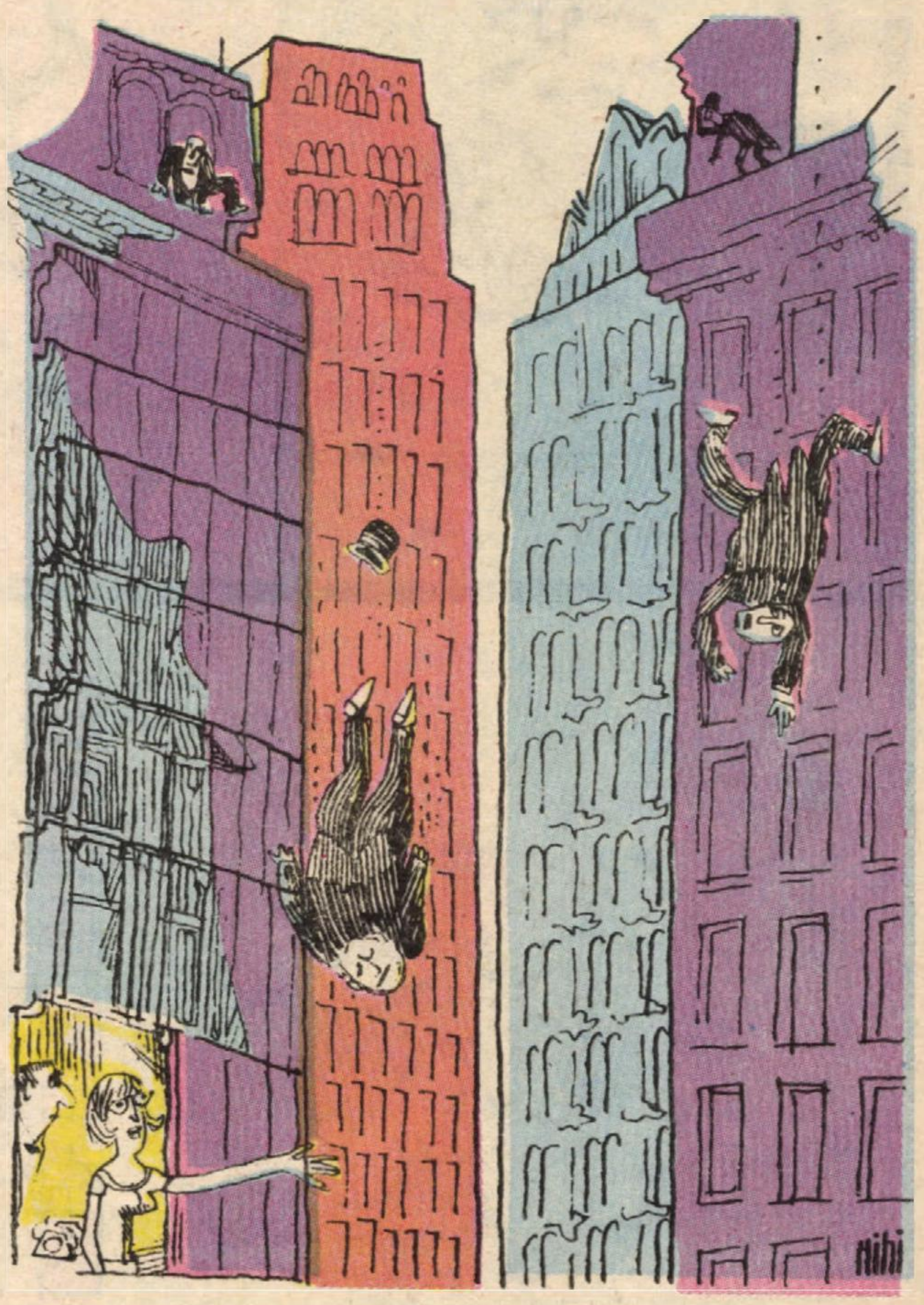

– Ma megint esnek a részvényesek...

LEMARADÁS

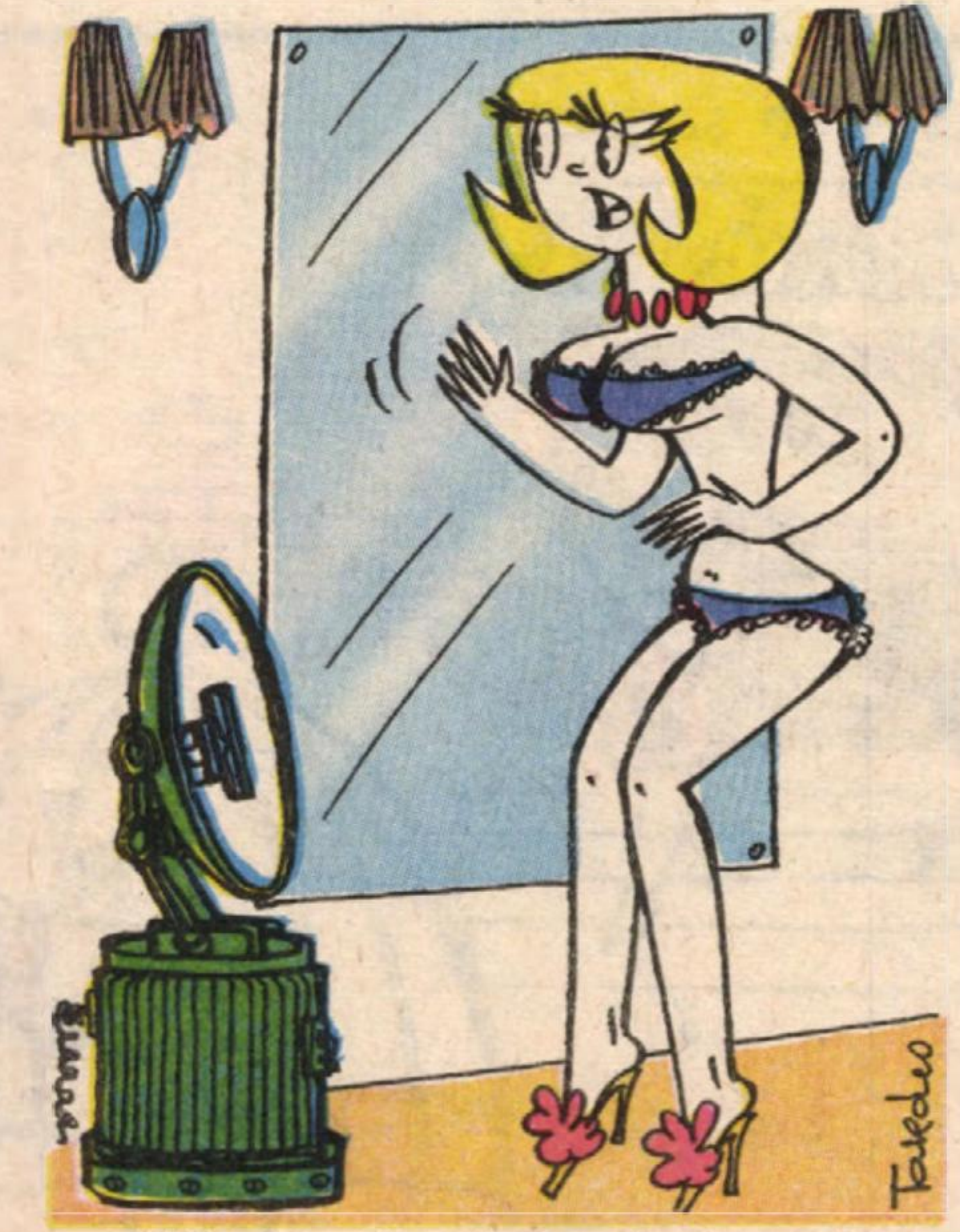

– Hű, de sokat kell még kvarcolnom, hogy barnán mehessek ki a strandra...

HIÚSÁG

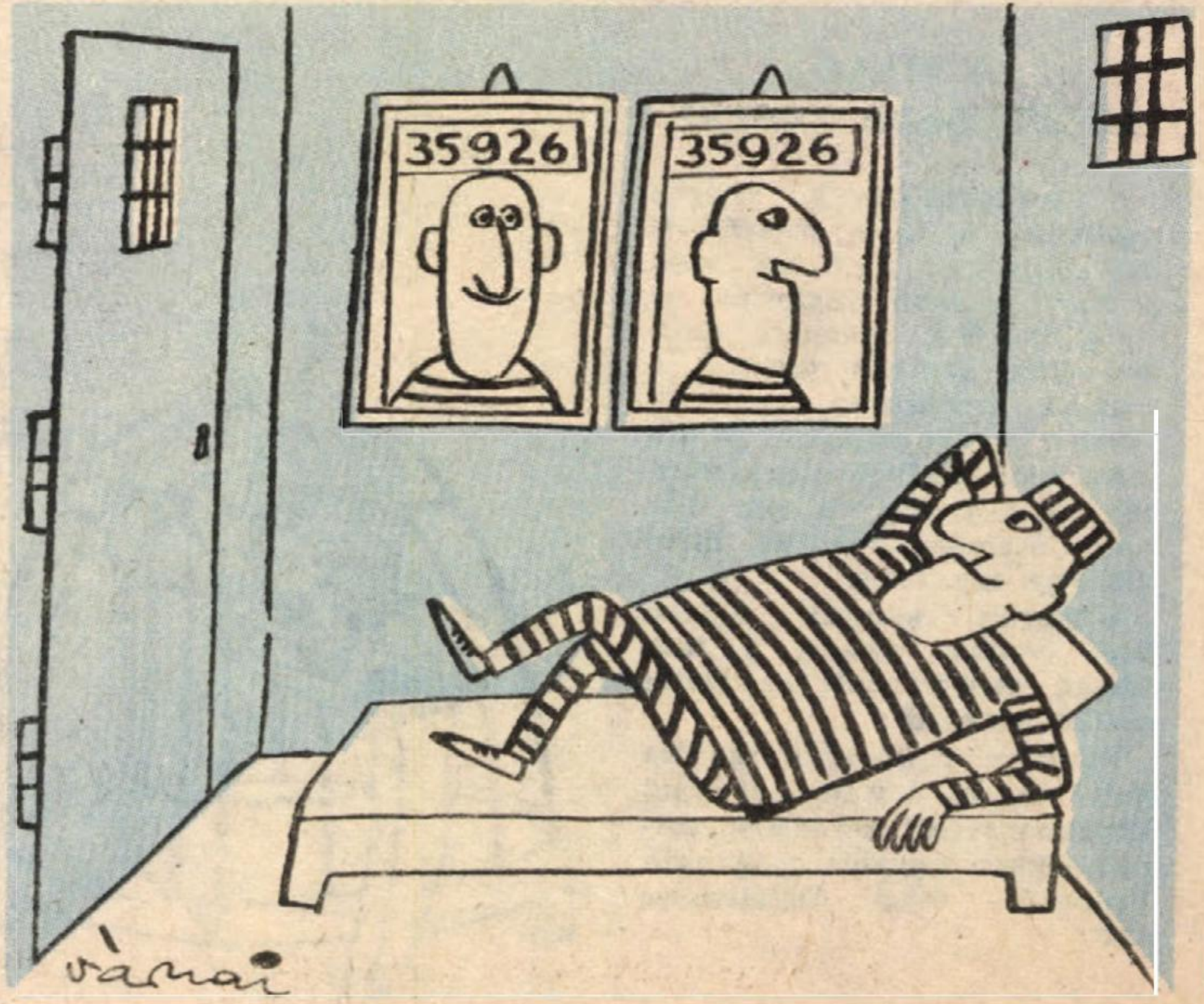

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

F FINOM
K KÁVÉ
K KEVERÉK

Kis családok
garzonlakások
hétvégi házak
HŰTŐSZEKRÉNYEI:
IGLOO 2440,- Ft
IGLOO-LUX 2870,- Ft
IGLOO-BAR 3480,- Ft
FŐVÁROSI
KERAVILL
SZAKÜZLETEIBEN
OTP hitelre
az árut azonnal kiadjuk.
*
Bp. V., Kossuth L. u. 2. sz. alatti
üzletünk VIDÉKRE is szállít

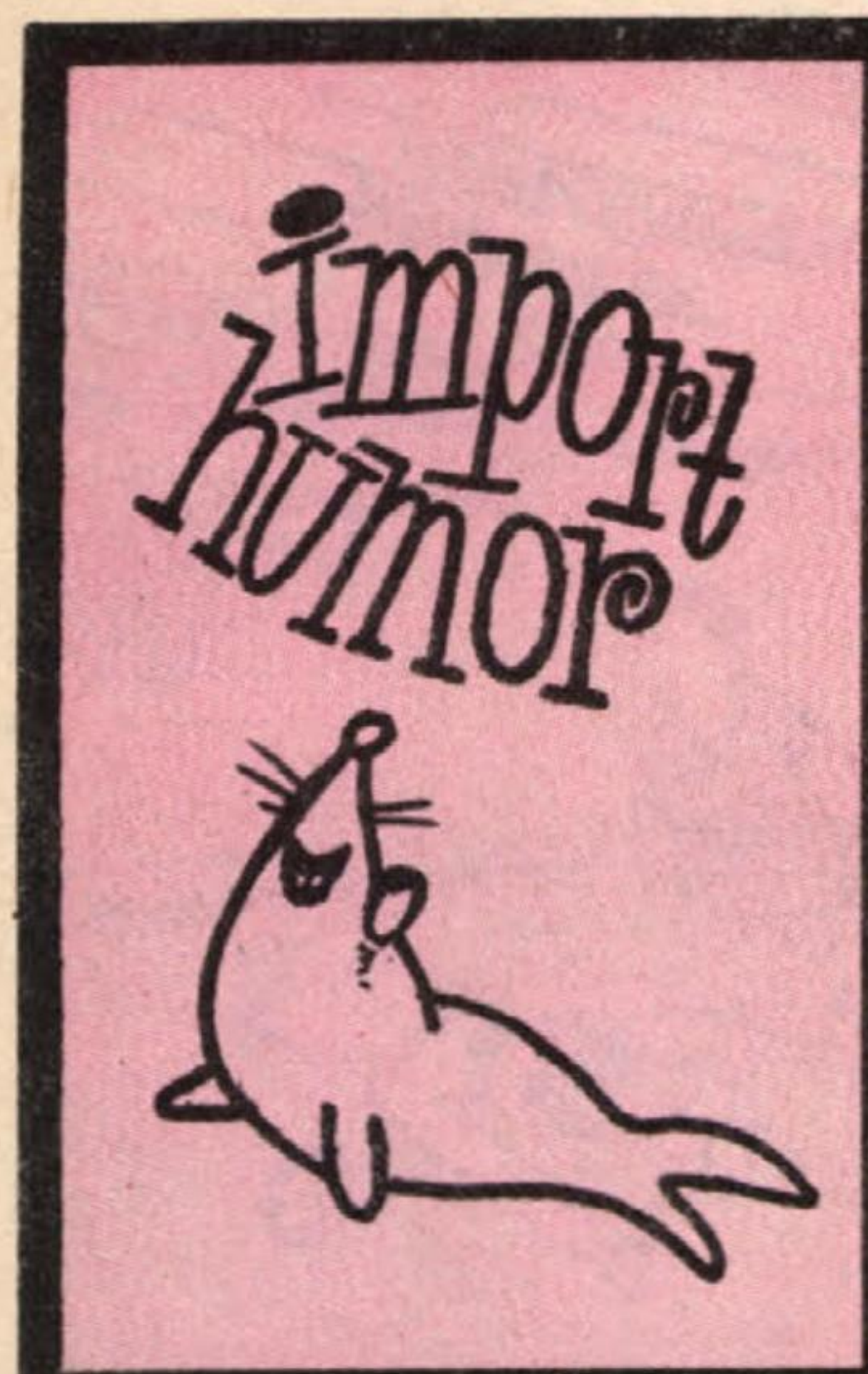

SELEJT ZSIRÁF

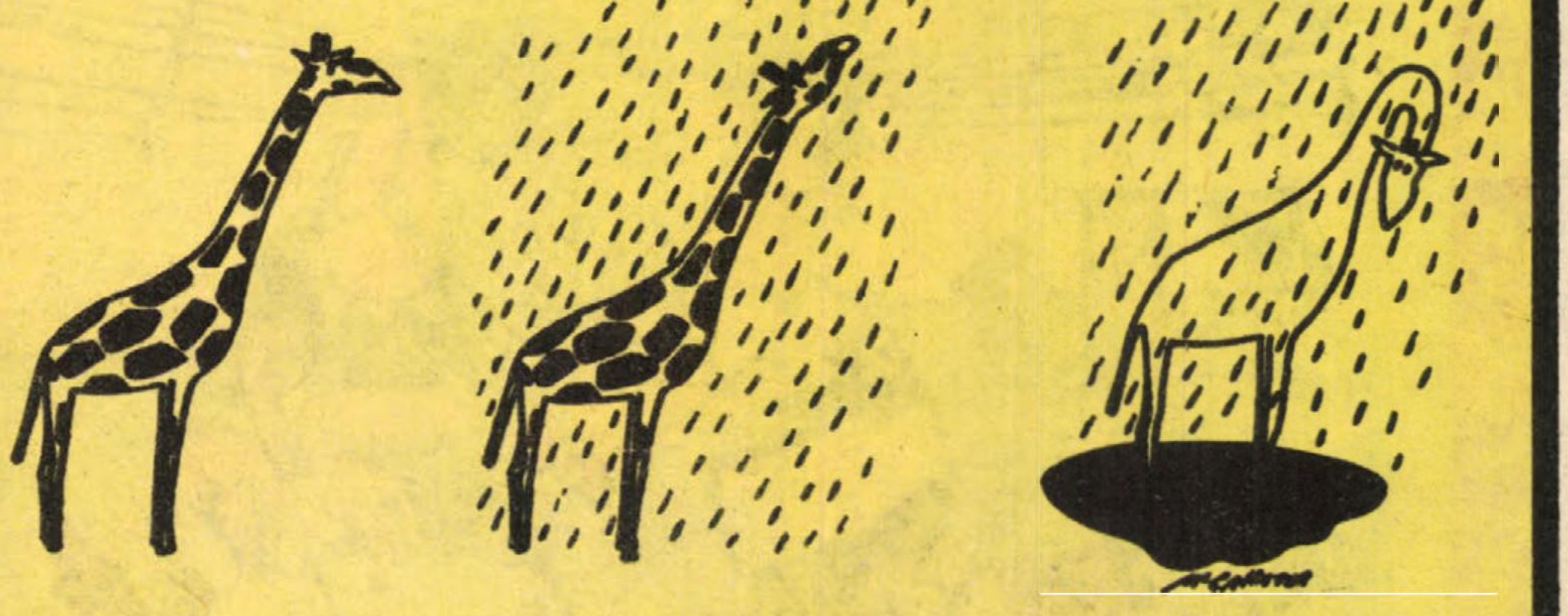

(„Eulenspiegel", Berlin)

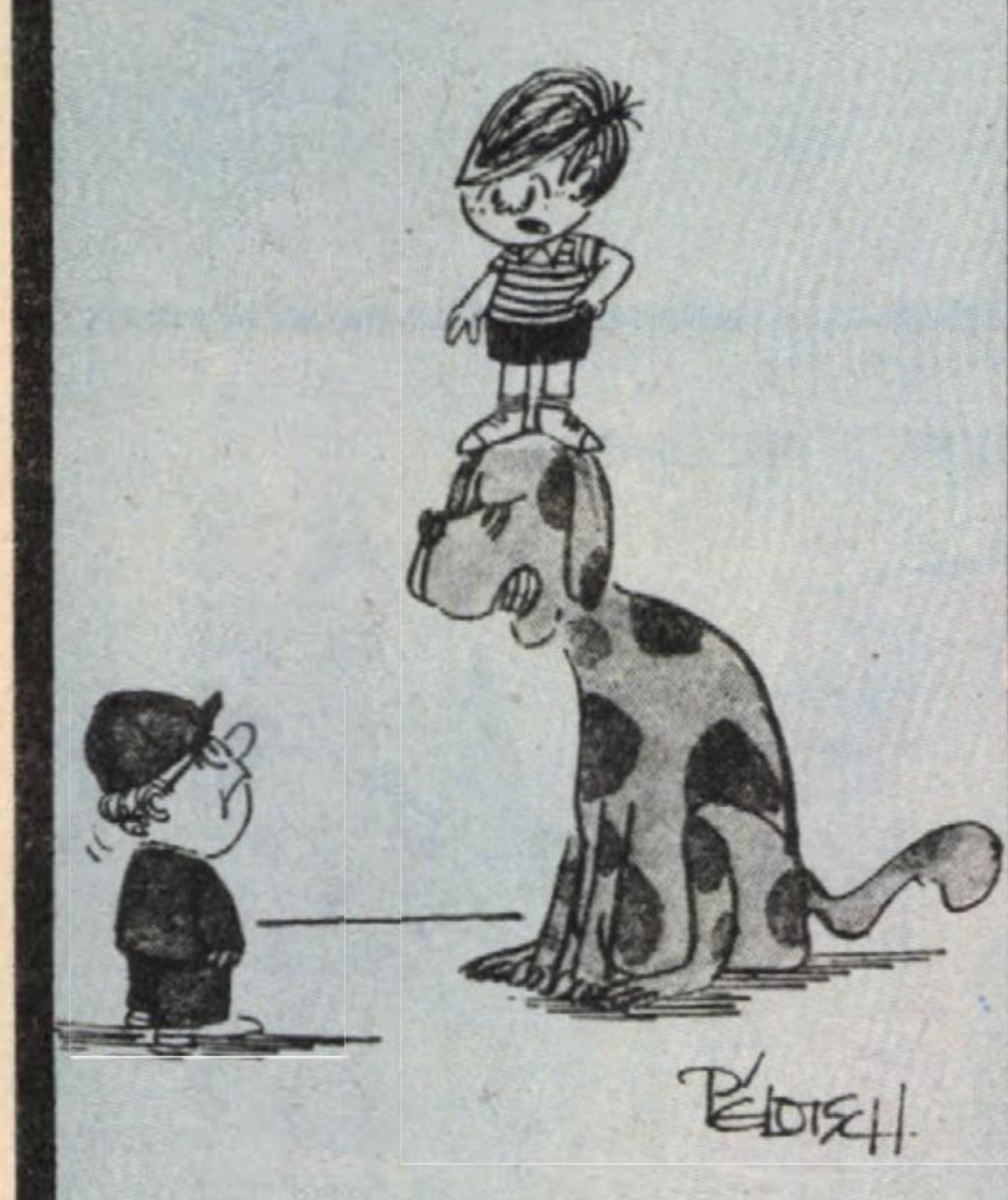

– Ha valami kifogásod van ellenem hát gyere fel!...

(„Ici Paris".

ÖNELLÁTO CIRKUSZI SZÁM

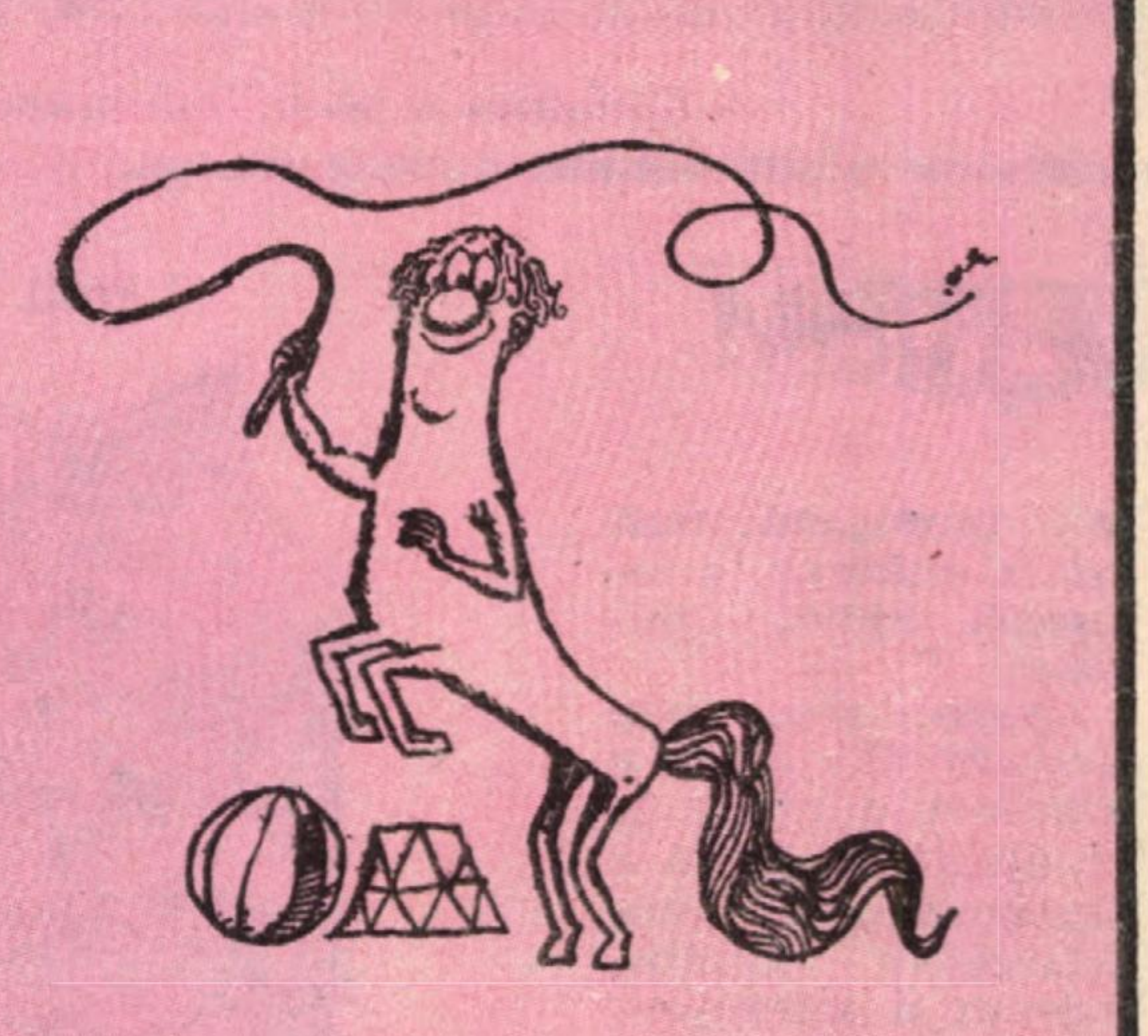

(„Jezs", Belgrád)

A LEGHASZNOSABB BŐSÉGSZARU

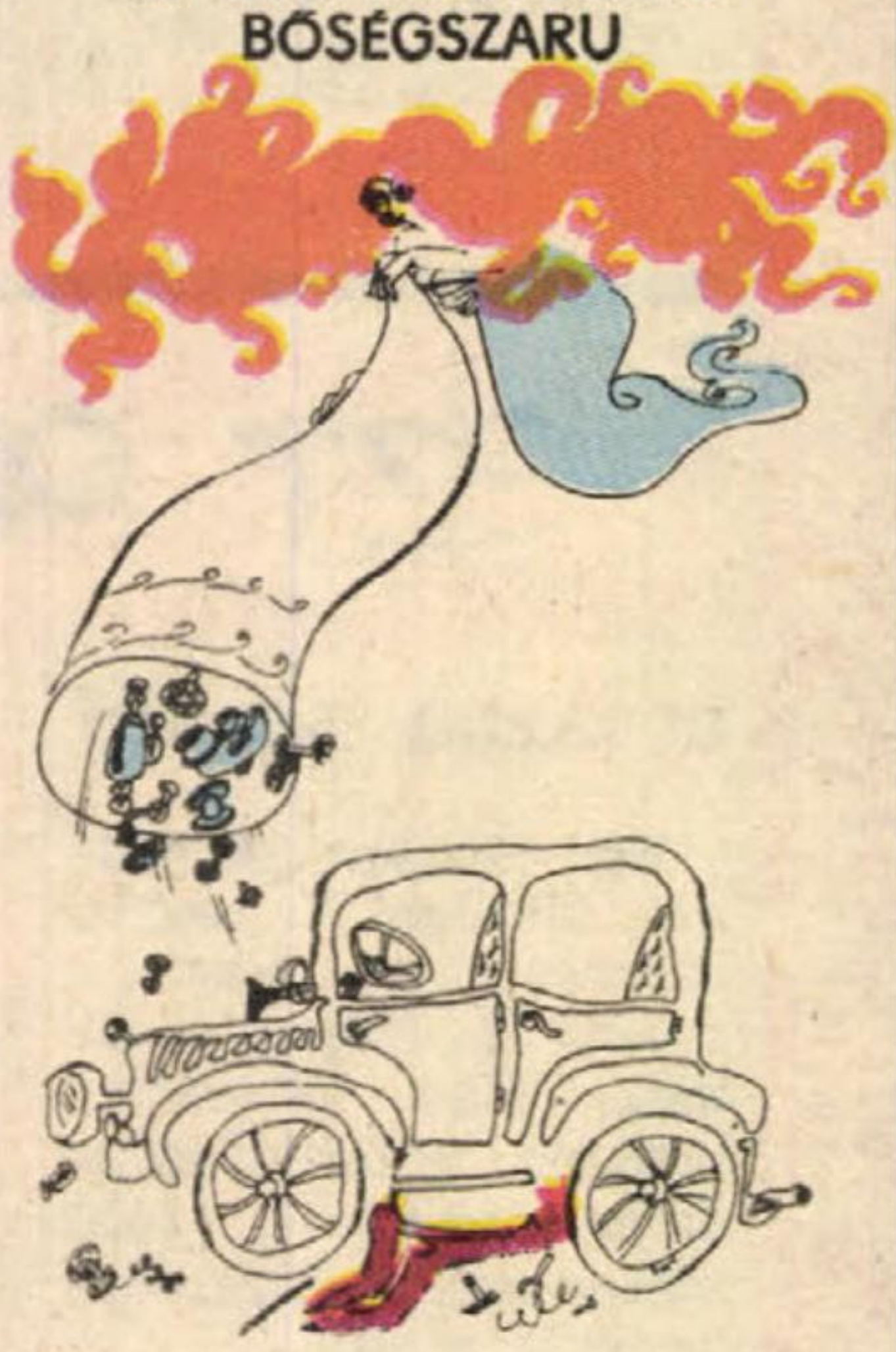

Autóalkatrész

(„Dikobraz", Prága)

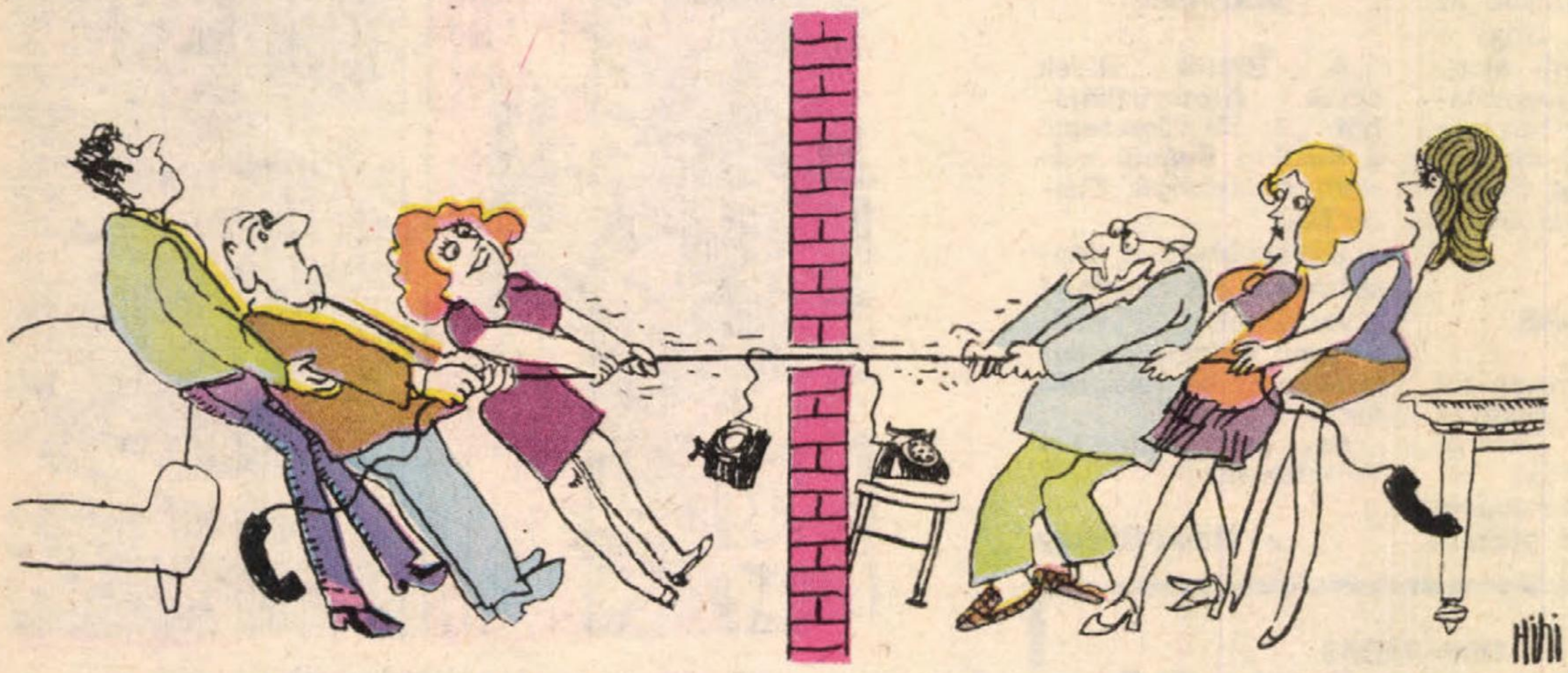

IKERTELEFON

VISSZANYERT SZABADSÁG

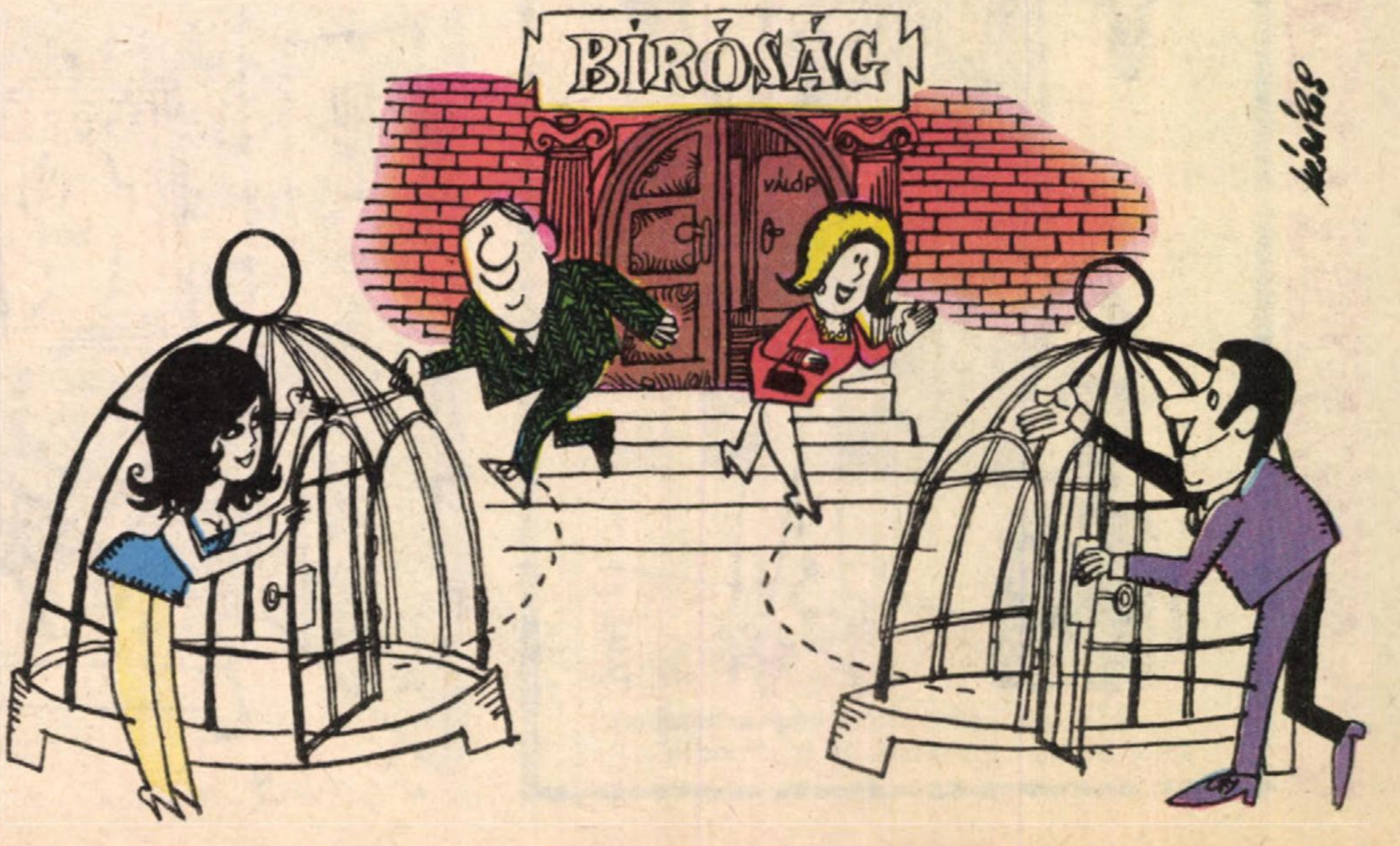

A VILÁG LEGÖREGEBB EMBERE

A hírügynökségek világgá repítették a nagy szenzációt: Dél-Afrikában egy 180 éves embert találtak. Eszerint az illető 1790-ben született, amikor már javában tombolt a francia forradalom, de még Danton is, Robespierre is élt.

Az idős férfitól megkérdezték: emlékszik-e a búr háború eseményeire? Az illető állítólag így felelt:

– Ugyan kérem! Száztíz éves voltam akkor, s már eléggé meggyengült az emlékezőképességem!

Valóban tapintatlan kérdés volt. Még ha a waterlooi csata körülményeiről kérdezték volna! Akkor ugyanis még csak huszonöt éves fiatalember volt!

HÁTHA
VALAKI
NEM
ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Ha nagy leszek, férjhez megyek a Karcsihoz — jelentette ki az ötéves Marika.

— Hja, kicsikém — így a mama —, a házassághoz ketten kellenek.

— Jó, hát akkor férjhez megyek a Petihez is.

— Mondd, Kemenes kartárs, miért nem jöttél el a vacsorára, amire meghívtalak?

— Mert nem voltam éhes.

— Az ember nemcsak azért jelenik meg egy vacsorán, mert éhes.

— De szomjas sem voltam, kedves kollégám.

Az artista egy labdára botot tett, a botra egy nagy tálcát, a tálcára egy létrát, a létrára egy kardot, a kardra egy könyvet, a könyvre egy poharat és a pohár tetején ülve hegedülni kezdett.

Egy néző odaszólt a másikhoz:

— Nem egy Jehudi Menuhin!

— Vegye meg ezt a házat. Itt, a folyó partján mesés a kilátás, fürödhet, horgászhat, csónakázhat. Ideális hely!

— Na jó, de ha kiárad a folyó, a víz a házig érhet.

— Ugyan! Hol van még innen a folyó!

UTÁNPÓTLÁS

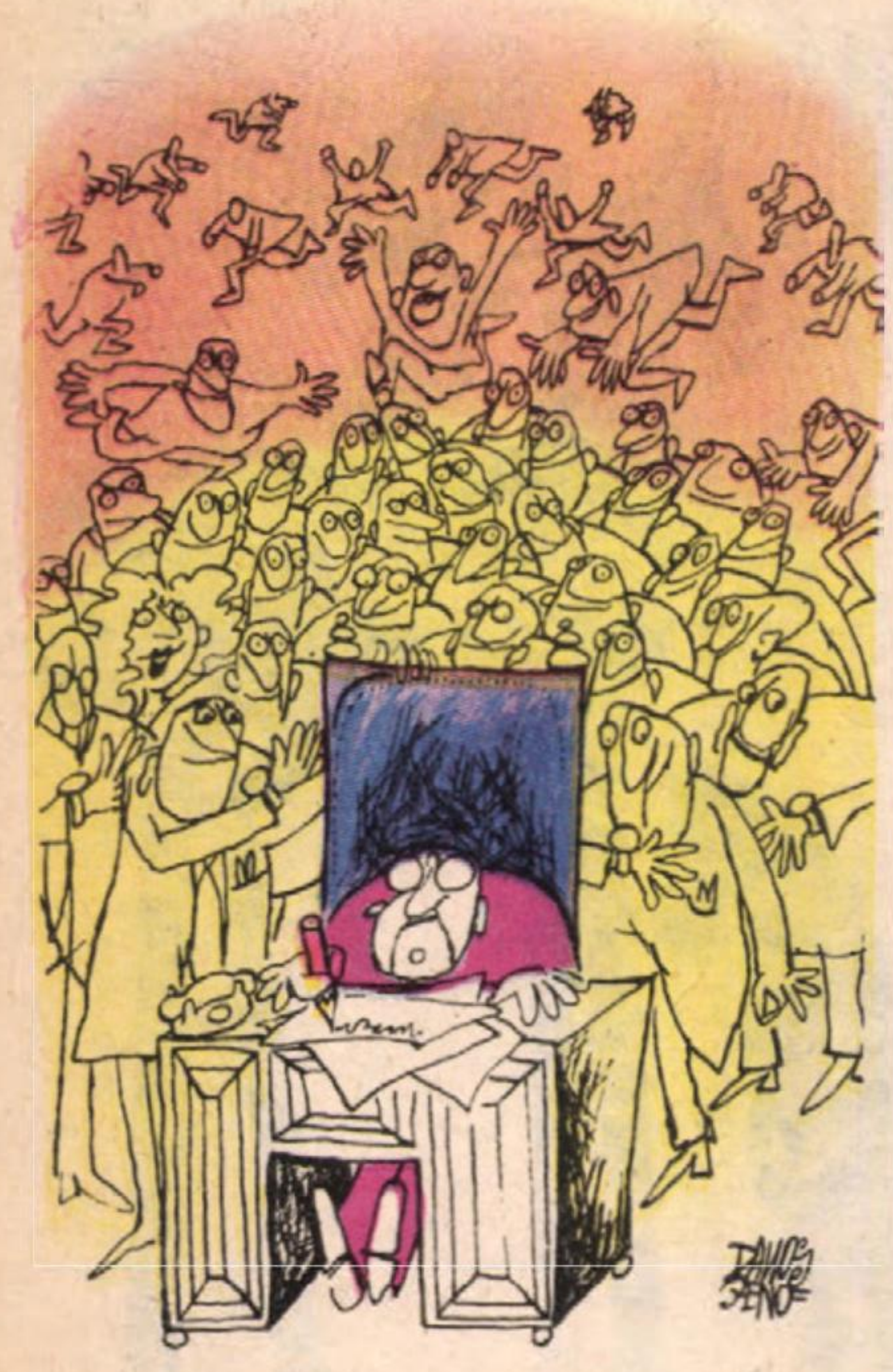

– Két perc múlva nyugdíjazzák.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

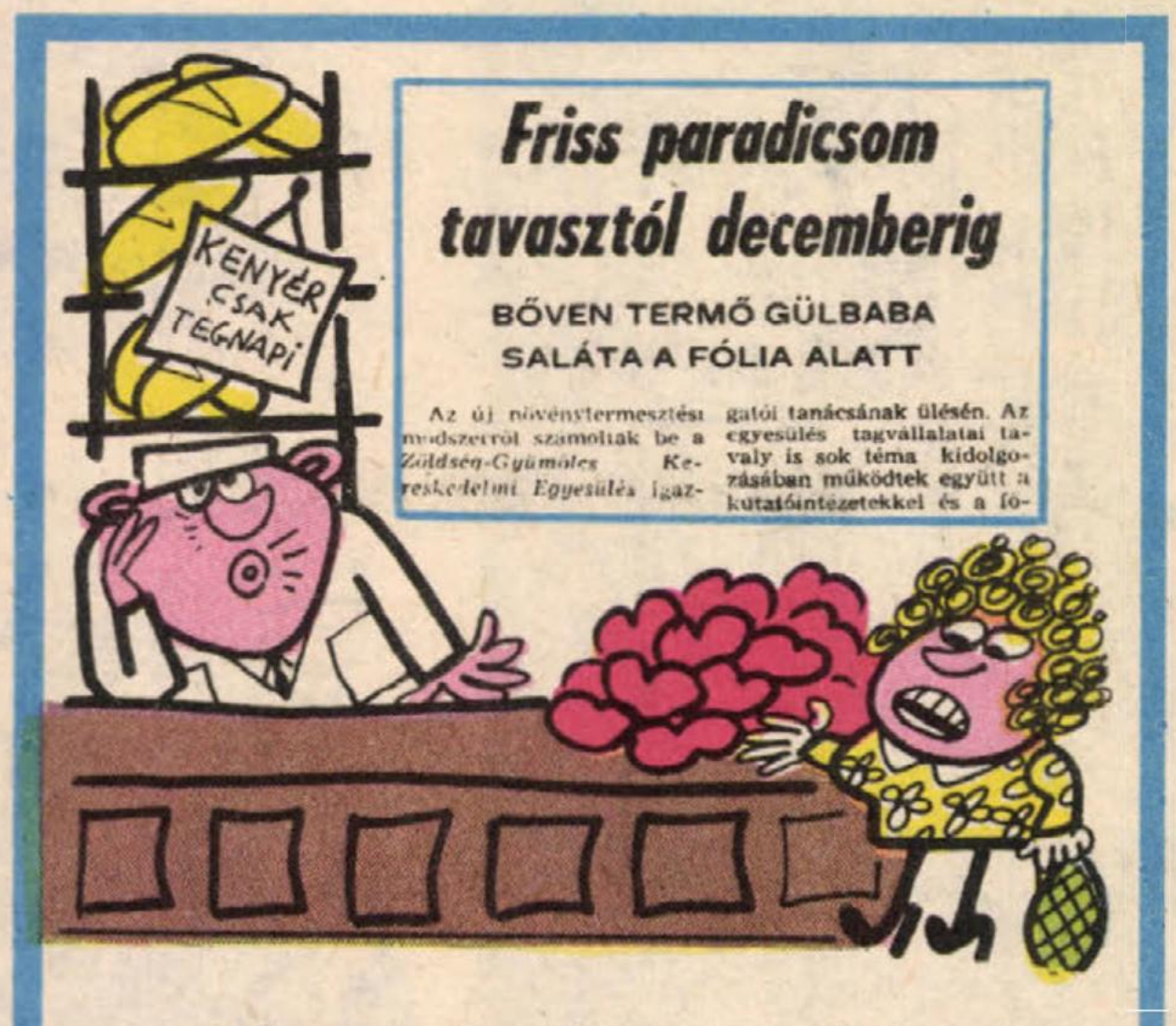

Friss paradicsom tavasztól decemberig

BŐVEN TERMŐ GÜLBABA SALÁTA A FÓLIA ALATT

Az új növénytermesztési módszerről számoltak be a *Zöldség-Gyümölcs Kereskedelmi Egyesülés* igazgatói tanácsának ülésén. Az egyesülés tagvállalatai tavaly is sok téma kidolgozásában működtek együtt a kutatóintézetekkel és a fő-

– Most már csak a friss kenyeret kellene feltalálni!

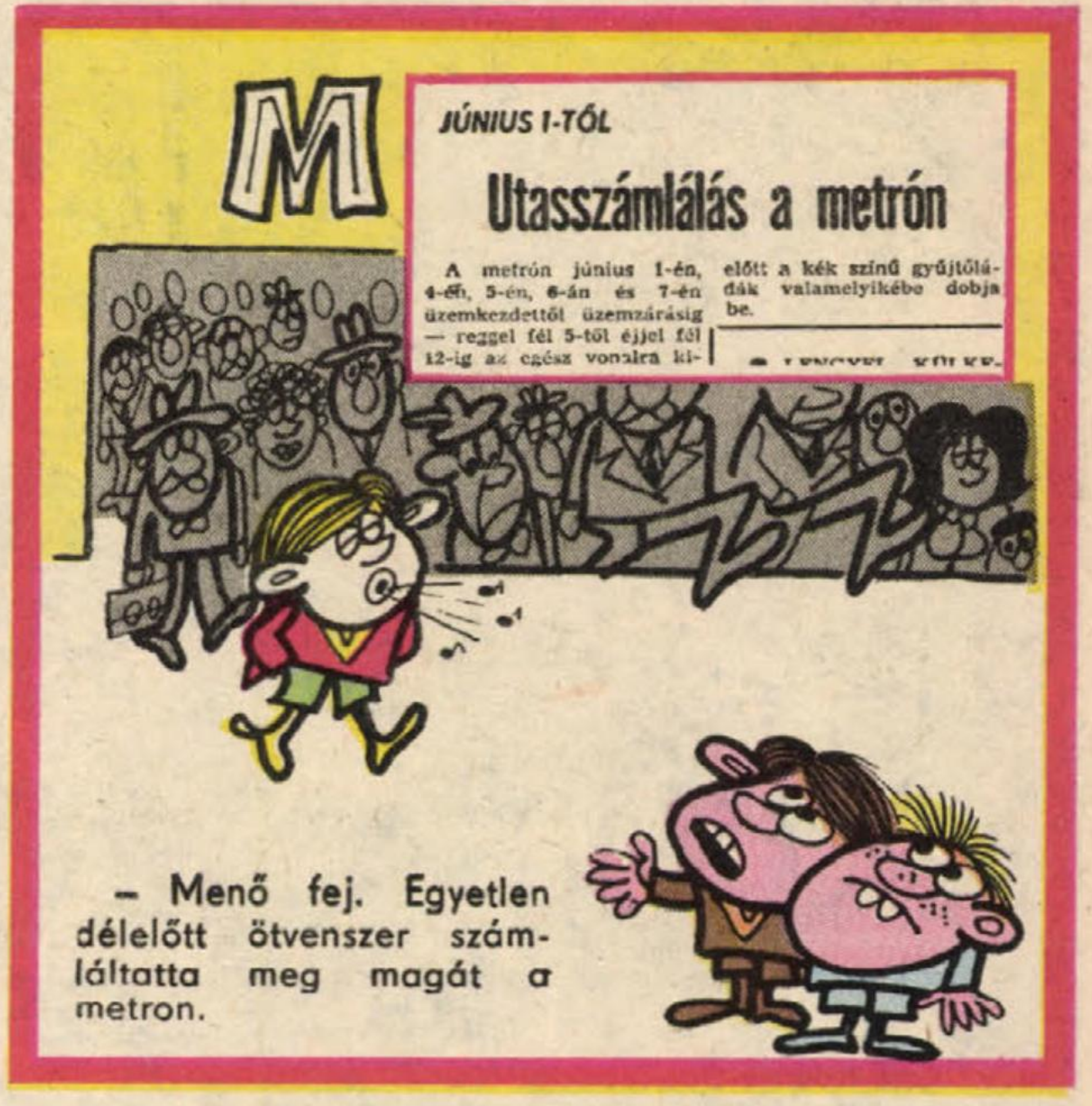

JÚNIUS 1-TŐL

Utasszámlálás a metrón

A metrón június 1-én, 4-én, 5-én, 6-án és 7-én üzemkezdettől üzemzárásig — reggel fél 5-től éjjel fél 12-ig az egész vonalra ki- előtt a kék színű gyűjtőládák valamelyikébe dobja be.

– Menő fej. Egyetlen délelőtt ötvenszer számláltatta meg magát a metron.

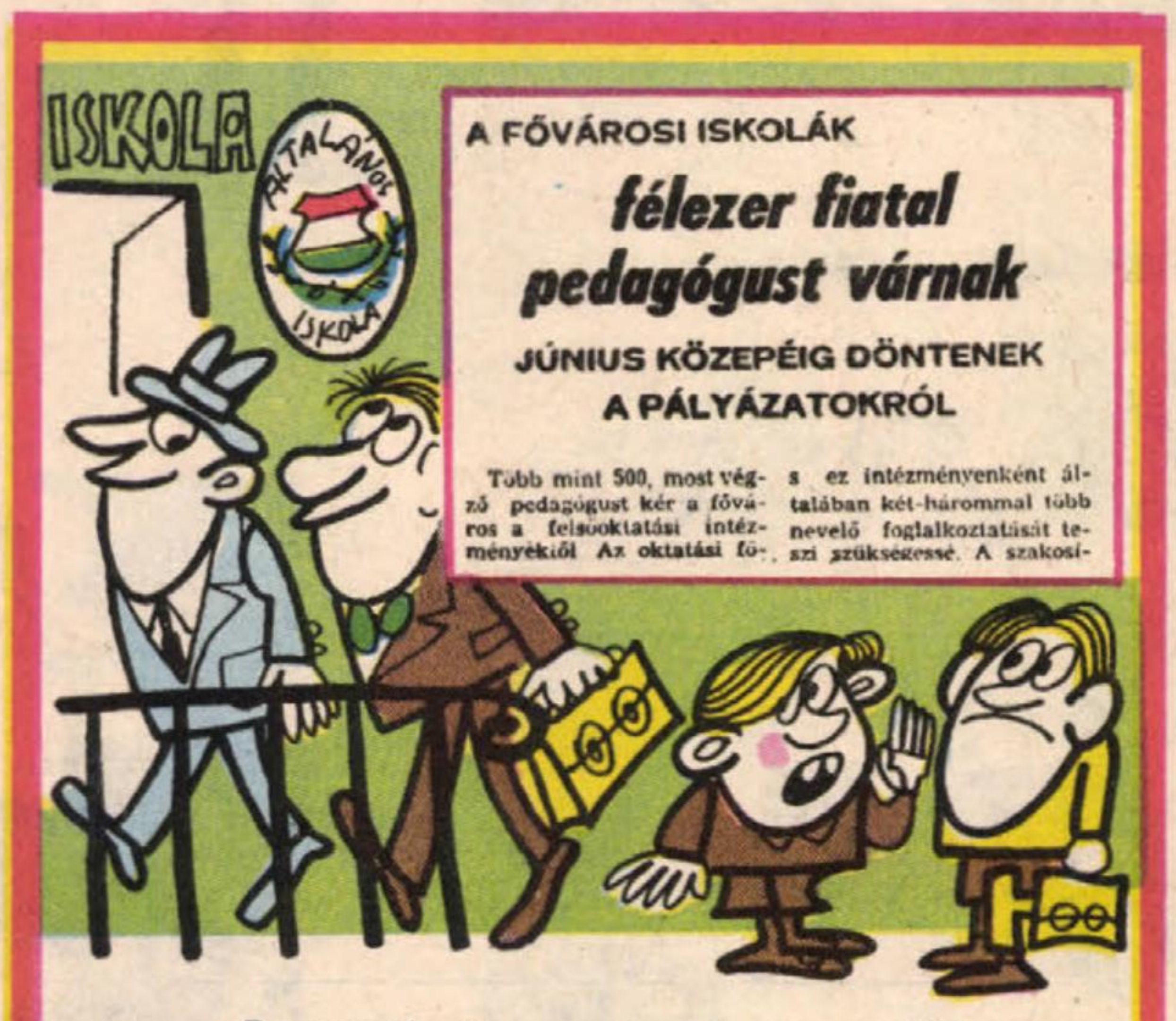

A FŐVÁROSI ISKOLÁK

félezer fiatal pedagógust várnak

JÚNIUS KÖZEPÉIG DÖNTENEK A PÁLYÁZATOKRÓL

Több mint 500, most végző pedagógust kér a főváros a felsőoktatási intézményektől. Az oktatási fő- s ez intézményenként általában két-hárommal több nevelő foglalkoztatását teszi szükségessé. A szakosí-

– Borzasztó, öregem, ezek egyre többben lesznek!

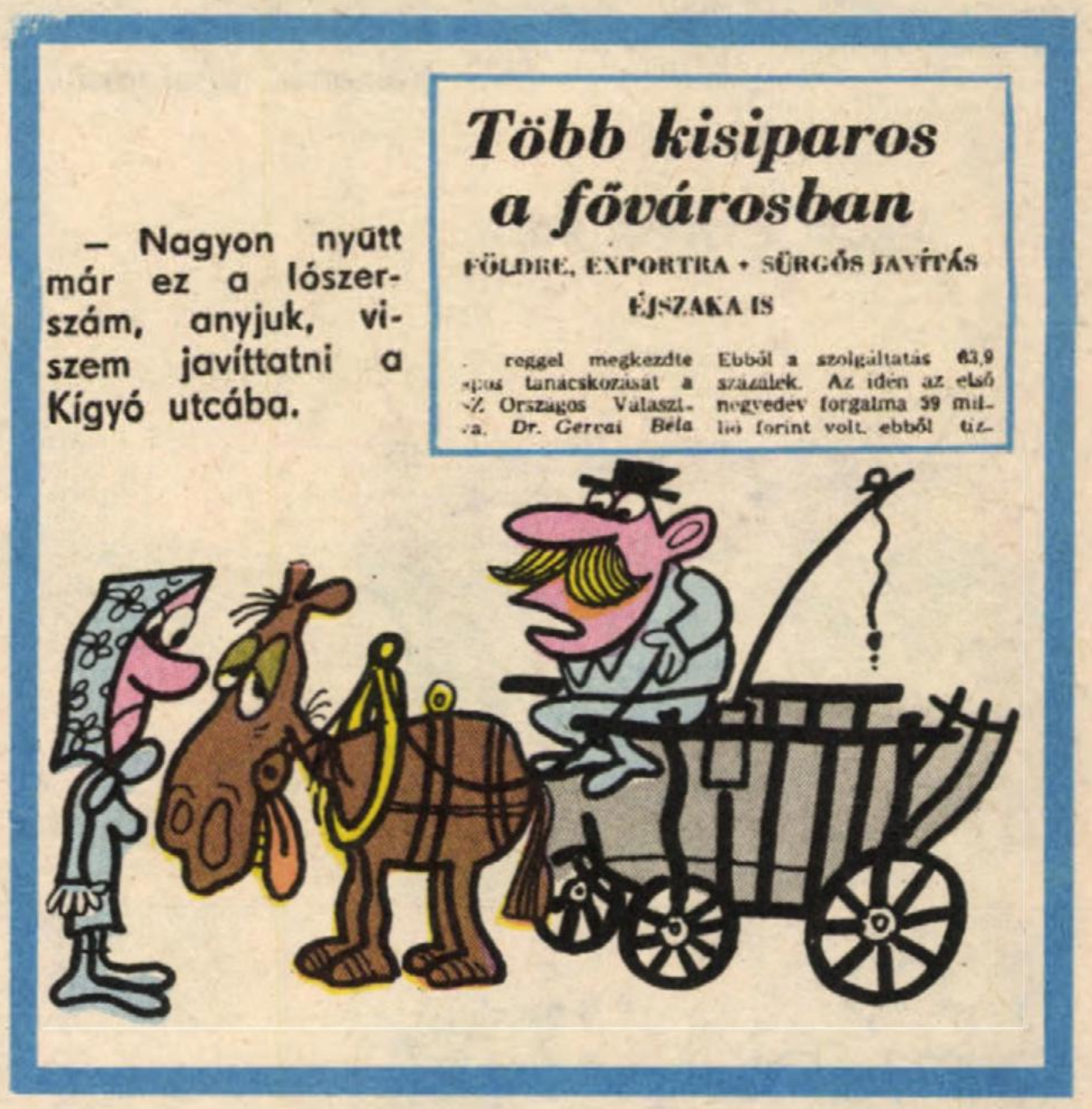

Több kisiparos a fővárosban

FÖLDRE, EXPORTRA • SÜRGŐS JAVÍTÁS ÉJSZAKA IS

reggel megkezdte spos tanácskozását a Z Országos Választ- a. *Dr. Gerei Béla* Ebből a szolgáltatás 63,9 százalék. Az idén az első negyedev forgalma 39 millió forint volt, ebből tíz-

– Nagyon nyűtt már ez a lószerszám, anyjuk, viszem javíttatni a Kígyó utcába.

RÉBUSZ

127. rejtvényünk megfejtése:

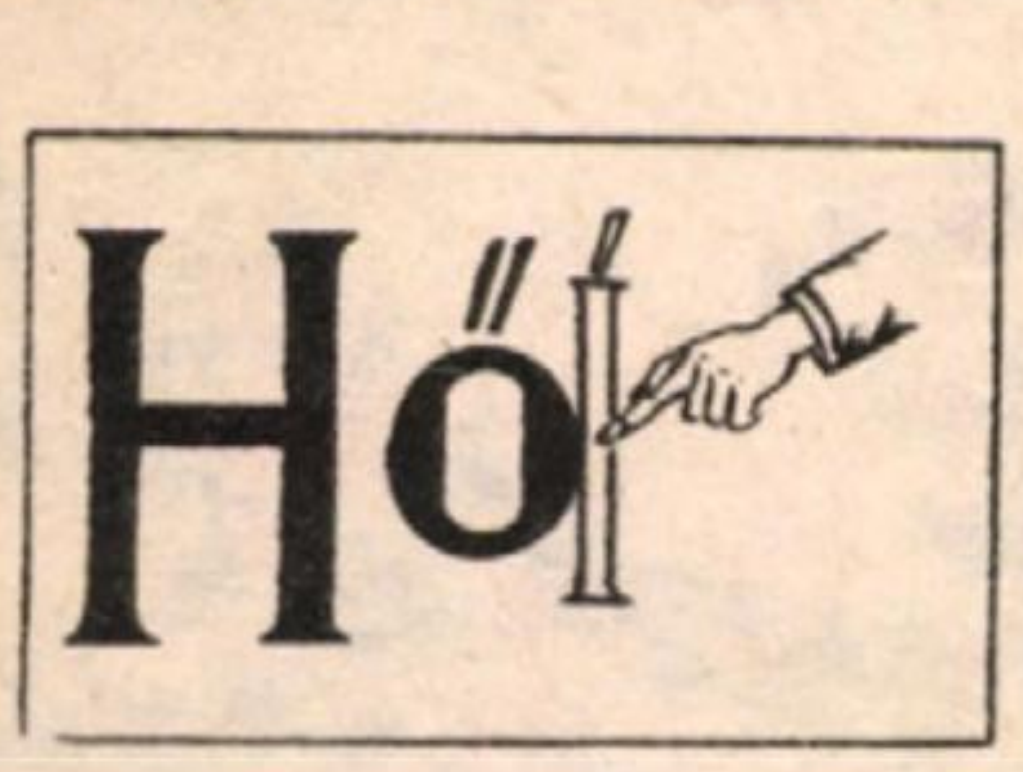

Hittérítő

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Matzkó Piroska, Békéscsaba, Rózsa Ferenc Gimnázium.

Havasi Béláné, Budapest XII., Városmajor u. 42.

Kodó Dénes, Cegléd, Oroszlán u. 29.

129. REJTVÉNYÜNK

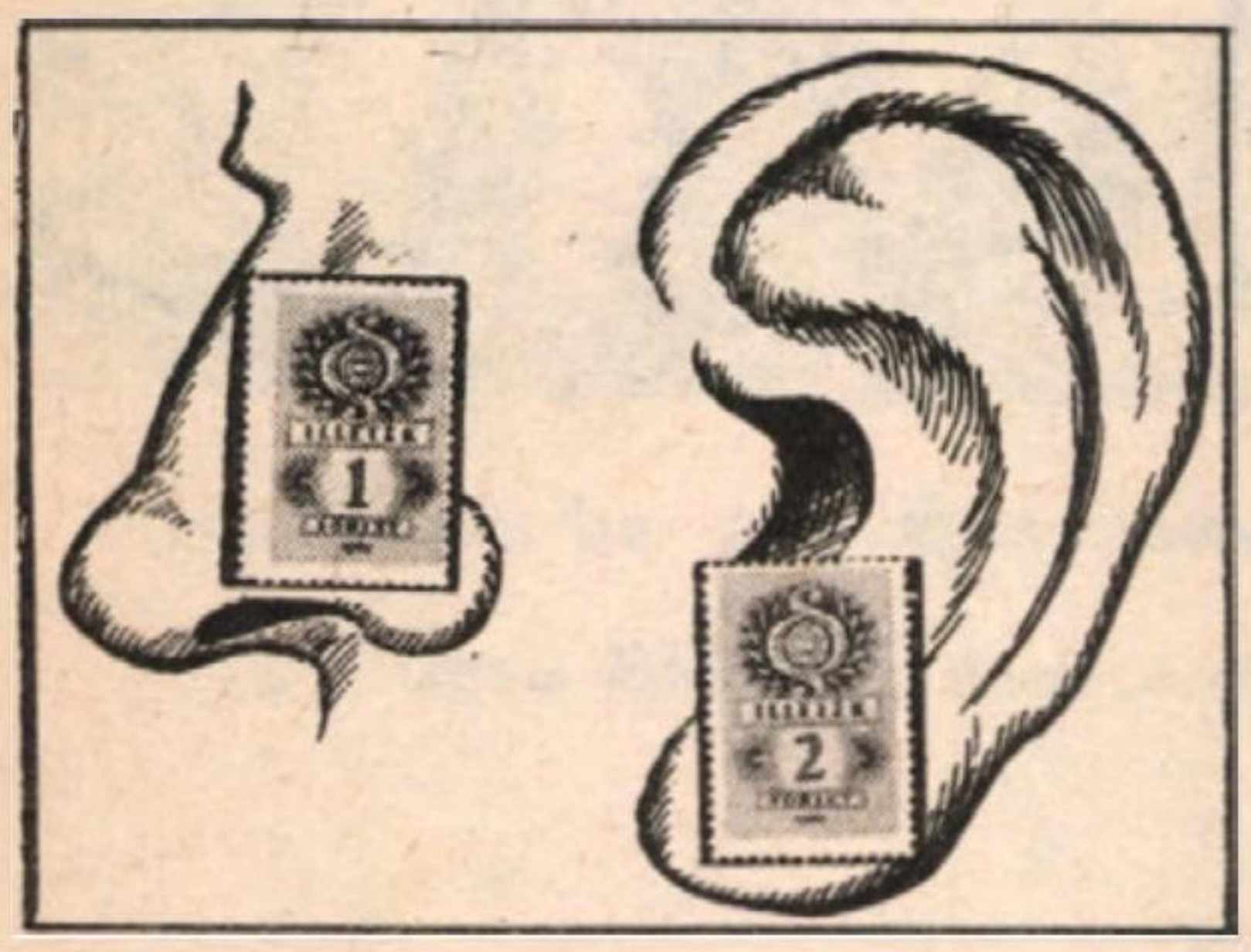

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

SZERENCSÉS GYERMEK

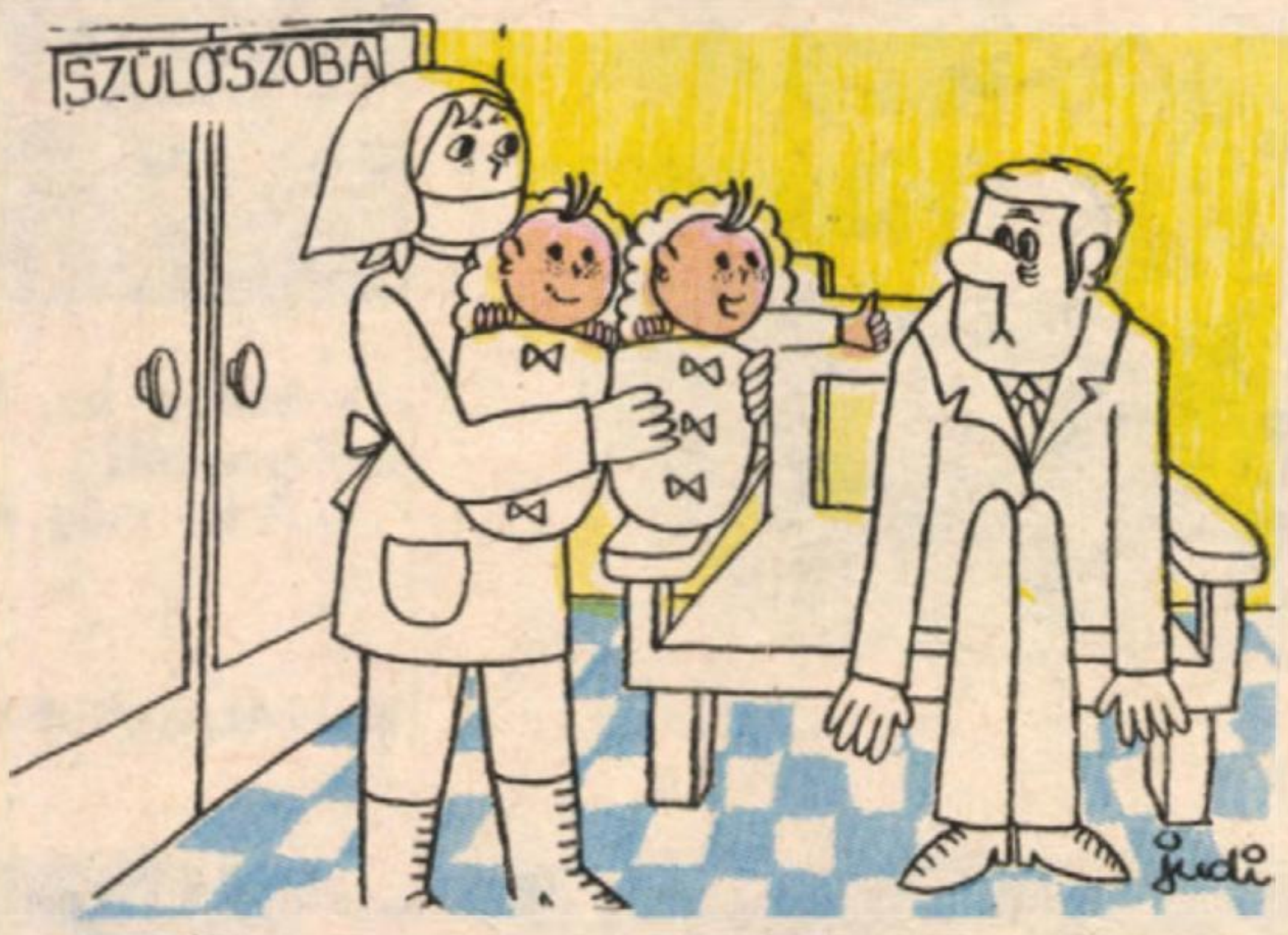

– Klassz vagy, apa, legalább nem kell reménytelenül vágynom egy kistestvér után.

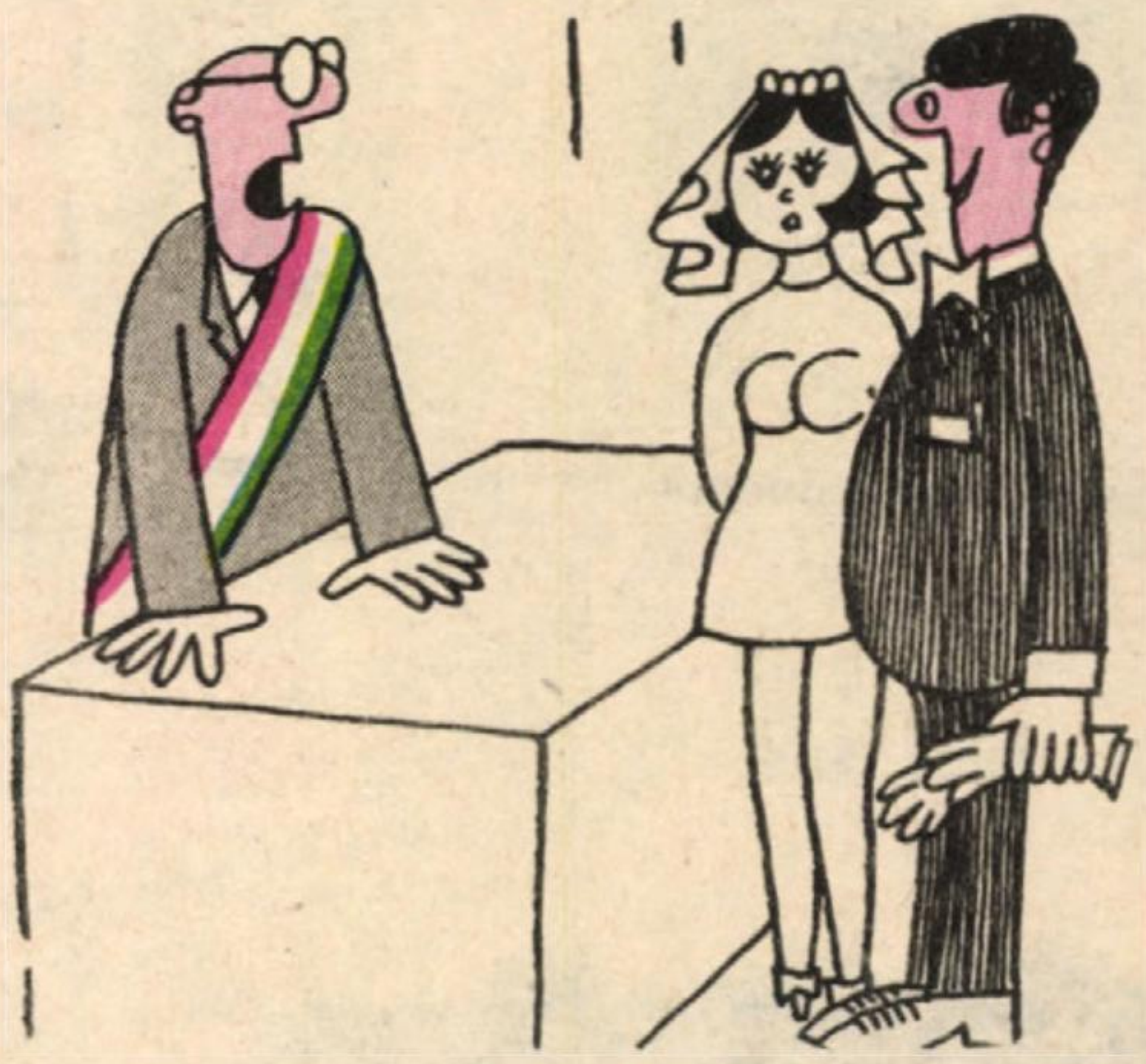

AZ ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

– Ne tessék nevetni! Nem olyan mulatságos dolog ez.

BUKSI ALKOT

Sajdik Ferenc rajza

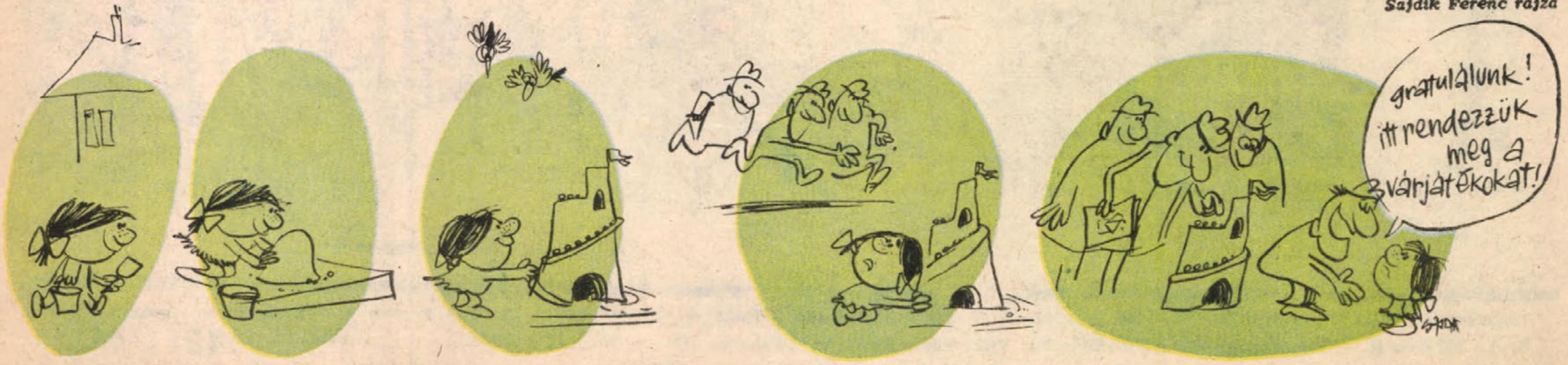
gratulálunk! itt rendezzük meg a várjátékokat!
SAJDIK

SZTRIPTÍZ

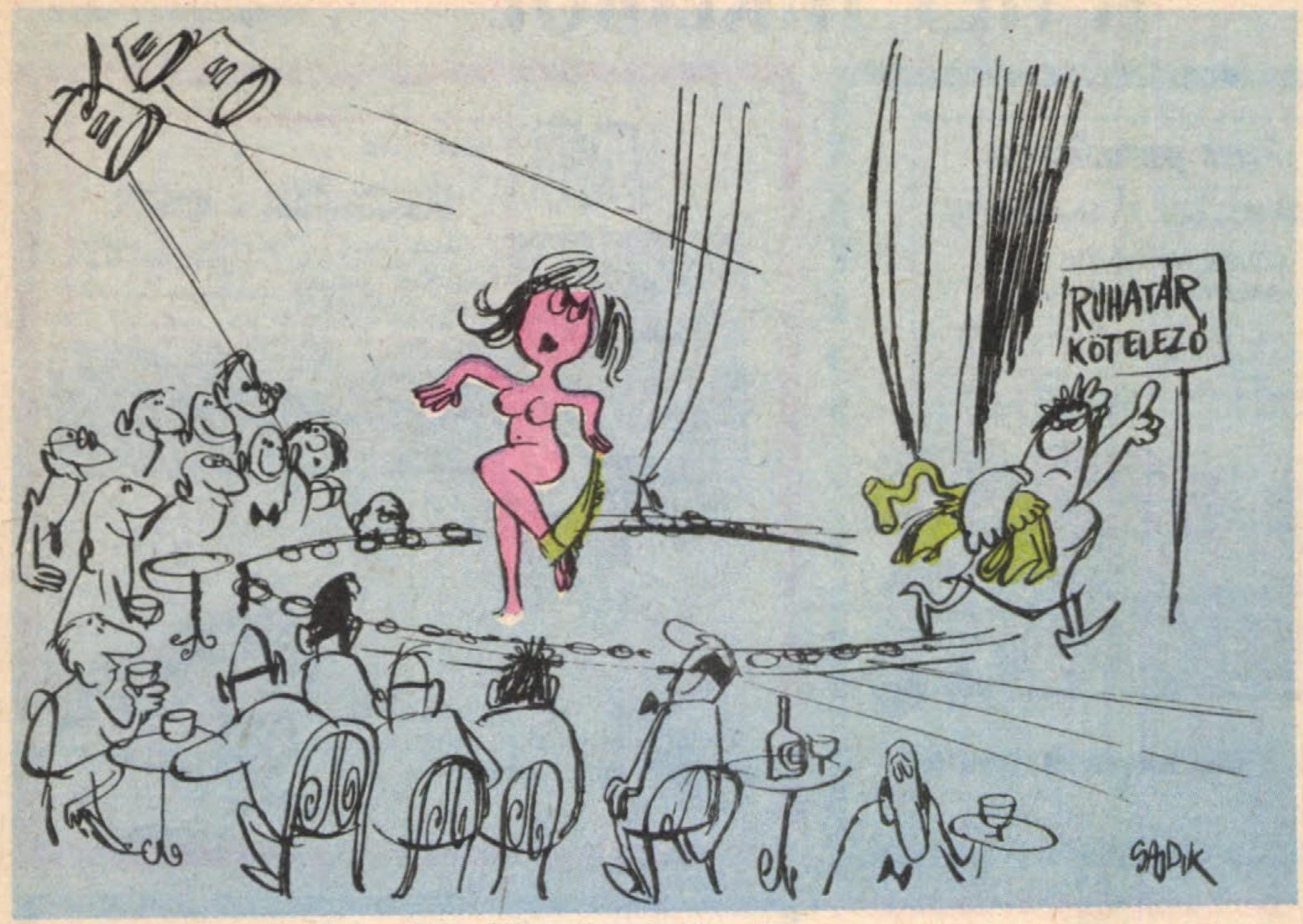

Rámenős ruhatárosnő

KÖLTÉSZET ÉS KRITIKA

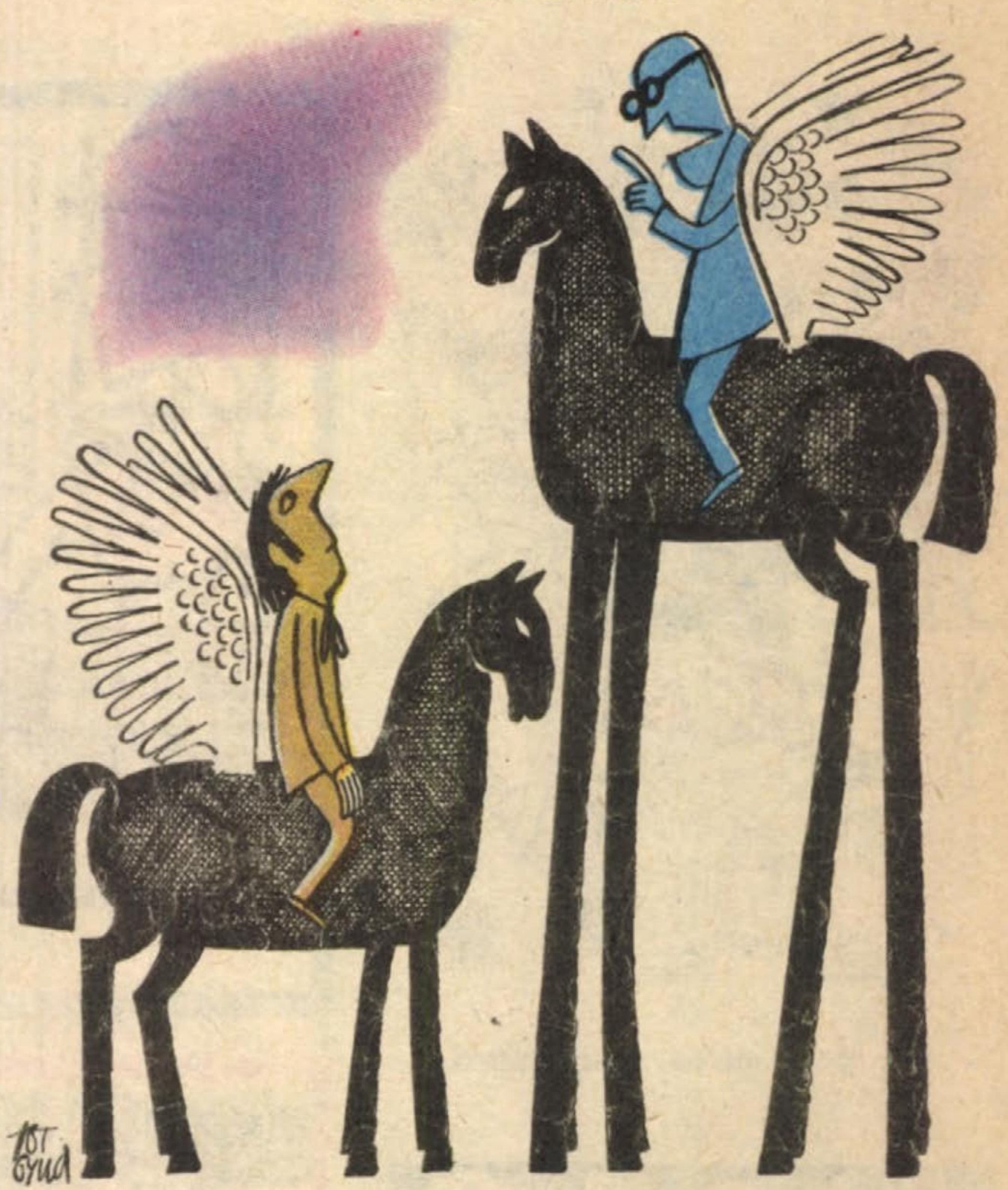

HALAK EGYMÁS KÖZT

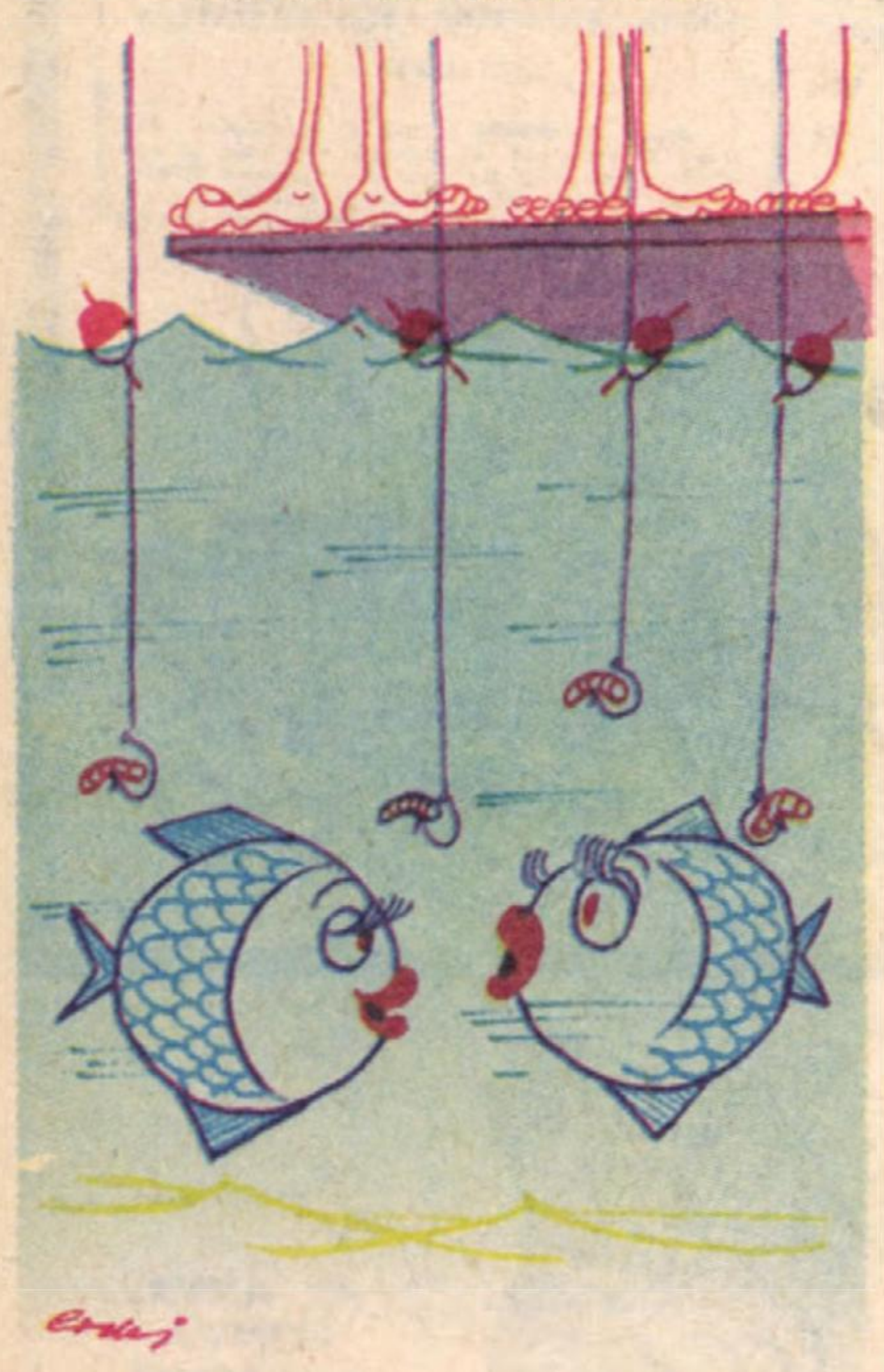

– Bocsánat, meg tudnó mondani, hogy melyik a külföldi?

VISSZAJÖTT A PÁLYÁRA

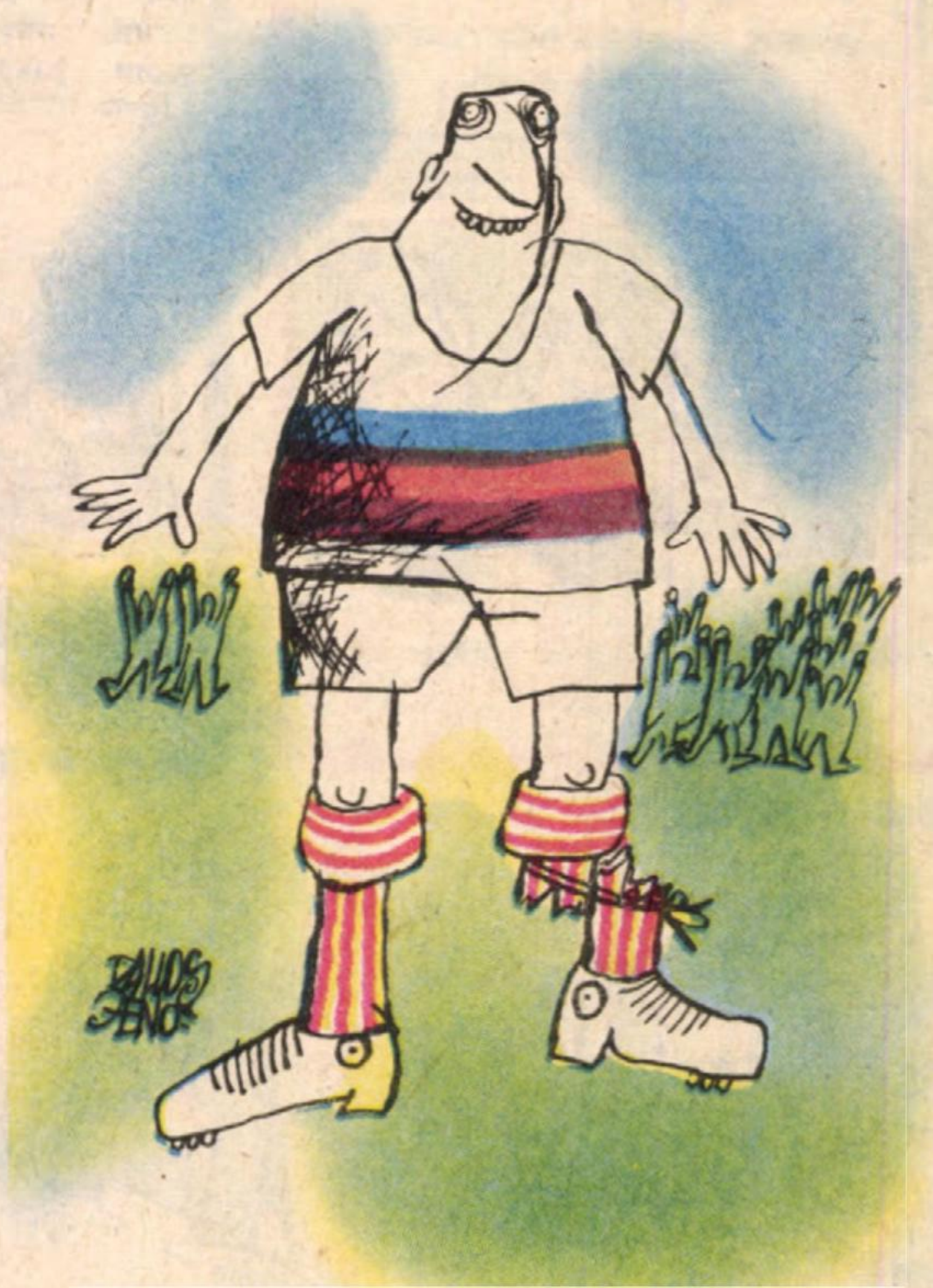

SZAKÍTANI NEHÉZ

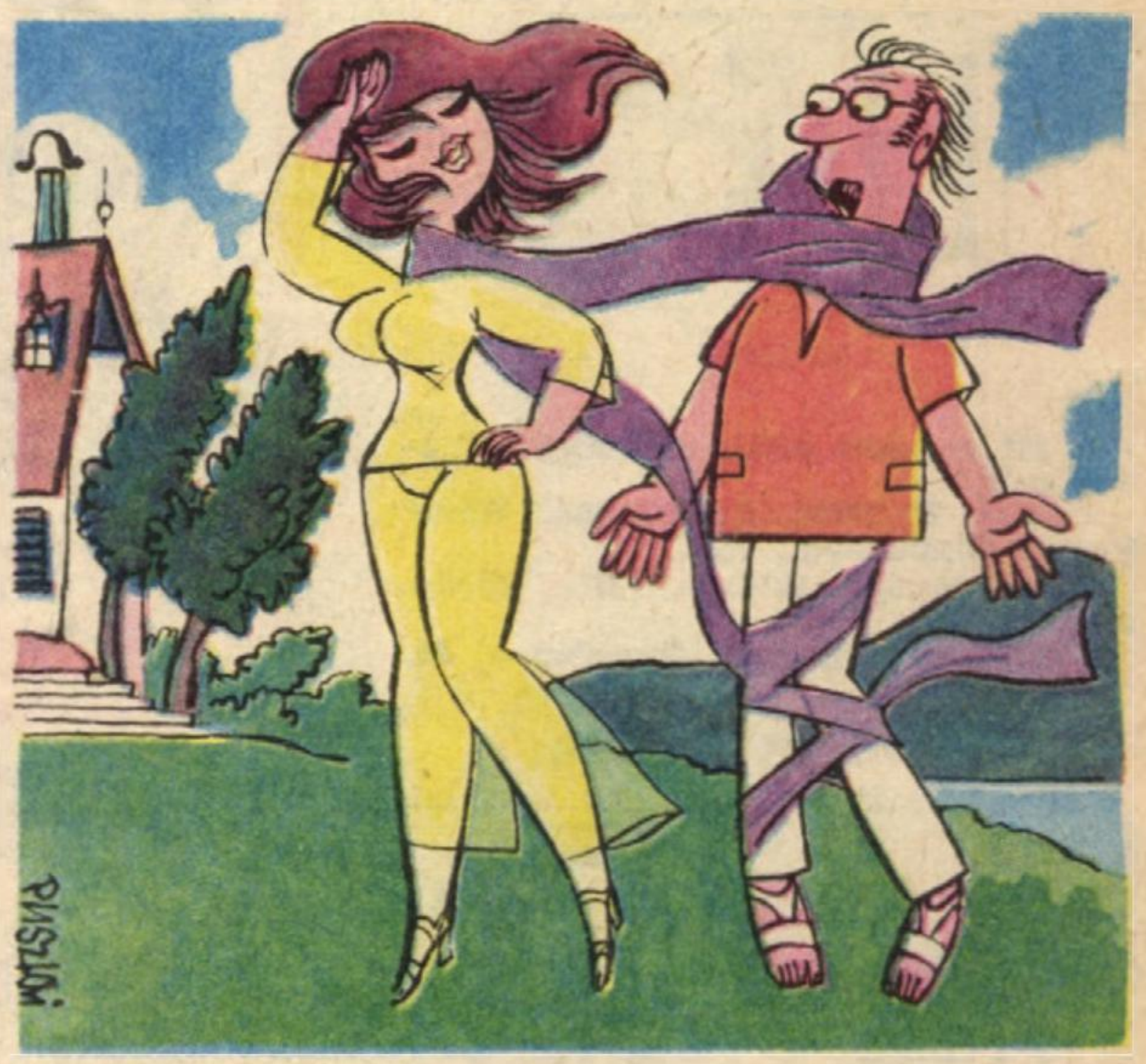

– Vallja be, Elemér, hogy nem tud szabadulni a varázsomtól!

– Attól még tudnék, csak a sáljától nem.

GICCSADÓ

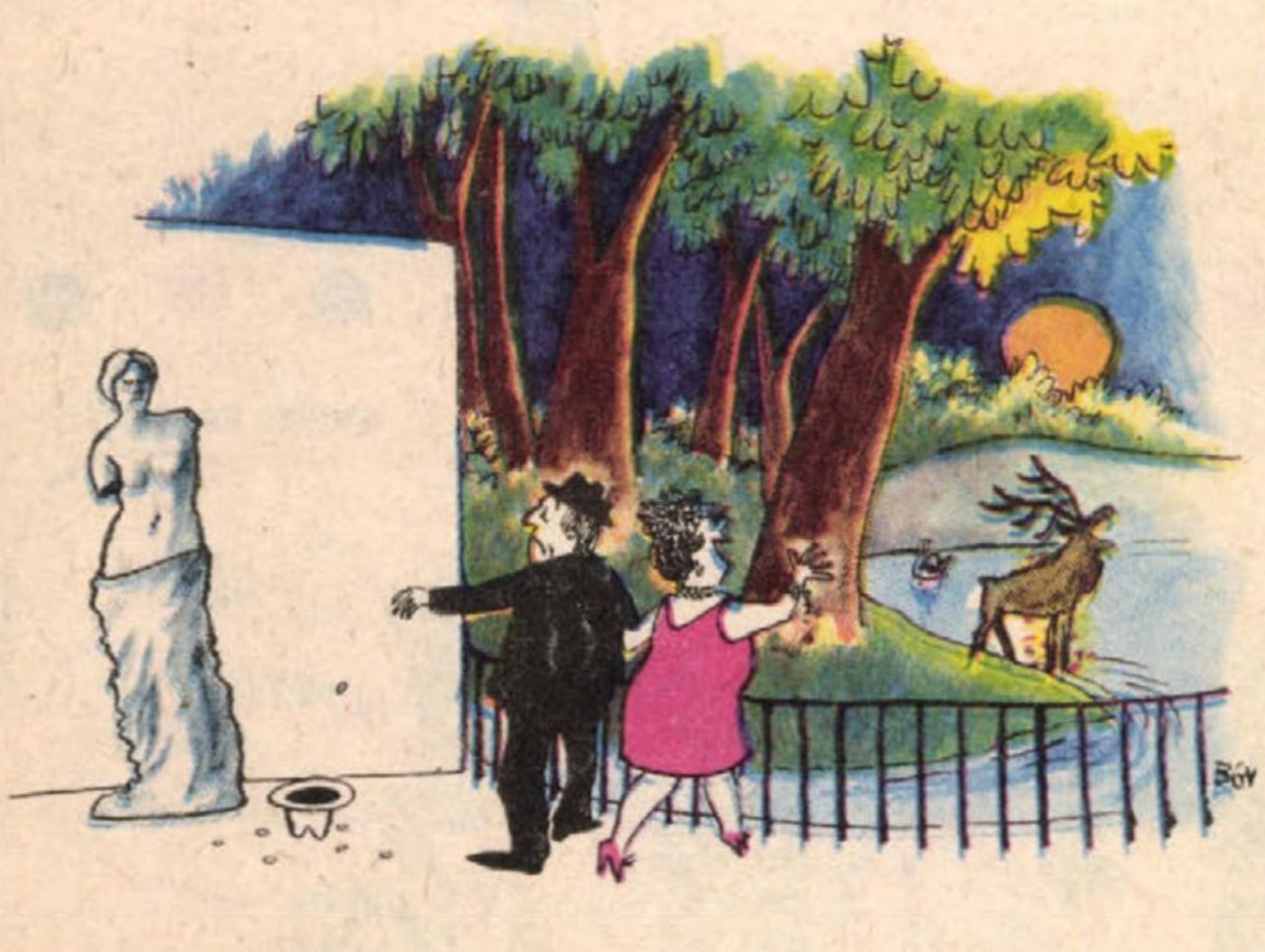

VÁLLALATI CIRKUSZ

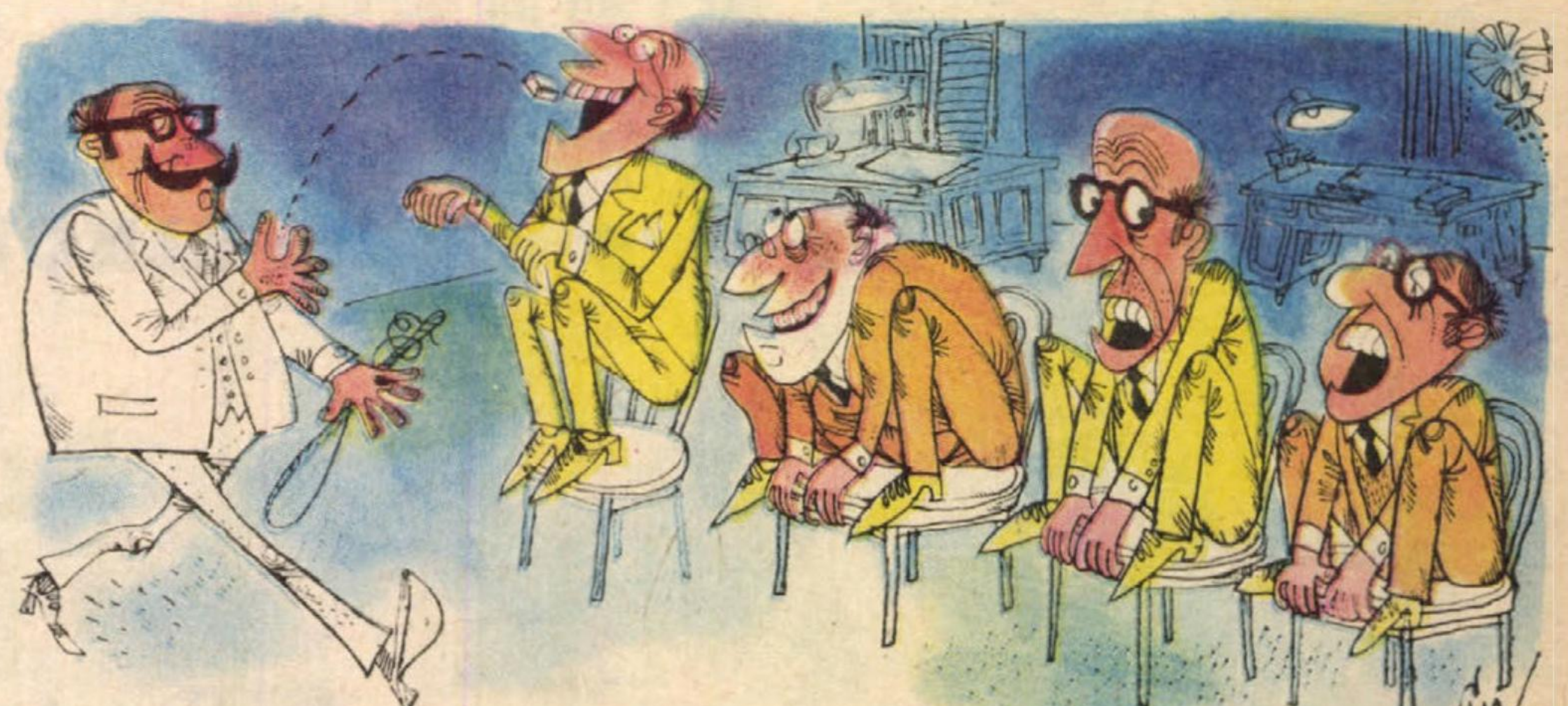

– Látod, a Kovács a kedvence!...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.3163/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre